HARLAN COBEN

UN MESAJ ȘOCANT

HARLAN COBEN

UN MESAJ ȘOCANT

Original: *Tell No One* (2002)

Traducere:
ANCA IRINA IONESCU

virtual-project.eu

2005

Era un fel de murmur straniu stârnit de vânt. Sau poate că era o răcoare ce pătrundea în oase. Era ceva. Un cântec eteric pe care nu-l puteam auzi decât eu sau Elizabeth. O încordare în aer. Un fel de premoniție, ca la carte. Există necazuri pe care aproape că le așteptăm în viață – ceea ce s-a întâmplat, de pildă, cu părinții mei – și sunt, apoi, alte momente sumbre, momente de violență bruscă, în urma cărora se schimbă totul. A fost viața mea de dinaintea tragediei. Și este viața mea de acum. Cele două vieți au dureros de puține lucruri în comun.

Elizabeth a stat tăcută în timpul călătoriei noastre aniversare, dar nu era ceva neobișnuit pentru ea. Încă de când era copil, avea această atitudine melancolică, imprevizibilă. Rămânea tăcută și se cufunda într-o contemplație profundă sau se lăsa cuprinsă de o frică la fel de adâncă, dar niciodată n-am știut exact despre care din cele două era vorba. Și asta făcea parte, cred, din misterul ei, dar era pentru prima oară când puteam simți golul dintre noi. Relația noastră reușise să reziste însă foarte mult. Mă gândeam doar… dacă ar fi putut reziste însă foarte mult. Mă gândeam doar… dacă ar fi putut rezista în fața adevărului sau a minciunilor nespuse.

Aerul condiționat vâjâia la setarea albastră MAX. Aerul, cald și lipicios, era specific pentru o zi de august. Am traversat râul Delaware pe Podul Milford, fiind salutați de un foarte prietenos colector de taxe în Pennsylvania. Zece mile mai târziu, am ochit piatra marcată cu textul LACUL CHARMAINE – DOMENIU PRIVAT. Am luat-o, apoi, pe drumul de pământ.

Cauciucurile s-au înfipt bine în drum, azvârlind praf în stânga și-n dreapta, ca o gloată de arabi cuprinși de panică. Elizabeth întrerupse muzica stereo din mașină. Cu coada ochiului, vedeam că îmi studia profilul. Mă întrebam, oare, ce vede și

inima începuse să mi se zbată neliniștită. Acolo, undeva, în dreapta noastră, două căprioare molfăiau niște frunze. S-au uitat la noi, dar au înțeles că nu voiam să le facem nimic rău și au continuat să rumege. Ne-am continuat drumul și, dintr-odată, lacul a apărut în fața noastră. Soarele se apropia deja de asfințit, desenând la apus cercuri purpurii și portocalii. Vârfurile copacilor parcă luaseră foc.

— Nu-mi vine să cred că facem asta, am spus eu.

— Tu ești cel care a început.

— Da, dar pe atunci aveam doisprezece ani.

Elizabeth zâmbi. Nu făcea acest lucru prea des, dar când se întâmpla, așa ca acum, îmi mergea drept la inimă.

— E romantic, a insistat ea.

— E o aiureală.

— Mie îmi place romantismul.

— Îți plac aiurelile.

— Întotdeauna faci dragoste atunci când facem asta.

— În cazul ăsta, să-mi spui domnul Romantism, am spus eu.

Ea a râs și m-a apucat de mână.

— Haide, domnule Romantism, dă-i drumul că se face întuneric.

Lacul Charmaine. Bunicul meu dăduse numele ăsta apei, ceea ce a enervat-o pe bunica îngrozitor, fiindcă și-ar fi dorit să dea lacului numele ei. O chema Bertha… Lacul Bertha… Bunicul însă nici n-a vrut să audă. Două puncte pentru bunicul.

Cu vreo cincizeci de ani în urmă, împrejurimile Lacului Charmaine au găzduit tabăra de vară pentru copiii bogătașilor. Proprietarul răposase, iar bunicul cumpărase foarte ieftin tot lacul și zona înconjurătoare. Reparase casa directorului taberei și dărâmase cele mai multe dintre clădirile de pe malul lacului. Dar, mai departe, în pădure, acolo, unde nu se mai ducea nimeni, lăsase căsuțele

copiilor să putrezească. Sora mea, Linda, și cu mine obișnuiam să le explorăm, căutând printre dărâmăturile lor fel de fel de comori vechi sau jucându-ne de-a v-ați ascunselea, ori așteptând să-l zărim pe Omul Pădurii, căci eram siguri că acesta ne pândește de undeva. Elizabeth nu venea decât rareori cu noi. Ei îi plăcea să știe unde este fiecare lucru. Și îi era frică să se ascundă.

Când am coborât din mașină, am auzit fantomele. Erau o mulțime, chiar prea multe. Se răsuceau și se agitau încercând să ne atragă atenția. Fantoma tatălui meu a ieșit învingătoare. Lacul zăcea într-o liniște încremenită, dar puteam să jur că aud încă acele chiote de plăcere ale tatălui meu, atunci când își lua avânt de pe debarcader, cu genunchii strânși la piept, cu un zâmbet aproape dement, stârnind, apoi, în apă un val, care, în ochii singurului său fiu, avea dimensiunile unui adevărat tsunami. Tatei îi plăcea să aterizeze în apropiere de salteaua pneumatică pe care se bronza mama mea. Ea îl dojenea întotdeauna, dar nu se putea abține să nu izbucnească în râs.

Am clipit din ochi și imaginile au dispărut. Dar îmi amintesc cum râsetele și chiotele și plescăitul apei răsunau și stârneau ecouri în liniștea lacului nostru și mă întrebam dacă aceste ecouri mor vreodată de tot, dacă nu cumva, undeva, în pădure, strigătele vesele ale tatălui meu se mai izbeau încă de copaci. Gânduri prostești, ce să-i faci…

Știți, amintirile dor. Și cel mai mult ne dor amintirile plăcute.

— Te simți bine, Beck? mă întrebă Elizabeth.

— Urmează să fac dragoste, nu-i așa? am răspuns eu, întorcându-mă către ea.

— Perversule!

Porni să urce cărarea, ținând capul sus și spatele drept. M-am uitat o secundă în urma ei, încercând să-mi amintesc când am văzut mersul acesta pentru prima dată. Aveam pe atunci șapte ani și îmi luasem bicicleta – cea cu șaua ca o banană – ca să

cobor pe Goodhart Road. Goodhart Road era un drum abrupt și întortocheat, o pârtie perfectă pentru un conducător ca mine. Am coborât panta fără să țin ghidonul cu mâinile și mă simțeam cât se poate de mândru și de încântat de mine, așa cum numai un copil de șapte ani poate să se simtă. Vântul îmi dădea părul pe spate și mă făcea să lăcrimez. Am văzut dubița ce trecea prin fața casei vechi a lui Ruskin – a cotit și atunci. Iată, am văzut-o pe Elizabeth a mea care pășea cu aceeași spinare de titan, dreaptă și mândră, deși era numai o fetiță de șapte ani, împreună cu Mary Janes, purtând o brățară a prieteniei pe mână și cu foarte mulți, prea mulți pistrui.

Ne-am cunoscut două săptămâni mai târziu, în clasa a doua, condusă de domnișoara Sobel și, din acel moment – o, vă rog să nu chicotiți când spun asta –, am devenit suflete pereche. Adulții considerau că relația noastră este amuzantă, dar și nesănătoasă, în același timp – prietenia noastră, băiețoasă la început, se transforma însă încet într-o dragoste ca între două păpuși și, apoi, în preocuparea adolescentului pentru el însuși și pentru întâlnirile din liceu, sub presiunea hormonilor. Toată lumea se aștepta ca unul dintre noi să-l depășească pe celălalt. Chiar și noi. Amândoi eram copii dezghețați, mai ales Elizabeth, elevi buni, raționali chiar și în fața unei iubiri iraționale. Înțelegeam foarte bine despre ce era vorba.

Dar iată că acum avem douăzeci și cinci de ani, suntem căsătoriți de șapte luni și ne-am întors în locul unde ne sărutasem cu adevărat la vârsta de doisprezece ani.

Vă ia cu amețeală, știu.

Am împins crengile la o parte și am trecut prin umezeala aceea lipicioasă. Mirosul de rășină al pinilor parcă se lipise de aer. Pășeam prin iarba înaltă. Țânțarii și alte gângănii bâzâiau în urma noastră. Copacii aruncau umbre lungi pe care le

puteam interpreta oricum am fi dorit, ca atunci când încerci să-ți dai seama ce anume ar putea sugera forma unui nor.

Ne-am lăsat pe vine, croindu-ne drum prin tufișurile mai dese. Elizabeth mergea în frunte. Eu o urmam la doi pași distanță și cred că era un gest aproape simbolic, acum când mă gândesc la asta. Am fost întotdeauna convins că nimic nu ne poate despărți – și povestea noastră dovedise din plin acest lucru, nu-i așa? – dar acum, mai mult ca oricând, aveam un sentiment de vinovăție față de ea.

Vinovăția mea.

Acolo, în față, Elizabeth o luă la dreapta, la stânca mare cu formă falică, spre copacul nostru, ce purta cioplite în scoarță inițialele noastre:

E.P.
+
D.B.

Și, evident, înconjurate de o inimă. Sub inimă erau douăsprezece linii, câte una pentru fiecare aniversare a primului nostru sărut. Tocmai mă pregăteam să fac o glumă despre cât de caraghioși eram, dar am văzut chipul lui Elizabeth, pe care pistruii dispăruseră sau se estompaseră. I-am văzut bărbia ușor aplecată într-o parte, gâtul lung, grațios, ochii verzi și părul negru împletit ca o funie groasă, pe spatele ei, și m-am oprit în loc. Îmi venea să-i spun chiar atunci sau acolo, dar ceva nu mă lăsa.

— Te iubesc, am spus eu repede.

— Tocmai te pregătești să faci dragoste.

— Oh!

— Și eu te iubesc.

— Foarte bine, foarte bine, am spus eu, prefăcându-mă că am fost pus cu botul pe labe.

— Și tu o să faci dragoste.

A zâmbit, dar mi s-a părut că văd pe chipul ei o ușoară ezitare. Am îmbrățișat-o. Când împlinise doisprezece ani și ne încumetaserăm, în sfârșit, s-o facem, îmi amintesc că mirosea minunat, a păr curat și dulceață de căpșuni. Am fost copleșit de noutatea faptei, firește, de emoție, de explorarea noului. Astăzi, mirosea a liliac și a cuișoare. Sărutarea urca precum o lumină caldă din străfundul inimii mele. Când limbile noastre se întâlniră, am simțit o tresărire. Elizabeth se trase mai deoparte, cu răsuflarea tăiată.

— Vrei să faci tu onorurile? întrebă ea.

Mi-a dat briceagul și am trasat a treisprezecea linie pe scoarța copacului. A treisprezecea. Privind acum retrospectiv, poate că fusese o premoniție.

•

Se lăsase deja întunericul, atunci când ne-am întors la lac. Luna palidă răzbătea prin întunericul negru, făcându-ne cu ochiul. În noaptea aceea nu se auzea niciun sunet, nici măcar greierii nu cântau. Am coborât repede amândoi. Am privit spre ea în lumina lunii și am simțit un nod în gât. S-a scufundat prima în apă, fără să facă aproape niciun fel de valuri. Am urmat-o și eu, stângaci. Lacul era surprinzător de cald. Elizabeth înota cu gesturi pure, egale, croindu-și drum prin apă. Eu plescăiam în urma ei. Zgomotele făcute de noi se răspândeau pe toată suprafața lacului, ca niște pietre ce cădeau în apă. Ne-am îmbrățișat. Pielea ei era caldă și udă. Întotdeauna mi-a plăcut pielea ei. Am stat așa o vreme. Apoi, i-am apăsat sânii pe pieptul meu. Simțeam cum îi bate inima și îi simțeam respirația. Sunetele vieții. Ne-am sărutat îndelung, în timp ce mâna mea rătăcea în jos spre delicioasa curbă a spatelui.

După ce am terminat, când ne simțeam din nou așa de bine, am apucat o saltea pneumatică și m-am prăbușit pur și simplu pe ea. Gâfâiam și mi-am lăsat picioarele să se bălăbănească în apă.

Elizabeth s-a încruntat:

— Ce, ai cumva de gând să adormi?
— Nu, să sforăi.
— Ce mai bărbat!

Mi-am pus brațele sub cap și m-am lăsat ușor pe spate. Un nor trecea prin fața lunii, transformând noaptea albastră în ceva palid și cenușiu. Aerul era neclintit. O auzeam pe Elizabeth cum iese din apă și pășește pe doc. Încercam să-mi obișnuiesc ochii cu întunericul. Abia dacă zăream silueta ei goală. Am văzut cum se apleacă de la mijloc și își stoarce apa din păr. Apoi își arcui spinarea, aruncându-și capul spre spate.

Salteaua pneumatică se îndepărta de mal. Am încercat să-mi dau seama ce se întâmplă, dar nu înțelegeam prea bine. Salteaua continua să se miște. Am pierdut-o din vedere pe Elizabeth. În momentul în care silueta ei se pierdea în întuneric, am luat o decizie: Am să-i spun. Am să-i spun totul.

Am încuviințat din cap pentru mine însumi și am închis ochii. Mă simțeam mult mai ușurat acum. Ascultam cum se lovea apa ușor de marginea saltelei mele.

Apoi, am auzit cum se deschide portiera unei mașini.

M-am ridicat în șezut și am strigat:

— Elizabeth?

Tăcere deplină, nu se auzea decât respirația mea.

Am căutat din nou silueta ei. Era greu de distins, dar timp de o secundă am zărit-o. Sau așa mi s-a părut. Nu mai sunt sigur, chiar dacă lucrul acesta are importanță. Oricum, Elizabeth stătea absolut nemișcată, poate cu fața spre mine.

Poate că am clipit – nici de asta nu mai sunt foarte sigur – iar când am privit din nou, Elizabeth nu mai era acolo. Am simțit cum inima începe să-mi zvâcnească în gât:

— Elizabeth, am strigat din nou.

Niciun răspuns.

Simțeam cum crește sentimentul de panică. Am sărit de pe saltea, începând să înot către doc. Dar gesturile mele erau zgomotoase, înnebunitor de zgomotoase pentru urechile mele. Nu auzeam deloc ce se întâmplă – dacă se întâmplă cu adevărat ceva –, așa că m-am oprit și am strigat iar:

— Elizabeth!

Mult timp n-am auzit nimic. Norul continua să acopere luna. Poate că intrase în cabană. Poate că s-a dus să ia ceva din mașină. Am deschis gura să o strig din nou.

Dar și atunci am auzit țipătul ei.

Am lăsat capul în jos și am început să înot din toate puterile, dând din brațe cu nădejde și lovind puternic cu picioarele. Dar eram încă departe de debarcader. Am încercat să văd totuși ceva în timp ce înotam, dar acum era prea întuneric, iar razele lunii nu ofereau decât o lumină slabă, în care nu se distingea nimic.

Am auzit, apoi, un zgomot ca de scrâșnet, făcut de un lucru ce era târât.

Aveam deja în față debarcaderul. Nu ne despărțeau mai mult de șapte metri. Am început să înot și mai viguros. Simțeam că plămânii îmi iau foc. Am înghițit și apă, ținând brațele întinse înainte, cu mâna pipăind orbește prin întuneric. Și atunci am găsit-o. Scara. Am apucat-o bine, m-am ridicat din apă și am ieșit afară. Debarcaderul era ud, acolo unde stătuse Elizabeth. M-am uitat spre cabană. Prea întuneric. N-am văzut nimic.

— Elizabeth! strig iarăși îngrijorat.

Ceva ca un fel de minge de baschet m-a lovit, apoi, în plex. Mi-au ieșit ochii din orbite de durere. M-am îndoit de la mijloc, simțind că mă sufoc. Nu aveam aer. A urmat încă o lovitură. De astă dată a aterizat în vârful capului. Am auzit cum îmi trosnește țeasta și mă simțeam de parcă cineva mi-ar fi bătut un cui în tâmplă. Picioarele au început să-mi tremure și am căzut în genunchi. Total

dezorientat acum, mi-am apucat capul cu mâinile, încercând să mă feresc. Următoarea lovitură – cea finală – mi-a venit drept în față.

Am căzut din nou în lac, pe spate. Ochii mi s-au închis. Am auzit-o din nou pe Elizabeth țipând – de astă dată mă striga –, dar sunetul, de fapt toate sunetele au clipocit depărtându-se de mine, în timp ce eu mă scufundam încet, dar sigur.

1.

Opt ani mai târziu

O altă fată era pe cale să-mi zdrobească inima. Avea ochii căprui, părul creț și când zâmbea i se vedeau dinții sănătoși. Avea aparat dentar și paisprezece ani și…

— Ești însărcinată? am întrebat eu.

— Da, domnule doctor Beck.

Am reușit să nu închid ochii. Nu era pentru prima dată când vedeam adolescente însărcinate. Și nici măcar nu era prima pe ziua de astăzi. Lucram deja de cinci ani ca pediatru la Clinica Heights din Washington, după ce îmi terminasem rezidențiatul la Centrul Medical Prezbiterian Columbia. Asiguram asistența medicală pentru populația săracă, în cadrul programului Medicaid, asta însemnând obstetrică, medicină generală și, firește, pediatrie. Mulți oameni își închipuie că din cauza asta sunt un binefăcător căruia îi sângerează inima. Ei bine, nu sunt. Îmi place să fiu pediatru. Nu-mi place, în mod deosebit, faptul că trebuie să fiu pediatru în cartiere unde mamele joacă fotbal și tații își fac manichiură și unde sunt, ei da, și oameni ca mine.

— Și ce intenționezi să faci? am întrebat.

— Eu și cu Terrell? Suntem foarte fericiți împreună, domnule doctor Beck.

— Câți ani are Terrell?

— Șaisprezece.

A ridicat privirile spre mine, fericită și zâmbitoare. Și am reușit din nou să nu închid ochii.

Ce mă surprinde cel mai mult – întotdeauna – este faptul că aceste sarcini nu sunt accidentale. Acești copii vor să aibă copii. Nimeni nu înțelege asta. Vorbesc despre controlul nașterilor și abstinență. Toate bune și frumoase, dar adevărul

este că prietenii lor cei mai buni au copii și se bucură de tot felul de atenții și așa mai departe și, atunci, noi, de ce nu, Terrell?

— Mă iubește, îmi spune fetița de paisprezece ani.

— I-ai spus mamei tale?

— Încă nu. Își trase nasul și arătă exact de cei paisprezece ani pe care îi avea. Speram că o să-i dați dumneavoastră telefon să-i spuneți.

Am dat din cap:

— Sigur că da.

Am învățat să nu judec pe nimeni. Ascult. Îmi manifest înțelegerea. Pe când eram rezident, probabil că aș fi ținut o predică. I-aș fi privit de sus și le-aș fi comunicat pacientelor cât de autodistructiv este comportamentul lor. Dar, într-o după-amiază rece din Manhattan, o fată slăbuță, de șaptesprezece ani, ce urma să aibă al treilea copil cu al treilea tată, m-a privit drept în ochi și mi-a spus un adevăr indubitabil: „Tu nu-mi cunoști viața”.

Și mi-a închis gura. Așa că acum ascult. Am încetat să mai fac pe Albul Binevoitor și, astfel, am devenit un doctor mai bun. Am să-i acord acestei fete de paisprezece ani și copilului ei cele mai bune îngrijiri cu putință. N-am să-i spun că Terrell n-o să rămână cu ea, că și-a distrus tot viitorul și că, dacă este la fel ca mai toate pacientele de aici, va mai avea cel puțin doi bărbați înainte de a împlini douăzeci de ani.

Dar, dacă te gândești prea mult, poți să înnebunești.

Am discutat un timp sau, de fapt, ea a vorbit și eu am ascultat. Cabinetul meu, care era și birou, avea aproximativ dimensiunile unei celule de închisoare (deși nu cunosc acest lucru dintr-o experiență personală), fiind zugrăvit în verdele specific instituțiilor, așa cum sunt toaletele școlilor elementare. Pe ușă atârna o diagramă pentru examinarea vederii, cea cu E-uri în toate direcțiile,

pe care trebuie să le arăți. Câteva personaje din Disney înveseleau un perete, iar celălalt era acoperit cu un poster uriaș în formă de piramidă. Pacienta mea de paisprezece ani s-a așezat pe masa de examinare pe o bucată de hârtie curată pe care o rup de fiecare dată dintr-un sul mare, pentru fiecare copil. Nu știu de ce, dar modul în care hârtia se rula în jos mi-a amintit de felul cum se ambalează sandvișurile la Carnegie Deli.

Caloriferul încălzea foarte tare, aproape sufocant, dar așa trebuia să fie într-un loc în care copiii se dezbrăcau foarte des. Iar eu purtam costumul meu obișnuit de pediatru: blugi, pantofi Chuck Taylor, o jachetă Oxford cu nasturi și o cravată strălucitoare, primită de la Salvați Copiii, care anunța anul 1994. Nu purtam halat alb. Cred că asta îi sperie pe copii.

Pacienta mea de paisprezece ani – da, asta e, nu pot să trec peste chestia asta cu vârsta – era un copil bun. Interesant este că toți sunt copii buni. I-am făcut trimitere pentru un obstetrician. Apoi, am vorbit cu mama ei. Nimic nou și nici surprinzător. Așa cum spuneam, fac asta aproape în fiecare zi. Ne-am îmbrățișat atunci când a plecat. Peste umărul fetei, mama ei și cu mine am schimbat o privire. În fiecare zi, aproximativ douăzeci și cinci de mame îmi aduc copii ca să-i examinez. La sfârșitul unei săptămâni, pot să număr pe degetele de la o singură mână câte dintre ele sunt căsătorite.

Așa cum spuneam, nu judec pe nimeni. Dar observ.

După plecarea celor două, am început să fac însemnări în fișa copilului. Am dat câteva pagini înapoi. Era în grija mea de pe vremea când eram rezident. Asta înseamnă că începuse să vină la mine pe când avea opt ani. Am examinat fișa ei de creștere. Mi-o aminteam de pe când avea opt ani și îmi imaginam cam cum arăta atunci. Nu se schimbase prea mult. În cele din urmă, am închis ochii și i-am frecat.

M-a întrerupt Homer Simpson care țipa:

— Poșta! A sosit poșta! Oooo!

Am deschis ochii și am privit spre monitor. Era Homer Simpson, cel din serialul TV *Familia Simpson.* Cineva înlocuise exclamația monotonă a computerului „Ați primit corespondență" cu vocea lui Homer.

Îmi plăcea chestia asta. Îmi plăcea chiar foarte mult.

Tocmai mă pregăteam să văd ce e-mail primisem, când bâzâitul interfonului mi-a oprit mâna. Recepționera, Wanda, îmi spuse:

— La telefon este… ăăă, Shauna dumneavoastră.

Înțelegeam zăpăceala ei. I-am mulțumit și am apăsat pe butonul care clipea:

— Bună, iubito.

— Nu contează, sunt deja aici, spuse ea.

Shauna închise celularul. M-am ridicat și am pornit în jos, pe coridor, în timp ce Shauna își făcea intrarea din stradă. Shauna pășea într-o cameră de parcă aceasta ar fi ofensat-o. Era manechin de talie mare, unul dintre puținele cunoscute numai sub un singur nume: Shauna. Precum Cher sau Fabio. Avea 1,82 metri înălțime și șaptezeci de kilograme. Așa cum era de așteptat, sucea capetele și toate capetele din încăpere se întoarseră după ea.

Shauna nu se sinchisi defel să se oprească la Recepție și nici recepționera nu încercă s-o oprească. Deschise ușa și mă salută, zicându-mi:

— Masa. Acum!

— Dar ți-am spus. Sunt ocupat.

— Pune-ți ceva pe tine, spuse ea. Afară e rece.

— Uite ce este, mă simt foarte bine. Iar aniversarea este abia mâine.

— Faci cumpărături.

Am șovăit și femeia știu că m-a învins.

— Haide, Beck, o să ne distrăm grozav. Ca în facultate. Mai ții minte cum mergeam afară și

agățam fetițe împreună?

— Eu n-am agățat niciodată fetițe.

— Da, așa e, eu făceam asta. Hai, ia-ți haina.

În timp ce mă întorceam la birou, una dintre mame mi-a zâmbit larg și m-a tras deoparte.

— Este mai frumoasă în realitate, șopti ea.

— Eh, am spus eu.

— Dumneavoastră și ea… Mămica făcu un gest plin de înțelesuri din mână.

— Nu, are deja o legătură, am spus eu.

— Serios? Cu cine?

— Cu sora mea.

•

Am mâncat la un restaurant chinezesc și am fost serviți de un chelner chinez care nu vorbea decât spaniolă. Shauna, îmbrăcată impecabil într-un costum taior albastru, cu un decolteu ce plonja ca luna neagră, s-a încruntat:

— Friptură de porc în foaie de tortilla?

— Gustă aventura, am spus eu.

Ne cunoscusem în prima zi de facultate. Cineva de la înscrieri făcuse o greșeală și crezuse că numele ei este Shaun, așa că am ajuns colegi de cameră. Eram ferm hotărâți să raportăm această greșeală, dar ne-am luat cu vorba. Mi-a făcut, apoi, cinste cu o bere. A început să-mi placă. Și câteva ore mai târziu, am decis să rămânem așa, pentru că viitorii noștri colegi de cameră ar fi putut să fie niște ticăloși.

Mergeam la Colegiul Amherst, o instituție exclusivistă din Manhattanul de vest, și nu știu dacă există un alt loc mai plăcut pe planetă. Elizabeth, șefa noastră de clasă din liceu, alesese Universitatea Yale. Am fi putut să mergem la aceeași facultate, dar am discutat despre asta și am hotărât că va fi un test excelent pentru relația noastră. Așadar, din nou, ne comportam ca niște oameni maturi. Rezultatul? Eram înnebuniți de dor unul după altul. Despărțirea ne-a adâncit și mai mult angajamentul și a dat iubirii noastre o

dimensiune nouă, aceea conform căreia distanța contribuie la topirea inimilor.

O aiureală, știu.

Printre îmbucături, Shauna mă întrebă:

— Poți să stai cu Mark diseară?

Mark era nepotul meu, în vârstă de cinci ani. Cam prin ultimul an, Shauna a început să-și dea întâlnire cu sora mea mai mare, Linda. Acum șapte ani, avuseseră o ceremonie de logodnă. Mark era produsul – să zicem – iubirii lor, evident cu puțin ajutor prin inseminare artificială. Linda l-a purtat până la termen și Shauna l-a adoptat. Deoarece erau oarecum de modă veche, au vrut ca Mark să aibă un model masculin în familie. Acela eram eu.

Pe lângă ce mai văd eu la serviciu, discutăm și despre *Ozzie și Harriet.*

— Nicio problemă, am spus eu. Și eu vreau oricum să văd filmul ăsta nou de la Disney.

— Fata nouă de la Disney este o bucățică faină. Cea mai grozavă de la Pocahontas încoace.

— Așadar, unde vă duceți, tu și cu Linda?

— Naiba să mă ia dacă știu. Acum că lesbienele sunt la modă, calendarul nostru social este de-a dreptul ridicol. Mai că mi-e dor de zilele când ne ascundeam în dulap.

Am comandat o bere. Poate că n-ar fi trebuit, dar una singură nu e mare lucru.

Shauna a comandat și ea una.

— Așadar, zici că te-ai despărțit de… cum îi zice.

— Brandy.

— Exact. Drăguț nume, apropo. Are cumva o soră pe care o cheamă Whiskey?

— Am ieșit împreună numai de două ori.

— Foarte bine. Era o vrăjitoare pricăjită. Și, apoi, am găsit pe cineva absolut perfect pentru tine.

— Nu, mersi, am zis eu.

— Are un trup mortal.

— Nu încerca să mă cuplezi, Shauna, te rog.

— Și de ce nu?
— Mai ții minte când m-ai cuplat ultima dată?
— Cassandra, nu?
— Exact.
— Și ce a fost rău cu ea?
— Nimic, doar că era lesbiană.
— Dumnezeule mare, Beck, ești așa de demodat.

Celularul ei începu să sune. Se lăsă pe spate și răspunse, dar ochii nu i se dezlipiră de pe chipul meu. Se răsti la cineva, apoi închise telefonul.

— Trebuie să plec, spuse ea brusc.

Am făcut semn să ne aducă nota.

— Te așteptăm mâine-seară, anunță ea.

M-am prefăcut uimit:

— Lesbienele nu au niciun program?

— Eu nu am. Sora ta are. Se duce să pozeze la Marele Brandon Scope.

— Și nu te duci cu ea?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu vrem să-l lăsăm pe Mark singur, fără niciuna dintre noi, două seri la rând. Linda trebuie să plece. Iar eu îmi iau o seară liberă. Așa că vino poimâine, da? Am să comand ceva de mâncare și o să ne uităm la filme video cu Mark.

A doua zi, era aniversarea. Dacă Elizabeth ar fi trăit, am fi scrijelit cea de-a douăzeci și una linie pe scoarța copacului. Oricât ar putea să pară de ciudat, mâine nu va fi o zi deosebit de grea pentru mine. Pentru aniversări și sărbători sau pentru ziua de naștere a lui Elizabeth mă oțelesc așa de bine că nu am niciun fel de probleme. Cu zilele „obișnuite” mă descurc mai greu. Atunci când butonez telecomanda și nimeresc peste un episod clasic din *The Mary Tyler Moore Show* sau *Cheers.* Sau când trec pe la o librărie și mai văd o carte nouă de Alice Hoffman sau Anne Tyler. Ori atunci când îi ascult pe O’Jays din Four Tops sau pe Nina Simone. Chestiile astea obișnuite.

— I-am spus mamei lui Elizabeth că trec pe la ei, am spus eu.

— Ah, Beck… Tocmai voia să spună ceva, dar se abținu. Dar după aceea?

— Sigur că da, am spus eu.

Shauna mă apucă de mână.

— Iar încerci să dispari, Beck.

N-am răspuns.

— Te iubesc, știi asta. Adică, vreau să spun că dacă ai fi avut vreun sex-appeal pentru mine, probabil că m-aș fi dat la tine, nu la soră-ta.

— Mă simt flatat, am spus eu. Chiar așa.

— Nu încerca să-mi închizi gura. Dacă încerci să-mi închizi mie gura, nu mai poți vorbi nici cu alții. Vorbește cu mine, bine?

— Foarte bine, am spus eu. În realitate însă nu puteam.

•

Era cât pe-aci să șterg e-mailul. Primesc atât de multe reclame, mesaje nedorite și altele asemenea că am devenit foarte îndemânatic în mânuirea butonului de ștergere. Mai întâi, citesc adresa emițătorului. Dacă este cineva cunoscut sau din spital, e-n ordine. Dacă nu, apăs cu entuziasm pe butonul de ștergere.

M-am așezat la birou să-mi verific agenda de după-amiază. Plină ochi, ceea ce nu era o surpriză. M-am răsucit pe scaun și mi-am pregătit degetul specializat în ștergere. Numai un singur e-mail. Cel care îl făcuse să țipe pe Homer mai adineauri. Am făcut scanarea rapidă și ochii mi s-au agățat de primele două litere ale subiectului.

Ce naiba…

După felul în care era formatată fereastra, nu vedeam decât aceste două litere și adresa de e-mail a emițătorului. Nu cunoșteam adresa. Mai multe cifre @ comparama.com.

Am mijit ochii, apăsând butonul din dreapta, pentru rulare. Cu fiecare clic, pulsul mi se

accelera. Respirația mi-o luase razna. Am ținut degetul apăsat și am așteptat.

Când am terminat și toate literele au apărut vizibil, am citit din nou subiectul, simțind ca un fel de lovitură puternică și înfundată în inimă.

•

— Domnule doctor Beck?

Gura mea nu voia să facă nicio mișcare.

— Domnule doctor Beck?

— Mai lasă-mă puțin, Wanda.

Fata șovăia. O mai auzeam în interfon. Apoi, am auzit cum se deconectează.

Iar eu am continuat să privesc țintă ecranul:

Către: dbeckmd@nvhosp.com
De la: 13943928@comparama.com
Subiect: E.P.+D.B.////////////////////

Douăzeci și una de linii. Le-am numărat de patru ori. Era o glumă răutăcioasă, bolnăvicioasă. Știam asta. Mâinile mi se strânseră în pumni. Mă întrebam ce ticălos laș l-o fi trimis. Era foarte ușor să fii anonim în e-mailuri – cel mai bun refugiu pentru lașii tehnologiei. Dar problema era că foarte puțini oameni știau despre aniversarea noastră. Presa nu aflase niciodată. Shauna știa, firește. Și Linda. Elizabeth le spusese, probabil, părinților și unchiului ei. Dar dincolo de asta…

Așadar, cine trimisese mesajul?

Voiam să citesc mesajul, firește, dar ceva mă reținea. Adevărul este că mă gândesc mult mai mult la Elizabeth decât sunt dispus să recunosc și nu cred că păcălesc pe cineva, cu toate că nu vorbesc niciodată despre ea sau despre ce s-a întâmplat. Oamenii cred că bravez sau că fac pe grozavul, că încerc să-i cruț pe prietenii mei, să evit compasiunea oamenilor sau alte asemenea prostii de felul acesta. Dar nu este asta. Mă doare să vorbesc despre Elizabeth. Chiar foarte tare. Îmi amintesc de ultimul ei strigăt. Îmi reamintesc toate

întrebările rămase fără răspuns. Mă gândesc la tot ceea ce ar fi putut să fie (vă asigur că sunt puține lucruri ce te pot chinui mai mult decât aceste „ce ar fi putut să fie”). Îmi revine sentimentul de vinovăție, gândul, oricât de irațional ar fi că, poate, un bărbat mai puternic, mai bun, ar fi putut s-o salveze.

Se spune că este nevoie de foarte mult timp pentru a te împăca cu o tragedie. Rămâi ca amorțit. Nu poți accepta realitatea cumplită. Dar nu este adevărat. Cel puțin, nu pentru mine. Am înțeles pe deplin toate implicațiile, exact din momentul în care au găsit trupul lui Elizabeth. Am înțeles că n-am s-o mai văd niciodată, că n-am s-o mai țin niciodată în brațe, că n-o să mai am copii cu ea și că n-o să mai îmbătrânim împreună. Am înțeles că era ceva definitiv, nu exista niciun fel de amânare, nu se mai putea negocia sau discuta ceva.

Am început imediat să plâng. Plângeam cu sughițuri, fără să mă pot controla. Și am tot plâns așa o săptămână întreagă, aproape fără întrerupere. Am plâns tot timpul cât a ținut înmormântarea. N-am lăsat pe nimeni să mă atingă, nici măcar pe Shauna sau pe Linda. Am dormit singur în patul nostru și mi-am îngropat fața în perna lui Elizabeth, încercând să-i simt mirosul. Am deschis dulapurile ei și mi-am băgat capul în lucrurile ei. Dar nimic din toate acestea nu mă alina. Era neplăcut și mă durea. Dar simțeam mirosul ei, ceva ce făcea parte din ea, așa că am continuat să fac toate acestea.

Prietenii bine intenționați – adesea de cea mai proastă categorie – îmi serveau clișeele obișnuite, așa că mă simt îndreptățit să vă avertizez: exprimați-vă numai cele mai profunde condoleanțe. Să nu-mi spuneți că sunt tânăr. Că, în timp, o să-mi treacă. Să nu-mi spuneți că ea se află acum într-un loc mai bun. Că face parte dintr-un plan divin. Să nu-mi spuneți că am fost norocos pentru că am cunoscut o asemenea iubire. Toate

platitudinile astea mă scoteau din sărite. Mă făceau să mă uit fix la idiotul respectiv – și asta o să vi se pară ceva nemilos – și să mă întreb de ce naiba el sau ea mai respira, în timp ce Elizabeth a mea putrezea.

Auzeam mereu prostia aia cu „e mai bine că ai cunoscut o asemenea iubire, chiar dacă ai pierdut-o”. Altă minciună. Credeți-mă, nu e deloc mai bine. Să nu-mi arătați paradisul pentru ca în clipa următoare să-i dați foc. Și asta făcea parte din durerea mea. Era partea egoistă. Dar ceea ce mă doare cel mai mult – asta chiar că mă chinuiește – este că Elizabeth n-a apucat să facă o mulțime de lucruri. Nici nu pot să vă spun de câte ori văd sau fac ceva și mă gândesc cât de mult i-ar fi plăcut lui Elizabeth acest lucru și simt din nou același cârcel de durere.

Oamenii se întreabă dacă am regrete. Răspunsul este: unul singur. Regret că au fost momente în care mi-am irosit timpul făcând orice altceva decât s-o fac fericită pe Elizabeth.

— Domnule doctor Beck?

— Numai o clipă, am spus eu.

Am pus mâna pe mouse și am mișcat cursorul spre icoana „citește”. Am făcut clic și mesajul a apărut imediat:

Către: dbeckmd@nyhosp.com
De la: 13943928@comparama.com
Subiect: E.P.+D.B.////////////////////

Mesaj. Fă clic pe acest hyperlink, momentul sărutului, aniversare.

Simțeam în piept un bulgăre de gheață. Momentul sărutului?

Era o glumă, nu putea fi nimic altceva. Nu mă prea pricep la criptograme. Și nu știu nici să aștept.

Am apucat din nou mouse-ul, punând săgeata pe hyperlink. Am făcut clic și am auzit modemul

scrâșnind strigătul de căutare al mașinăriei. Avem un sistem mai vechi la clinică. Așa că a durat ceva timp până să apară browser-ul de web. Așteptam gândindu-mă: *Momentul sărutului, de unde știu ei despre momentul sărutului*?

Browser-ul a apărut pe ecran. Anunța eroare.

M-am încruntat. Cine naiba a trimis chestia asta? Am încercat încă o dată și din nou am primit mesaj de eroare. Era o legătură ruptă.

Cine naiba știa despre momentul sărutului?

Nu spusesem nimic, nimănui, niciodată. Elizabeth și cu mine nu discutasem prea mult despre asta, probabil pentru că nu era cine știe ce lucru important. Eram foarte demodați, așa că țineam numai pentru noi lucruri de felul acesta. Era chiar tulburător, pentru că, atunci când ne sărutasem pentru prima dată, în urmă cu douăzeci și unu de ani, notasem ora. Așa, ca să ne amuzăm. M-am dat mai în spate, am privit ceasul meu Casio, și-am șoptit:

— Șase și cincisprezece.

Iar Elizabeth spusese: „*Momentul sărutului*!"

M-am uitat din nou la mesaj. Acum începusem chiar să mă enervez. Nu mai era nimic distractiv. Una este să trimiți un e-mail răutăcios și alta este…

Momentul sărutului.

Ei bine, acest moment avea să fie mâine, la ora 6:15 P.M. Nu prea aveam de ales. Trebuia să aștept până atunci.

Așa să fie.

Am salvat e-mailul pe o dischetă, pentru orice eventualitate. Am ajuns la opțiunile de imprimare și am apăsat pe „Imprimă tot". Nu mă pricep cine știe ce la computere, dar am auzit că uneori poți afla originea mesajului din toate aiurelile alea din hard. Am auzit cum imprimanta începe să toarcă. M-am uitat din nou la subiect. Am numărat din nou liniile. Douăzeci și unu.

M-am gândit la copac și la primul sărut și, atunci, în biroul meu mic și sufocant, am simțit din nou mirosul de căpșuni.

2.

Ajuns acasă, am fost nevoit să trec peste încă un șoc din trecut.

Locuiesc vizavi de Podul George Washington din Manhattan – în cartierul tipic pentru visul american – Green River, din New Jersey, un mic orășel care, în ciuda denumirii lui, nu are niciun fel de râu și, cu atât mai puțin, e verde. Locuiesc în casa bunicului meu. M-am mutat cu el și cu o mulțime de infirmiere străine, în urmă cu trei ani, atunci când a murit bunica.

Bunicul suferă de Alzheimer. Mintea lui este ca un televizor vechi, alb-negru, cu o antenă deteriorată de casă, din aceea ca două urechi de iepure. Se plimbă de colo-colo și are zile mai bune și zile mai puțin bune – trebuie să ții antenele într-o anumită poziție și să nu le miști deloc, dar chiar și așa imaginea este intermitentă. Cel puțin, cam așa era la început. Dar, mai târziu, – ca să rămânem la aceeași metaforă – televizorul nu mai face altceva decât să clipească din când în când.

Nu mi-a plăcut niciodată în mod special bunicul. Era un bărbat dominant, tipul acela cazon și demodat, a cărui afecțiune pentru tine se diminua în mod direct proporțional cu succesul tău în viață. Era un om puternic și cu o dragoste aspră, un macho de modă veche. Un nepot sensibil și, în același timp, o fire total nesportivă, cu note bune, dar care putea fi trimis ușor la plimbare.

M-am mutat cu el mai mult din convingerea că, dacă eu aș fi refuzat lucrul acesta, sora mea l-ar fi luat la ea. Așa era Linda. Pe când cântam în cadrul taberei de vară din Brooklake „El are toată lumea în mâinile lui”, a luat sensul cântecului cam prea în serios. S-ar fi simțit obligată să facă acest lucru. Dar Linda avea un copil și o parteneră de viață și anumite responsabilități. Eu nu aveam nimic. Așa că am dat primul lovitura și m-am mutat acolo.

Presupun că îmi plăcea să locuiesc acolo. Era liniște.

Chloe, cățelușa mea, ieși în fugă în întâmpinarea mea, dând fericită din coadă. Am scărpinat-o în spatele urechilor ei moi. S-a lăsat desfătată un moment, după care a început să se uite la lesă.

— Lasă-mă numai o clipă, i-am spus eu.

Lui Chloe nu-i place propoziția asta. Mi-a aruncat o privire – ceea ce nu e deloc ușor, atunci când părul îți acoperă în întregime ochii. Chloe este un collie cu barbă, o rasă ce seamănă mult mai mult cu un câine ciobănesc decât orice altă rasă de collie pe care am văzut-o eu vreodată. Elizabeth și cu mine am cumpărat-o pe Chloe imediat după ce ne-am căsătorit. Lui Elizabeth îi plăceau câinii. Mie nu. Adică, nu știu.

Chloe se rezemă de ușa de la intrare. Privea când la ușă, când la mine, apoi, din nou la ușă. Aluzii, aluzii…

Bunicul stătea prăbușit în fața unui concurs TV. Nu s-a întors către mine, dar nu părea să se uite nici la ecran. Chipul lui înțepenise în ceea ce devenise în ultima vreme o expresie încremenită ca de mort. Singurele clipe în care vedeam că expresia de mort se topește erau acelea când i se schimbau scutecele. Atunci, buzele bunicului se subțiau. Ochii i se umezeau și, uneori, îi scăpa câte o lacrimă. Cred că este cel mai lucid, exact în momentul în care își dă seama de senilitatea lui.

Și Dumnezeu are un anumit simț al umorului.

Infirmiera lăsase un mesaj pe masa din bucătărie: „Sunați-l pe șeriful Lowell”.

Sub el era un număr de telefon.

Simțeam că începe să-mi pocnească țeasta. După atacul acela, începusem să sufăr de migrene. Loviturile mi-au crăpat capul. Am stat în spital cinci zile, dar un specialist, coleg cu mine la Facultatea de Medicină, crede că migrenele sunt mai degrabă de natură psihică decât fiziologică. Poate că are dreptate. Oricum, atât durerea, cât și

sentimentul de vinovăție continuă să persiste. Ar fi trebuit să mă las pe vine. Ar fi trebuit să văd că lovitura se îndreaptă spre mine. N-ar fi trebuit să cad în apă. Și, în cele din urmă, mi-am adunat cumva puterile ca să mă salvez – oare nu aș fi putut să fac același lucru pentru Elizabeth?

Inutil, știu.

Am citit din nou mesajul. Chloe a început să scâncească. Am ridicat un deget în sus. Cățeaua a încetat cu scâncitul, dar a început să-și mute din nou privirile de la ușă la mine și înapoi.

Nu mai vorbisem cu șeriful Lowell de opt ani de zile, dar îmi mai aminteam de el. Îmi amintesc cum se apleca uriaș peste patul meu de spital, cu o expresie de cinism și îndoială pe față.

Ce mai putea să vrea după toți acești ani?

Am ridicat telefonul și am format numărul. Mi-a răspuns după primul apel.

— Domnule doctor Beck, vă mulțumesc că m-ați sunat.

Mi-am dres vocea și am trecut peste politețurile de rigoare:

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule șerif?

— Sunt prin apropiere, spuse el. Aș dori foarte mult să mă opresc o clipă să vă văd, asta dacă nu aveți nimic împotrivă.

— E cumva o vizită de curtoazie? am întrebat eu.

— Nu, nu tocmai.

A așteptat să mai spun ceva. Dar n-am spus nimic.

— V-ar conveni chiar acum? întrebă Lowell.

— N-ați vrea să-mi spuneți despre ce e vorba?

— Aș prefera să aștept până…

— Iar eu aș prefera să nu așteptați.

Simțeam cum strâng telefonul tot mai tare.

— Foarte bine, domnule doctor Beck.

Își drese glasul într-un fel ce arăta că dorește să câștige timp:

— Poate că ați văzut la știri că în Riley County au fost găsite două cadavre.

Nu văzusem.

— Și ce-i cu ele?

— Au fost găsite în apropiere de proprietatea dumneavoastră.

— Nu este proprietatea mea. Este a bunicului meu.

— Dar dumneavoastră sunteți tutorele lui legal, nu-i așa?

— Nu, am spus eu. Sora mea.

— Atunci, poate că ar fi bine s-o chemați și pe ea. Aș dori să stau de vorbă și cu ea.

— Cadavrele nu au fost găsite în Lacul Charmaine, așa este?

— Da, așa este. Le-am găsit în partea de vest. Pe proprietatea comitatului, de fapt.

— Și atunci, ce doriți de la noi?

A urmat o pauză.

— Uite ce este, vin la dumneavoastră într-o oră. Vă rog să încercați s-o invitați pe Linda, da?

Închise telefonul.

•

Cei opt ani ce trecuseră nu fuseseră prea îngăduitori cu șeriful Lowell, dar, pe de altă parte, nu fusese niciodată un Mel Gibson. Era o matahală păroasă, cu trăsături de om josnic și viclean, cu nasul borcănat. Scotea mereu o batistă foarte folosită și își freca nasul cu ea, apoi, o împăturea cu grijă și o afunda adânc în buzunarul de la spate.

Linda sosise și ea. Se așezase pe canapea, gata să mă apere, ca un scut. Așa stătea adesea. Era una dintre acele persoane care îți consacrau atenția în totalitate. Se uita fix la tine, cu ochii aceia căprui și nu mai puteai să te uiți în altă parte. Sigur că sunt subiectiv, dar Linda este cel mai bun om pe care îl cunosc. Demodată, e drept, dar faptul că există îmi dă speranțe pentru lumea aceasta. Iar faptul că mă iubește mă face să fiu tot mai încrezător.

Ședeam în salonul bunicului meu, ceea ce de regulă mă străduiesc să evit cât mai mult. Încăperea avea un miros stătut, era stranie și mai păstra mirosul acela de canapea de oameni bătrâni. Respiram cu greutate aici. Șeriful Lowell nu se grăbea. Își mai șterse nasul de câteva ori, scoase, apoi, un carnet din buzunar, își umezi degetul și își găsi pagina. Ne oferi, apoi, cel mai prietenos zâmbet și începu să vorbească:

— Ați putea să-mi spuneți când ați fost ultima dată la lac?

— Luna trecută, a spus Linda.

Dar omul era cu ochii ațintiți pe mine.

— Și dumneavoastră, domnule doctor Beck?

— Acum opt ani.

Dădu din cap aprobator, ca și când s-ar fi așteptat la acest răspuns.

— Așa cum v-am spus la telefon, am găsit două cadavre în apropiere de Lacul Charmaine.

— Le-ați identificat? a întrebat Linda.

— Nu.

— Și nu e ciudat?

Lowell reflectă puțin, în timp ce se aplecă înainte ca să scoată din nou batista.

— Știm că sunt amândouă cadavre de bărbați, că amândoi sunt albi, adulți. Căutăm printre persoanele dispărute ca să vedem dacă putem găsi ceva. Cadavrele sunt destul de vechi.

— Cât de vechi? am întrebat eu.

Șeriful Lowell mă privi din nou în ochi:

— Greu de spus. Cei de la medicină legală încă nu și-au terminat testele, dar credem că sunt morți de cel puțin cinci ani. Au fost îngropați destul de bine. Nici nu i-am fi găsit, dacă nu ar fi fost o alunecare de teren după ploaia aceea de pomină, și a apărut un urs cu un braț de om.

Am schimbat o privire cu sora mea.

— Poftim? făcu Linda.

Șeriful Lowell dădu din cap.

— Un vânător a doborât ursul și a găsit un os lângă el. Fusese în botul ursului. S-a dovedit a fi un braț de om. I-am luat urma. A durat ceva timp, de asta puteți fi siguri. Și acum mai săpăm în zonă.

— Credeți că s-ar putea să fie mai multe cadavre?

— Nu putem spune nimic sigur.

S-a rezemat de spătar. Linda era foarte atentă.

— Așadar, ați venit aici ca să ne cereți permisiunea să faceți săpături pe proprietatea de la Lacul Charmaine?

— În parte, da.

Am așteptat să spună mai mult. Și-a dres glasul și s-a uitat din nou la mine:

— Domnule doctor Beck, aveți grupa B pozitiv, așa este?

Am deschis gura, dar Linda și-a pus mâna protector pe genunchiul meu.

— Ce legătură are asta?

— Am mai găsit și alte lucruri, spuse el. În locul unde au fost îngropate cadavrele.

— Ce lucruri?

— Îmi pare rău, este informație secretă.

— Atunci ieși naibii afară, am spus eu.

Lowell nu păru foarte surprins de ieșirea mea.

— Încerc numai să desfășor…

— Am spus să ieși afară.

Șeriful Lowell nu se clinti.

— Știu că ucigașul soției dumneavoastră a fost dus deja în fața justiției, spuse el. Și știu că vă doare foarte mult că trebuie să auziți din nou despre toate astea.

— Nu mai face pe binevoitorul cu mine, am spus eu.

— Nu am această intenție.

— Acum opt ani credeai că eu am omorât-o.

— Nu e adevărat. Dar erai soțul ei. În astfel de cazuri, șansele implicării unui membru al familiei…

— Poate că dacă nu ți-ai fi pierdut timpul cu prostia asta, ai fi găsit-o mai devreme, m-am răstit eu, simțind că mă înec. M-am întors cu spatele. La naiba. Naiba să-l ia. Linda întinse mâna către mine, dar eu m-am tras mai deoparte.

— Misiunea mea este să cercetez toate posibilitățile, mormăi el. Autoritățile federale ne-au ajutat. Chiar și socrul și unchiul dumneavoastră au fost ținuți la curent în legătură cu toate evoluțiile. Am făcut tot ce am putut.

Nu suportam să mai aud niciun cuvânt.

— Ce naiba dorești aici, domnule șerif Lowell?

Omul se ridică în picioare și își aranjă pantalonii pe burtă. Cred că dorea să profite de avantajul înălțimii. Să mă intimideze sau cam așa ceva:

— O probă de sânge, spuse el. De la dumneavoastră.

— De ce?

— Când soția dumneavoastră a fost răpită, dumneavoastră ați fost atacat.

— Și?

— Ați fost lovit cu un instrument bont.

— Asta se știe.

— Da, spuse Lowell. Își mai șterse încă o dată nasul, puse batista la locul ei și începu să se plimbe prin încăpere.

— Când am găsit cadavrele, am mai găsit și o bâtă de baseball.

Durerea începea să zvâcnească din nou în mine.

— O bâtă?

Lowell încuviință din cap.

— Îngropată în pământ alături de cadavre. Era o bâtă de lemn.

— Nu înțeleg, spuse Linda. Ce legătură are asta cu fratele meu?

— Am găsit sânge uscat pe ea. Am stabilit că este grupa B pozitiv. Înclină capul spre mine. Grupa dumneavoastră de sânge, domnule doctor Beck.

•

Și am luat-o de la început. Aniversarea de la copacul cu inscripțiile, înotul în lac, zgomotul portierei, cursa mea frenetică de înot spre țărm.

— Vă amintiți că ați căzut înapoi, în lac? întrebă Lowell.

— Da.

— Și ați auzit-o pe soția dumneavoastră țipând?

— Da.

— Și apoi v-ați pierdut cunoștința? În apă?

Am încuviințat din cap.

— Cât de adâncă bănuiți că era apa? Vreau să spun, acolo unde ați căzut.

— Nu ați verificat asta acum opt ani? am întrebat eu.

— Aveți răbdare, domnule doctor Beck.

— Nu știu. Adâncă.

— Vă trecea peste cap?

— Da.

— Foarte bine, OK. Apoi, ce vă mai amintiți?

— Spitalul, am spus eu.

— Nimic între momentul în care ați căzut în apă și când v-ați trezit la spital?

— Așa este.

— Nu vă amintiți că ați ieșit din apă? Nu vă amintiți că ați reușit să ajungeți la un telefon sau că ați chemat ambulanța? Ați făcut toate acestea, știți doar. V-am găsit pe podeaua cabinei telefonice. Receptorul atârna.

— Știu, dar nu-mi amintesc.

Linda interveni:

— Credeți că acești doi bărbați sunt alte două victime ale lui – șovăi o clipă – ale lui KillRoy?

Rostise numele dintr-o răsuflare. Simpla pronunțare a numelui îmi dădu fiori și temperatura din încăpere scăzu brusc.

Lowell tuși în pumn.

— Nu suntem siguri, doamnă. Victimele lui KillRoy sunt numai femei. Și nu a mai ascuns niciun cadavru înainte – cel puțin, noi așa știm. Și

pielea celor doi bărbați a putrezit în așa măsură, încât nu putem spune dacă au fost marcați sau nu.

Marcajul. Simțeam cum mi se învârte capul. Am închis ochii și am încercat să nu mai ascult nimic.

3.

Am ajuns la birou, a doua zi dis-de-dimineață, cu două ore înainte de prima programare. Am deschis computerul, am găsit e-mailul acela straniu și am făcut clic pe hyperlink. Din nou am primit mesaj de eroare. Nu e de mirare. Priveam în gol la mesaj, citindu-l iarăși și iarăși, încercând să găsesc o semnificație mai profundă. N-am găsit nimic.

Cu o zi înainte, mi se luase proba de sânge. Testul ADN avea să dureze câteva săptămâni, dar șeriful Lowell credea că vor putea obține un rezultat preliminar ceva mai devreme. Am încercat să scot de la el mai multe informații, dar parcă avea gura cusută. Ne ascundea ceva. Ce anume, n-aveam nici cea mai vagă idee.

Și cum stăteam așa în cabinet și așteptam să vină primul pacient, am revăzut în minte vizita lui Lowell. Mă gândeam la cele două cadavre. Mă gândeam la bâta de baseball, cu sânge pe ea. Și am început să mă gândesc la stilul ucigașului.

Trupul lui Elizabeth a fost găsit în apropierea Drumului 80, la cinci zile după ce fusese răpită. Medicul legist apreciase că era moartă de două zile. Aceasta însemna că petrecuse trei zile în viață cu Elroy Kellerton, alias KillRoy. Trei zile. Singură cu un monstru. Trei răsărituri și trei apusuri de soare, înspăimântată, în întuneric și într-o imensă durere. Mă străduiesc din răsputeri să nu mă gândesc la asta. Există anumite locuri în amintire unde nu trebuie să încerc să pătrund. Dar ajung acolo fără să vreau.

KillRoy a fost prins trei săptămâni mai târziu. A mărturisit că ucisese paisprezece femei de cele mai diverse tipuri, începând cu o colegă de la Ann Arbor și terminând cu o prostituată din Bronx. Toate cele paisprezece femei fuseseră, apoi, aruncate pe marginea drumului, ca niște gunoaie oarecare. Și toate fuseseră marcate cu litera K. Așa

cum se procedează cu vitele. Cu alte cuvinte, Elroy Kellerton a luat un vătrai de fier, l-a înroșit în foc, ținându-l cu o mănușă de protecție și, apoi, l-a aplicat, sfârâind, pe pielea frumoasă a scumpei mele Elizabeth.

Mintea mea o luase deja razna și în fața ochilor începură să-mi apară o mulțime de imagini. Am strâns pleoapele și am încercat să le alung. Dar n-am reușit. Și mai era încă în viață. KillRoy, vreau să spun. Procesele noastre în apel îi dau monstrului șansa de a mai respira, de a citi, de a vorbi, de a fi intervievat de CNN, de a primi vizite de la oamenii de bine, de a zâmbi. În tot acest timp, victimele lui putrezesc. Așa cum spuneam, Dumnezeu are un ciudat simț al umorului.

Mi-am aruncat apă rece pe față și m-am uitat în oglindă. Arătam ca naiba. La ora nouă au început să apară pacienții. Evident că eram distrat. Mereu cu un ochi la ceas, așteptând momentul sărutului, ora 6:15, după-amiază. Arătătoarele ceasului se târau anevoie înainte, de parcă ar fi trebuit să străbată un sirop gros.

M-am afundat în grija pentru pacienți. Am avut întotdeauna acest talent. Când eram copil, puteam să învăț ore în șir. Ca medic, pot să dispar cu totul în munca mea. Asta este ceea ce am făcut după moartea lui Elizabeth. Unii spun că mă ascund în munca mea, că prefer să muncesc, în loc să trăiesc. La acest clișeu răspund foarte simplu:

„Ce vrei să spui?”

La prânz, am înfulecat în grabă un sandviș, am dat pe gât o Coca-Cola dietetică și am continuat să examinez alți pacienți. Un băiat de opt ani fusese, anul trecut, de optzeci de ori la un chiropractician pentru „alinierea coloanei vertebrale”. Nu avea dureri de spate. Era o șmecherie practicată de mai mulți așa-numiți chiropracticieni din zonă. Aceștia ofereau părinților un televizor sau un VCR gratuit, dacă își aduceau copiii la consultații. După aceea, facturau la Medicaid pentru vizită. Medicaid este

un lucru minunat, admirabil și folositor, dar se abuzează foarte mult de el. Am avut odată un caz al unui băiat de șaisprezece ani care fusese trimis la spital cu ambulanța, pentru niște arsuri de soare, obișnuite. De ce atunci cu ambulanța și nu cu un taxi sau cu metroul? Mama lui mi-a explicat că ar fi trebuit să plătească de la ea sau să aștepte să-i ramburseze guvernul. Medicaid plătește ambulanța imediat.

La ora cinci, am spus la revedere ultimului pacient. La ora cinci și jumătate a plecat personalul auxiliar. Am așteptat până când s-a golit cabinetul și apoi m-am așezat din nou în fața computerului. Auzeam undeva, în fundal, cum sunau telefoanele clinicii. După ora cinci și jumătate răspunde un robot ce oferă mai multe opțiuni celui care apelează, dar, nu știu din ce motiv, robotul nu intră în funcțiune decât după a zecea sonerie. Ei bine, țârâitul acela era acum înnebunitor.

Am intrat online, am găsit e-mailul și am făcut din nou clic pe hyperlink. Tot nimic. M-am gândit la acest e-mail ciudat, dar și la cadavrele acelea. Trebuia să fie o legătură între ele. Mă întorceam mereu cu gândul la acest fapt aparent simplu. Astfel că am început să sortez probabilitățile:

Unu: cei doi bărbați puteau fi opera lui KillRoy. Dacă era adevărat că toate celelalte victime ale lui fuseseră femei și au fost găsite foarte ușor, asta excludea uciderea altor oameni?

Doi: KillRoy îi convinsese pe acești bărbați să-l ajute s-o răpească pe Elizabeth. Asta ar explica multe. Bâta de baseball, de exemplu, dacă sângele de pe ea era într-adevăr al meu. Și răspundea și la marele meu semn de întrebare în legătură cu toată răpirea. Teoretic, KillRoy, ca toți ucigașii în serie, lucra de unul singur. Și m-am întrebat întotdeauna cum reușise s-o târască pe Elizabeth la mașină și, în același timp, să mă aștepte pe mine să ies din apă? Înainte să fie descoperit trupul ei, autoritățile

au presupus că fuseseră mai mulți răpitori. Dar, după ce trupul ei fusese găsit și se constatase că fusese marcat cu litera K, această ipoteză fusese abandonată. KillRoy a putut s-o facă dacă a legat-o sau a imobilizat-o într-un fel pe Elizabeth și după aceea a venit după mine. Nu se potrivea foarte bine, dar, dacă insistai ceva mai mult, piesa intra la locul ei.

Acum, aveam o altă explicație. Avusese complici. Și îi ucisese.

Probabilitatea nr. trei era cea mai simplă: Sângele de pe bâtă nu era al meu. Grupa B pozitiv nu este foarte frecventă, dar nici foarte rară. S-ar putea chiar ca aceste cadavre să nu aibă nimic de-a face cu Elizabeth și moartea ei.

Dar nu puteam să mă conving încă de asta. M-am uitat la ceasul afișat de computerul meu. Era legat la nu știu ce satelit care dădea ora exactă:

6:04:42 P.M.

Mai aveam zece minute și optsprezece secunde.

Până când?

Telefoanele continuau să sune. Le-am dat mai încet și am început să bat darabana cu degetele în masă. Mai puțin de zece minute. OK, dacă trebuia să se producă o schimbare în hyperlink, probabil că până acum avusese deja loc. Am pus mâna pe mouse și am tras aer adânc în piept.

Și atunci a pornit pagerul meu.

Nu eram de serviciu în seara aceasta, ceea ce însemna că era fie o greșeală – ceea ce se întâmpla foarte des cu operatorii de noapte de la clinică –, fie un telefon personal. Se auzi din nou bipul. Dublu bip. Asta însemna urgență. M-am uitat la ecran.

Era un apel de la șeriful Lowell. Era marcat Urgent.

Încă opt minute.

M-am gândit la asta, dar nu prea mult. Orice era mai bine decât să fierb în propriile gânduri. M-am

decis să-l sun. Și, din nou, Lowell a știut cine sunt înainte de a ridica telefonul.

— Îmi pare rău că te deranjez din nou, doctore…

Doctore, acum îmi spunea doctore, de parcă am fi fost amici.

— … Dar am o întrebare rapidă.

Am pus mâna din nou pe mouse, am mutat cursorul pe hyperlink și am făcut clic. Browser-ul de web a prins viață.

— Vă ascult, am spus eu.

Browser-ul de web mergea foarte încet. De astă dată, nu a mai apărut niciun mesaj de eroare.

— Numele de Sarah Goodhart îți spune ceva?

Era să scap telefonul din mână.

— Doctore?

Am îndepărtat telefonul de ureche, privindu-l ca și când s-ar fi materializat pe neașteptate în mâinile mele. Îmi adunam gândurile cu greu, unul câte unul. Când am avut din nou încredere în vocea mea, am întrebat:

— De ce întrebați?

Pe ecranul computerului meu apărea ceva. Am mijit ochii. Una dintre camerele alea de supraveghere. Cred că acum li se spune camere stradale. Acum le găsești pe web peste tot. Uneori le folosesc și eu pe acelea pentru circulație, ca să verific mai ales ce întârzieri sunt dimineața pe Podul Washington.

— E o poveste lungă, spuse Lowell.

Trebuia să câștig timp.

— Atunci, vă sun eu mai târziu.

Am închis telefonul. Sarah Goodhart. Numele îmi spunea ceva. Îmi spunea foarte multe.

Dar ce naiba se întâmpla aici?

Browser-ul nu mai încărca. Pe monitor vedeam o stradă în alb și negru. Restul paginii era alb. Niciun fel de banere sau firme. Știam că se poate poziționa în așa fel, încât să prinzi numai un anumit unghi. Asta era ceea ce aveam aici.

M-am uitat la ceasul computerului:
6:12:18 P.M.
Camera era îndreptată în jos, spre un colț de stradă foarte aglomerată, de la o înălțime de vreo cinci metri. Nu știam ce colț este și din ce oraș. Era în mod clar un oraș mare. Pietonii mergeau, mai ales, de la dreapta la stânga, ținând capul în jos, cu umerii adunați, cu servietele în mână, gârboviți, la sfârșitul unei zile de muncă, îndreptându-se, probabil, către tramvai sau metrou. Departe, în dreapta, vedeam curba. Traficul pietonal venea în valuri, coordonat, probabil, de schimbarea semafoarelor.
M-am încruntat. De ce îmi trimisese mie cineva imaginile acestea?
Ceasul arăta 6:14:21 P.M. Mai rămăsese mai puțin de un minut.
Stăteam cu ochii lipiți de ecran și așteptam numărătoarea inversă, de parcă ar fi fost Anul Nou. Pulsul începuse să mi se accelereze. Zece, nouă, opt…
Și un alt tsunami de oameni trecu din dreapta spre stânga. Mi-am dezlipit ochii de pe ceas. Patru, trei, doi. Mi-am ținut respirația și am așteptat. Când m-am uitat din nou la ceas, acesta arăta:
6:15:02 P.M.
Nu se întâmplase nimic – dar, de fapt, la ce mă așteptasem?
Mareea de oameni ajunsese la apogeu încă o dată și, o secundă sau două, în imagine nu mai era nimeni. M-am lăsat pe spate și am respirat adânc. O glumă, mi-am spus. O glumă proastă, desigur. Chiar bolnăvicioasă. Cu toate acestea…
Și atunci, cineva a pășit în față chiar de sub cameră. Era ca și când persoana s-ar fi ascuns acolo tot timpul.
M-am aplecat.
Era o femeie. Puteam să-mi dau seama de asta, deși era cu spatele spre mine. Avea părul scurt, dar era sigur femeie. Din unghiul meu, până acum nu

reușisem să disting nicio față. Și acum era la fel. Dar numai la început.

Femeia se opri. Priveam în creștetul capului ei, de parcă aș fi vrut s-o fac să se uite în sus. Femeia mai făcu un pas. Acum, era în mijlocul ecranului. Cineva trecu pe lângă ea. Femeia rămase nemișcată. Apoi, se răsuci încet și își ridică bărbia, până când ajunse să privească țintă spre cameră.

Inima mi s-a oprit în loc.

Mi-am băgat pumnul în gură ca să-mi înăbuș un strigăt. Nu mai puteam respira. Nu mai puteam gândi. Lacrimile mi-au țâșnit din ochi și au început să se rostogolească pe obraji. Nu le-am șters.

Priveam la ea. Ea privea la mine.

Un alt val de pietoni traversa ecranul. Unii dintre ei se loviră de ea, dar ea nu se clinti din loc. Privirea ei era în continuare ațintită spre cameră. Ridică mâna ca și când ar fi vrut să mă atingă. Capul îmi vâjâia. Mă simțeam ca și când mi s-ar fi tăiat ultima coardă care mă ținea atașat la realitate.

Pluteam neajutorat.

Femeia continua să țină mâna ridicată. Am reușit să-mi ridic și eu mâna încet. Degetele mele au atins ecranul cald, ca și când aș fi încercat să-i întâlnesc mâna la jumătatea drumului. Alt val de lacrimi. Am mângâiat blând fața femeii și am simțit cum inima mi se desface în bucățele.

— Elizabeth, am șoptit eu.

A mai rămas acolo nemișcată o secundă sau două. Apoi a spus ceva către cameră. N-o auzeam, dar îi citeam pe buze:

— Îmi pare rău, șoptea soția mea moartă.

Și, apoi, plecă.

4.

Vic Letty se uită în ambele părți înainte să intre șchiopătând în încăperea cu Căsuțe Poștale de la mall. Privirea lui mătură toată camera. Nimeni nu se uita la el. Perfect. Vic nu-și putu înăbuși un zâmbet. Înșelătoria lui era beton. Nimeni nu putea să găsească vreo urmă care să ducă la el, și asta avea să-l facă acum foarte bogat.

Cheia este pregătirea, își spunea Vic. Asta e ceea ce îi deosebește pe cei buni de cei cu adevărat mari. Cei mari își acopereau urmele. Cei cu adevărat mari se pregăteau pentru orice eventualitate.

Primul lucru pe care l-a făcut Vic a fost să facă rost de o carte de identitate falsă de la neisprăvitul lui de văr, Tony. Apoi, folosind această carte de identitate falsă, a închiriat o cutiuță poștală sub pseudonimul UYS Enterprises. Vedeți câtă perspicacitate? Să folosești o carte de identitate falsă *și* un pseudonim. Așadar, chiar dacă cineva l-ar fi mituit pe amărâtul de la pupitru, chiar dacă ar fi aflat cine a închiriat cutia pentru UYS Enterprises, n-ar fi ajuns decât la numele de Roscoe Taylor, cel care se afla pe cartea de identitate falsă a lui Vic.

Și nu avea cum să ajungă la Vic.

Din capătul celălalt al încăperii, Vic încerca să vadă prin micul orificiu al Cutiei Poștale 417. Era greu să distingă ceva atât de departe, dar, în mod sigur, înăuntru era ceva. Minunat. Vic accepta numai cash sau mandate. Evident, nu primea cecuri. Nimic care să poată duce, apoi, la el. Și de fiecare dată când lua banii, era deghizat. Ca și acum. Avea o șapcă de baseball și purta o mustață falsă. Se făcea că șchiopătează. Citise undeva că oamenii îi observă pe șchiopi, așadar dacă cineva ar fi rugat să-l identifice pe individul care folosește cutia 417, ce ar putea spune? Simplu. Omul are

mustață și șchiopătează. Și, dacă îl mituiești pe netotul de funcționar, poți ajunge la concluzia că un tip pe nume Roscoe Taylor avea mustață și șchiopăta.

Iar adevăratul Vic Letty nu avea niciuna, nici alta.

Vic își lua însă și alte măsuri de prevedere. Nu deschidea niciodată cutia, atunci când mai erau și alți oameni în preajmă. Niciodată. Dacă cineva își scotea corespondența sau dacă era, în general, în apropiere, se prefăcea că deschide altă cutie sau că are de gând să completeze un formular de expediție, ceva în genul acesta. Când terenul era liber – și numai atunci când era cu adevărat liber – Vic se ducea la cutia 417.

Vic știa că oricât ar fi fost de precaut, niciodată nu poți fi suficient de precaut. Chiar și pentru a veni încoace, își lua măsuri de prevedere. Își parca mașina utilitară cu care lucra – Vic avea o mașină pentru reparații și instalări de la CableEye, cel mai mare operator de cablu de pe Coasta de Est – la patru intersecții de aici. Mergea furișându-se pe aleile din spate, ca să ajungă aici. Purta o geacă neagră de vânt peste salopeta de uniformă, pentru ca nimeni să nu poată vedea că pe buzunarul din dreapta al cămășii scrie VIC. Se gândea acum la salariul uriaș ce se afla, probabil, în cutia 417, la mai puțin de cinci metri de locul unde stătea el. Scrută din nou încăperea.

Două femei își deschideau cutiile. Una dintre ele se întoarse totuși și îi adresă un zâmbet absent. Vic se îndreptă către cutiile din partea cealaltă a camerei, apucă lanțul cu chei – avea un astfel de lanț, atârnat de curea – și se prefăcu a căuta ceva printre ele. Deși privea în jos, fața îi era întoarsă în altă parte.

Și mai multe precauții.

Două minute mai târziu, cele două femei își luară corespondența și plecară. Vic rămase singur. Traversă repede camera și deschise cutia:

— Oooo!

Un pachet pentru UYS Enterprises. Împachetat în hârtie maro. Fără adresa expeditorului. Și destul de gros ca să conțină câțiva verzișori buni.

Vic zâmbi și se întrebă în sinea lui: Oare așa arată cincizeci de bătrâne?

Întinse mâna tremurând și apucă pachetul. Atârna greu și plăcut în mâna sa. Inima lui Vic începu să bată ca un ciocan. O, Dumnezeule mare! Făcea scamatoria asta de patru luni. Aruncase plasa și prinsese câțiva pești foarte grași. Dar, acum, o, Dumnezeule, prinsese o adevărată balenă!

Vic se uită din nou de jur împrejur, băgă pachetul sub geaca de vânt și se grăbi să iasă. Ajunse la mașina lui, parcurgând alt drum și, apoi, porni spre uzină. Găsi plicul și îl pipăi cu vârful degetelor. Cincizeci de bătrâne. Cincizeci de mii de dolari. Cifra îl amețea.

Se întunecase deja, atunci când Vic ajunse la CableEye. Parcă mașina mai în spate și traversă pasarela spre mașina sa personală, o Honda Civic, ruginită, din 1991. Se încruntă spre mașină și își spuse: Nu va mai dura mult.

Parcarea angajaților era deja pustie. Întunericul începea să-l apese. Își auzea pașii pe gudron, bocănitul înfundat al pantofilor de lucru. Frigul pătrundea prin geaca lui de vânt. Dar nu-i ieșeau din minte cele cincizeci de bătrâne. Avea cincizeci de bătrâne în buzunar.

Vic strânse din umeri și grăbi pasul. Adevărul este că, de astă dată, îi era frică. Șmecheria va trebui să înceteze. Era o schemă bună, în privința asta nu încăpea nicio îndoială. Chiar măreață. Dar, acum, se ocupa de niște băieți mari. Analizase inteligența unei astfel de mișcări, cântărise argumentele pro și contra și hotărâse că majoritatea celor mari, a celor care își schimbă cu adevărat viața, așa procedează.

Iar Vic voia să fie un om mare.

Șmecheria era simplă și tocmai de aceea atât de extraordinară. Fiecare casă, ce avea cablu, trebuia să aibă și o cutie de cuplaj pe linia telefonică. Atunci când comandai un canal mai deosebit, de pildă HBO sau Showtime, prietenul tău din vecini, care lucra la cablu, venea și făcea câteva legături. Ei bine, cutia aceasta este ceea ce menține viața cablului tău. Iar ceea ce menține viața cablului tău știe totul despre cine ești cu adevărat.

Companiile de cablu și hotelurile cu circuite interne subliniază întotdeauna că în factura dumneavoastră nu vor fi enumerate titlurile filmelor pe care le vedeți. S-ar putea să fie adevărat, dar asta nu înseamnă că ei nu le știu. Încearcă însă o dată să-i ataci. O să-ți înșire la titluri de o să te învinețești la față.

Ceea ce aflase imediat Vic – nu o chestiune foarte tehnică – era că opțiunile de cablu funcționau pe bază de coduri și, prin intermediul cutiei de cablu, făceau legătura între comanda ta și computerele de la stația principală a companiei de cablu. Vic se urca pe stâlpii de telefon, deschidea cutiile și citea numerele. Când se întorcea la birou, introducea codurile și, astfel, afla totul.

Afla, de exemplu, că în ziua de 2 februarie, la ora șase seara, tu și familia ta ați închiriat *The Lion King* la televiziunea plătită. Sau, ca să vă dau un exemplu mai grăitor, că la ora zece și jumătate seara, în ziua de 7 februarie, ați comandat o factură dublă pentru *The Hunt for Miss October* și *On Golden Blonde* prin Sizzle TV.

Vedeți șmecheria?

La început, Vic lovea casele la întâmplare. Scria o scrisoare bărbatului, proprietarul locuinței. Scrisoarea era scurtă și la obiect. Făcea lista filmelor porno ce fuseseră văzute în ziua de cutare, la ora cutare. Lăsa clar să se înțeleagă că toți membrii familiei vor primi copii ale acestor informații, la fel și vecinii, colegii, angajatorul său. Și, atunci, Vic cerea cinci sute de dolari ca să-și

țină gura. Poate că nu era prea mult, dar Vic considera că este suma perfectă – suficient de mare ca să-i iasă ceva serios, dar și destul de mică pentru ca barosanii să nu facă tărăboi.

Și cu toate acestea – lucrul acesta îl surprinsese pe Vic la început –, numai zece la sută reacționaseră. Vic nu știa foarte sigur de ce. Poate că nu mai era ceva chiar așa de condamnabil să te uiți la filme porno. Poate că nevasta omului știa deja de asta. La naiba, poate că se uitau împreună. Dar problema adevărată era că schema lui Vic se lărgise prea mult.

Trebuia să se concentreze mai bine. Ca să-și țintească prada mai bine.

Și, atunci, îi venise ideea că se concentreze pe oamenii care aveau anumite profesiuni, cei care ar fi avut foarte mult de pierdut dacă informațiile ar fi fost date în vileag. Și, din nou, companiile de cablu aveau toate informațiile de care el avea atâta nevoie. Începuse să se ocupe de profesorii de școală. De lucrătorii din grădinițe… De ginecologi… Toți cei care exercitau astfel de profesiuni, sensibile la izbucnirea unui scandal. Profesorii erau cei mai speriați, dar aveau și cei mai puțini bani. Și începu să scrie și scrisori mai personalizate. Menționa numele soției. Menționa numele angajatorului. În cazul profesorilor, promitea că îi va denunța la Comitetul de Părinți al elevilor lui și va produce și „dovezi ale perversiunii”, expresie pe care o inventase chiar el. În cazul medicilor, promitea să trimită „dovezile” la comitetele speciale care acordau licențele, la ziarele locale, vecinilor, pacienților etc.

Și banii au început să intre mai repede.

Până în momentul de față, schema îi adusese lui Vic cam patruzeci de mii de dolari. Și încă nu aruncase cea mai mare plasă de pescuit – era vorba de un pește așa de mare, încât Vic se gândise la un moment dat să renunțe de tot. Dar nu putea. Nu

putea să lase din mână afacerea cea mai rentabilă a vieții lui.

Da, lovise din plin Un pește barosan, de zile mari. Randall Scope. Tânăr, chipeș, bogat, cu o nevastă focoasă, doi copii, aspirații politice, moștenitorul averii Scope. Și Scope nu comandase numai un film. Sau două.

Într-o singură noapte, Randall Scope comandase douăzeci și trei de filme porno.

Ooo!

Vic își petrecuse două nopți la rând cu elaborarea cererii, dar, în cele din urmă, rămăsese la formula clasică: scurtă, rece, la concret. Îi ceruse lui Scope cincizeci de bătrâne. Ceruse să se afle în cutia lui astăzi cel mai târziu. Și dacă Vic nu se înșela, aceste cincizeci de bătrâne îi ardeau acum buzunarul canadienei de vânt.

Vic dorea să se uite. Dorea să se uite chiar acum. Dar Vic era cât se poate de disciplinat. Va aștepta până va ajunge acasă. O să încuie ușa, se va așeza pe podea și abia atunci va deschide pachetul și va împrăștia verzișorii pe jos.

O să se simtă de minune.

Își parcă mașina pe stradă și porni pe alee. Vederea locuinței lui – un apartament deasupra unui garaj dărăpănat – îl deprimă. Dar nu va mai dura mult. Să ia cele cincizeci de bătrâne, să le adauge la cele patruzeci pe care le ascunsese în apartament, plus cele zece pe care le economisise…

Dându-și seama de sumă, făcu o pauză. O sută de mii de dolari. Avea o sută de mii de dolari în numerar. La naiba.

O să plece chiar acum. Își ia banii și o pornește spre Arizona. Avea acolo un prieten, pe Sammy Viola. O să înceapă o afacere împreună cu Sammy, poate că or să deschidă un restaurant sau un club de noapte. Vic se săturase de New Jersey.

Era momentul s-o ia din loc. Să înceapă totul pe curat. Vic urcă pe scări spre apartamentul lui.

Pentru știința dumneavoastră, Vic nu-și pusese niciodată amenințările în practică. Nu trimisese niciodată vreo scrisoare cuiva. Dacă una dintre ținte nu voia să plătească, asta era tot. Nu avea niciun rost să le facă vreun rău. Vic era un artist al acestor scheme. Gândea cu capul lui. Sigur că recurgea la amenințări, dar nu le ducea niciodată la îndeplinire. Aceasta nu ar fi făcut decât ca individul să-și piardă mințile și, în felul acesta, să încerce să-l dea de gol.

Nu făcuse rău nimănui. La ce i-ar fi folosit?

Ajuns pe palier, se opri în fața ușii sale. Era întuneric beznă. Nenorocitul de bec de deasupra ușii lui se arsese iarăși. Oftă și ridică lanțul greu de chei. Pipăi pe întuneric, încercând să găsească o cheie potrivită. Bâjbâi cu cheia în jurul broaștei până nimeri, în sfârșit, încuietoarea. Împinse ușa și intră cu sentimentul că ceva nu este în ordine.

Ceva foșni sub picioarele lui.

Vic se încruntă. Un plastic, își spuse în sinea lui. Pășea pe un plastic. Ca și cum un zugrav ar fi întins acolo o folie ca să protejeze pardoseala. Aprinse lumina și văzu un bărbat cu un pistol în mână.

— Bună, Vic.

Vic rămase cu răsuflarea tăiată și făcu un pas înapoi. Bărbatul din fața lui părea să aibă vreo patruzeci de ani. Era înalt și mătăhălos, cu o burtă mare ce se revărsa prin nasturii de la cămașă și reușea să câștige bătălia cu aceștia, cel puțin într-un loc. Își slăbise cravata și avea cea mai îngrozitoare pieptănătură imaginabilă – opt șuvițe împletite, trase de la o ureche la alta și lipite cu briantină de creștetul capului. Trăsăturile bărbatului erau molatice, bărbia i se pierdea în valuri de grăsime. Stătea cu picioarele pe lada pe care Vic o folosea drept măsuță pentru cafea. Dacă i-ai fi înlocuit pistolul cu o telecomandă, ai fi avut exact imaginea unui tată de familie, obosit, care tocmai sosise acasă de la serviciu.

Celălalt bărbat, cel care bloca ușa, era la polul opus față de omul cel mătăhălos – un tip de vreo douăzeci de ani, asiatic, cu mușchi ca de granit și părul vopsit blond, pieptănat ca o cărămidă, cu un inel sau două în nas și cu un Walkman galben în urechi. Singurul loc unde te-ai fi putut gândi că o să-i întâlnești pe cei doi împreună ar fi fost metroul; mătăhălosul încruntat în fața ziarului lui împăturit cu grijă, iar puștiul asiatic, privindu-te cu coada ochiului, în timp ce capul i s-ar fi bălăbănit ușor în ritmul muzicii.

Vic încercă să gândească. Să-și dea seama ce vor cei doi. Să vorbească rațional cu ei. Ești un artist al schemelor, își reaminti el. Ești inteligent. Ai să găsești o cale de scăpare din asta. Vic se îndreptă.

— Ce doriți? întrebă Vic.

Omul cel mare, cu revolverul, apăsă pe trăgaci.

Vic auzi o pocnitură și apoi genunchiul drept îi explodă. Deschise ochii mari. Scoase un urlet și apoi căzu jos, ținându-se de genunchi. Sângele îi curgea printre degete.

— Este un douăzeci și doi, spuse omul, arătând spre pistol. O armă de calibru mic. Ceea ce îmi place la ea, după cum ai să vezi, este că pot trage de mai multe ori în tine, fără să te ucid.

Din aceeași poziție, omul trase din nou. De astă dată, umărul lui Vic încasă glonțul. Vic simți chiar cum îi crăpase osul. Brațul îi căzu bălăbănindu-se ca o ușă de hambar cu balamalele rupte. Vic se răsturnă pe spate și începu să respire des. Se simțea cuprins de un teribil amestec de frică și durere. Stătea cu ochii larg deschiși, fără să clipească și, deodată, își dădu seama de ceva.

Foaia de plastic de pe podea.

Zăcea pe plastic. Mai mult chiar, sângera pe ea. De aceea fusese pusă acolo. Cei doi oameni o puseseră acolo ca să curețe apoi mai ușor.

— Vrei să începi să-mi spui ce vreau să aud, întrebă uriașul, sau trebuie să mai trag o dată?

Vic începu imediat să vorbească. Îi spuse totul. Îi spuse unde era restul banilor. Îi spuse unde erau dovezile. Bărbatul uriaș îl întrebă dacă avea complici. Spuse că nu. Omul îl împușcă și în celălalt genunchi. Îl întrebă din nou dacă are complici. Vic spuse din nou că nu. Omul îl împușcă în încheietura mâinii drepte.

O oră mai târziu, Vic îl implora pe om să-l împuște în cap.

Două ore mai târziu, omul îi făcu pe plac.

5.

Rămăsesem nemişcat, cu ochii la ecran, fără să clipesc. Nu puteam să mă mişc. Simțurile mele erau depășite. Îmi amorțiseră toate părțile corpului.

Nu putea fi adevărat. Știam că nu se poate. Elizabeth nu căzuse de pe un iaht și nu se presupusese că s-a înecat, deși corpul ei nu fusese găsit. Nici nu luase foc și nici nu fusese arsă atât de rău, încât să nu mai poată fi recunoscută. Cadavrul ei fusese găsit într-un șanț de pe drumul 88. Lovită, e adevărat, dar fusese identificată clar.

Dar nu de tine…

Poate că da, dar fusese identificată de două persoane apropiate din familie: de tatăl și de unchiul ei. De fapt, Hoyt Parker, socrul meu, fusese cel care îmi spusese că Elizabeth este moartă. A venit la mine la spital cu fratele lui, Ken, la puțin timp după ce mi-am recăpătat cunoștința. Hoyt și Ken erau doi bărbați masivi, cu fețe ca de piatră, unul polițist la Corpul de Poliție din New York, celălalt, agent federal, amândoi veterani de război, cu mușchi mari, puternici, bine făcuți. Își scoseseră șepcile și încercaseră să-mi vorbească cu simpatia oarecum distantă a profesioniștilor, dar nu i-am crezut și nici ei nu s-au străduit prea tare.

Așadar, ce văzusem, de fapt?

Pe monitor, fluxul de pietoni continua să curgă. Am mai privit un timp, dorind s-o fac să se întoarcă. Nicio șansă. Și unde era locul acela, la urma urmelor? Era un oraș foarte aglomerat, asta era tot ce puteam să spun. Putea fi foarte bine și New York.

Așadar, caută niște indicii, idiotule.

Am încercat să mă concentrez. Hainele. OK, să vedem hainele. Cei mai mulți oameni purtau sacouri sau jachete. Concluzia: eram, probabil, undeva mai în nord sau, oricum, într-un loc unde nu era deosebit de cald. Puteam să exclud Miami.

Ce altceva? Mă uitam la oameni. Pieptănăturile? Nu mă ajută. Vedeam colțul unei clădiri de cărămidă. Am încercat să găsesc niște caracteristici identificabile, ceva, un amănunt care să scoată clădirea în evidență, în comparație cu altele. Nimic. Am încercat să mai găsesc și altceva pe ecran, orice care să-mi atragă atenția.

Sacoșele cu cumpărături.

În imagine, unii oameni aveau sacoșe cu diverse cumpărături. Am încercat să citesc ce scrie pe ele, dar toți mergeau prea repede. Le-am ordonat cu forța minții să se miște mai încet. N-au ascultat. Am continuat să privesc, menținându-mi privirile la nivelul genunchilor. Dar unghiul în care era instalată camera nu mă ajuta deloc. M-am apropiat așa de mult cu fața de ecran, că îi simțeam căldura.

Un R mare.

Aceasta era prima literă de pe o sacoșă. Restul era prea șifonat ca să-mi mai dau seama. Era un fel de scriere ornamentală. OK, ce altceva? Ce alte indicii aș mai putea…

Camera deveni albă.

La naiba! Am apăsat pe tasta de reîncărcare. A apărut din nou ecranul de eroare. M-am întors la e-mailul original și am făcut clic pe hyperlink. Din nou eroare.

Imaginea mea dispăruse.

M-am uitat la ecranul alb și adevărul mă lovi din nou cu toată puterea. O văzusem pe Elizabeth. Încercam să gândesc rațional. Acesta nu era un vis. Visasem de multe ori că Elizabeth este în viață. Chiar de prea multe ori. În cele mai multe dintre vise, acceptasem întoarcerea ei din mormânt, fără să pun întrebări și fără să am îndoieli. Îmi amintesc, în mod deosebit, un vis în care eram împreună – nu-mi amintesc nici ce făceam și nici unde eram – și chiar atunci, în timp ce râdeam din toată inima, mi-am dat seama că visez și că foarte curând am să mă trezesc și am să fiu singur. Îmi amintesc visul – întindeam mâna după ea și o

prindeam în brațe, o trăgeam mai aproape, încercând disperat s-o trag după mine.

Știam ce înseamnă un vis, dar, ceea ce văzusem pe computer nu semăna cu niciunul dintre ele. Și nici nu era o fantomă. Nu că aș crede în ele, dar dacă ai anumite dubii, este bine să fii cu mintea deschisă. Dar fantomele nu îmbătrânesc. Acea Elizabeth de pe ecran îmbătrânise. Nu mult, dar trecuseră oricum opt ani. Și fantomele nici nu-și taie părul. Mă gândeam la coada aceea a ei lungă și împletită ce îi atârna pe spate în lumina lunii. Și m-am gândit la coafura modernă cu păr scurt pe care tocmai o văzusem. Și m-am mai gândit la ochii aceia, ochi la care mă uitasem mereu de la vârsta de șapte ani.

Era Elizabeth. Și era în viață.

Simțeam cum lacrimile încep să-mi curgă din nou, dar, de astă dată, m-am luptat cu ele și m-am stăpânit. Ce lucru curios. Întotdeauna îmi venea foarte ușor să plâng, dar, după ce am jelit-o pe Elizabeth, parcă n-am mai putut să plâng deloc. Nu că mi s-ar fi uscat ochii sau că mi-aș fi plâns toate lacrimile, ori alte stupizenii de felul acesta, sau că devenisem imun în fața durerii, deși asta s-ar putea să fie puțin adevărat. Ceea ce cred eu că s-a întâmplat, este că m-am aflat în mod instinctiv într-o postură defensivă. Atunci când murise Elizabeth, deschisesem larg ușile sufletului și lăsasem durerea să intre acolo. Am vrut să simt totul. Și m-a durut. M-a durut așa de-al naibii de tare, încât acum nu s-ar mai putea întâmpla așa ceva.

Nu știu cât am mai stat acolo, în fața computerului. Poate o jumătate de oră. Am încercat să-mi potolesc respirația și să-mi calmez mintea. Voiam să fiu rațional. Trebuia să fiu rațional. Ar fi trebuit să fiu deja acasă la părinții lui Elizabeth, dar nu credeam că pot să-i privesc în față, acum.

Apoi, mi-am amintit altceva.

Sarah Goodhart.

Șeriful Lowell mă întrebase dacă știu ceva despre acest nume. Știam.

Elizabeth și cu mine obișnuiam să jucăm cândva un joc. Poate că îl știți și voi. Iei cel de-al doilea nume pe care îl ai și îl transformi în primul nume, apoi, iei numele străzii pe care ai copilărit și îl transformi în numele tău de familie. De exemplu, numele meu complet este David Craig Beck și am copilărit pe Darby Road. Așadar, aș fi fost Craig Darby. Și Elizabeth ar fi fost…

Sarah Goodhart.

Ce naiba se petrecea aici?

Am ridicat receptorul telefonului. Am sunat mai întâi la părinții lui Elizabeth. Locuiau în aceeași casă de pe Goodhart Road. A răspuns mama ei. I-am spus că voi întârzia. Oamenii acceptă așa ceva din partea medicilor. Unul dintre avantajele minime ale meseriei.

I-am telefonat, apoi, șerifului Lowell, dar mi-a răspuns robotul. Am lăsat mesaj să-mi dea de veste atunci când se întoarce. Nu am telefon celular. Îmi dau seama că acest lucru mă face să aparțin unei minorități, dar pagerul mă leagă și așa prea mult de lumea exterioară.

M-am rezemat din nou de spătarul scaunului, dar Homer Simpson m-a scos din transă cu strigătul lui: „A venit poșta!” M-am repezit înainte și am pus mâna pe mouse. Adresa emitentului nu-mi era cunoscută, dar subiectul era Street Cam. Din nou am simțit o izbitură în piept. Am făcut clic pe icoana mică și e-mailul a apărut:

> *Mâine la aceeași oră, plus două ore la Bigfoot.com.*
>
> *Un mesaj pentru tine va fi lăsat dedesubt.*
>
> *Numele tău de utilizator*: *Bat Street*
>
> *Parola*: *adolescență*

Sub mesaj, la baza ecranului, alte câteva cuvinte:

Stau cu ochii pe noi. Să nu spui cuiva.

•

Larry Gandle, omul cu părul împletit și tras de pe o parte spre alta a capului, se uita la Eric Wu, care făcea curățenie.

Wu, un coreean de douăzeci de ani, cu o gamă uluitoare de inele înfipte în corp și cu nenumărate tatuaje, era omul cel mai primejdios pe care îl cunoscuse vreodată Gandle. Wu era ca un mic tanc, dar asta încă nu însemna mare lucru. Gandle știa o mulțime de oameni cu un fizic impresionant. Foarte des, mușchii de paradă erau niște mușchi nefolositori.

Dar nu era cazul și cu Eric Wu.

Musculatura lui ca de piatră era frumoasă, dar adevăratul secret al puterii letale a lui Wu stătea în mâinile sale bătătorite – două blocuri de ciment, cu degete de oțel. Se ocupa de ele ore în șir, spărgea blocuri de ciment, le expunea la temperaturi extreme, făcea mai multe flotări pe un singur deget. Când își folosea degetele, distrugerea pe care o produceau în țesuturi și oase era de neimaginat.

În jurul oamenilor de felul lui Wu circulau fel de fel de zvonuri sinistre, dintre care cele mai multe erau aiureli, dar Larry Gandle îl văzuse cum ucisese un om, înfigându-și degetele în părțile moi ale feței și ale abdomenului. Văzuse cum Wu apucase un om de urechi și i le smulsese dintr-o singură smucitură. Îl văzuse cum ucisese de patru ori în patru împrejurări diferite și niciodată nu făcuse uz de armă.

Niciuna dintre acele morți nu fusese rapidă.

Nimeni nu știa exact de unde venea Wu, dar versiunea cea mai acceptată era aceea legată de o copilărie plină de violențe în Coreea de Nord. Gandle nu-l întrebase niciodată. Existau anumite

cărări întunecoase pe care era mai bine să nu le parcurgi cu mintea. Partea întunecoasă a lui Eric Wu – corect, ca și cum ar fi putut exista și o parte luminoasă! – era una dintre acestea.

După ce termină de ambalat într-o cârpă protoplasma ce fusese cândva Vic Letty, Wu se uită în sus, la Gandle, cu ochii aceia ai lui ca de mort. Ochi de mort, își spunea Gandle. Ochii unui copil, într-un jurnal cinematografic de război.

Wu nu catadicsise să-și scoată căștile de pe urechi. Aparatul lui stereo personal nu răsuna de melodii rap, hip-hop și nici chiar de rock'n'roll. Asculta aproape fără încetare sunetele mângâietoare ale CD-urilor pe care le găsești la Sharper Image, cele cu nume de balsam, ca: Ocean Breeze și Running Brook.

— Să-l duc la Benny? întrebă Wu. Vocea lui avea o cadență înceată, ciudată, ca a unui personaj dintr-un film de desene animate.

Larry Gandle încuviință din cap. Benny avea un crematoriu. Cenușă din cenușă. Sau, în cazul de față, pleavă.

— Și scapă și de asta.

Gandle îi dădu lui Eric Wu pistolul. Arma arăta micuță și inutilă în mâna uriașă a lui Wu, care se încruntă la ea, probabil, dezamăgit că Gandle o preferase în locul talentelor sale unice, și o îndesă în buzunar. Cu o armă de calibrul douăzeci și doi, nu prea existau răni de ieșire a glonțului. Asta însemna mai puține probe. Sângele fusese reținut de o țesătură absorbantă de vinil. Fără mizerie, fără tărăboi.

— Mai târziu, spuse Wu. Prinse cadavrul cu o mână ca și când ar fi fost o servietă și îl scoase afară.

Larry Gandle dădu din cap în semn de rămas-bun. Nu-l bucurase în mod deosebit durerea suferită de Vic Letty – dar nici nu-l deranjase prea tare. Era o treabă simplă. Gandle trebuia să fie absolut sigur că Vic lucrase singur și că nu a lăsat

niciun fel de urme ca să poată fi descoperit de alții. Asta însemna că trebuise să-l împingă pe om dincolo de limitele suportabilității. Nu exista altă cale.

În ultimă instanță, era o alegere clară: familia Scope sau Vic Letty. Familia Scope erau oameni cumsecade. Nu-i făcuseră niciodată vreun rău lui Vic Letty. Pe de altă parte, Vic Letty se abătuse de la calea dreaptă ca să facă rău familiei Scope. Numai unul dintre ei putea scăpa nevătămat: victima inocentă și cu bune intenții sau parazitul care încerca să se hrănească din nefericirea altora. Dacă te gândeai mai bine, nu era vorba de nicio alegere.

Celularul lui Gandle începu să vibreze. Îl deschise și spuse:

— Da.

— Au identificat cadavrele de la lac.

— Și?

— Sunt ei, Dumnezeule mare, Bob și Mel.

Gandle închise ochii.

— Ce înseamnă asta, Larry?

— Nu știu.

— Și acum ce facem?

Larry Gandle știa că nu are de ales. Va trebui să vorbească neapărat cu Griffin Scope. Dar acest lucru va scoate la iveală amintiri neplăcute. Opt ani. După opt ani. Gandle scutură din cap. O să-i zdrobească din nou inima bătrânului.

— Mă ocup eu de asta.

6.

Kim Parker, soacra mea, era încă o femeie frumoasă. Semăna atât de mult cu Elizabeth, încât chipul ei devenise pentru mine tot ce putea fi mai frumos. Dar moartea lui Elizabeth o doborâse încetul cu încetul. Era trasă la față, trăsăturile ei deveniseră aproape fragile. Ochii ei aveau acea privire de marmură măcinată pe dinăuntru.

Casa soților Parker suferise foarte puține schimbări din anii ’70 încoace – panouri adezive din lemn, o mochetă albastră, cu mici pete albe, acoperea toată pardoseala, un cămin fals în genul Brady Bunch, mese de televizor pliant, genul acela cu suprafața de plastic alb și picioare din metal auriu, strânse lângă perete. Mai erau niște tablouri cu clovni și un pick-up cu plăci Rockwell. Singura modernizare demnă de remarcat era televizorul. Acesta crescuse de-a lungul anilor de la micul televizor alb-negru, cu ecranul de 30 cm, până la monstrul color, cu diagonala de 120 cm, ce stătea acum înghesuit într-un colț.

Soacra mea ședea pe aceeași canapea pe care ne sărutasem eu cu Elizabeth de mai multe ori și mai făcusem și altele. Am zâmbit pentru o clipă și mi-am zis: o, dacă vechea canapea ar putea vorbi. Dar această mobilă hidoasă, cu ornamentele ei florale greoaie, era mai mult decât o amintire amoroasă. Asta era canapeaua pe care șezurăm eu și Elizabeth, atunci când am deschis scrisorile prin care ni se anunța că fusesem primiți la colegiu. Aici, ne înghesuiam unul în altul ca să ne uităm la *Zbor deasupra unui cuib de cuci* și *Vânătorul de cerbi* și toate filmele vechi ale lui Hitchcock. Aici, ne făceam lecțiile, eu în șezut, iar Elizabeth ținând capul pe genunchii mei. Aici îi spusesem lui Elizabeth că vreau să devin medic, cel mai mare chirurg – sau, cel puțin, așa credeam. Ea îmi spusese că vrea să-și ia diploma în Drept și să

lucreze cu copiii. Elizabeth nu putea suporta gândul că sunt copii care suferă.

Îmi amintesc de vacanța de vară de după primul an de studii, când lucrase ca voluntar la Covenant House și salvase copii fugiți de acasă sau fără locuință, de pe cele mai cumplite străzi din New York. Am fost și eu o dată cu ea în mașina de la Covenant House, am trecut pe Strada 42, făcând slalom printre mormanele de ființe semiumane în căutarea copiilor care aveau nevoie de un adăpost. Elizabeth a zărit o prostituată de paisprezece ani, îngrozitor de murdară de cât se întinsese pe jos. Am strâmbat din nas dezgustat. Nu sunt mândru de asta. Oamenii aceștia erau și ei ființe umane, dar – și aici sunt foarte cinstit – murdăria îmi repugnă. I-am ajutat. Dar am strâmbat din nas.

Elizabeth nu strâmba niciodată din nas. Acesta era darul ei. Lua copiii de mână. Îi ducea în brațe. A spălat-o pe fata aceea, a îngrijit-o și a stat de vorbă cu ea toată noaptea. Îi privea întotdeauna drept în ochi. Elizabeth credea cu convingere că toți oamenii sunt buni și valoroși. Era naivă într-un mod în care aș fi vrut să fi fost și eu.

Mă întrebasem întotdeauna dacă murise tot așa – cu naivitatea ei intactă – continuând să se agațe, prin toată durerea, de credința ei în umanitate și în tot acest nonsens minunat. Așa sper, dar mi-e teamă că acel KillRoy i-a zdrobit naivitatea.

Kim Parker stătea dreaptă, cu mâinile în poală. Îi plăcusem întotdeauna destul de mult, deși pe tot parcursul adolescenței noastre, ambele perechi de părinți fuseseră foarte îngrijorate în legătură cu apropierea dintre noi. Ar fi vrut să ne mai jucăm și cu alții. Ar fi vrut să avem mai mulți prieteni. Era ceva firesc, așa cred.

Hoyt Parker, tatăl lui Elizabeth, încă nu venise acasă, așa că am stat de vorbă cu Kim despre tot felul de nimicuri – sau, ca să spunem același lucru cu alte cuvinte, am discutat despre orice altceva în afară de Elizabeth. Am rămas cu privirile ațintite la

Kim, pentru că știam că deasupra șemineului erau o mulțime de fotografii ale lui Elizabeth, cu zâmbetul ei larg, care îmi zdrobea inima.

Este în viață…

Nu-mi venea să cred. Mintea are puteri de distorsionare absolut incredibile (știu aceasta de la stagiile pe care le făcusem în facultate pe la diverse secții – ca să nu mai vorbim de istoricul propriei mele familii). Nu credeam că îmi pierdusem mințile în așa hal, încât să mă amăgesc cu imaginea ei, dar oamenii nebuni niciodată nu-și dau seama de asta. Mă gândeam la mama mea și mă întrebam cât de mult își dădea seama de starea ei mentală, ca și când ar fi fost capabilă să se angajeze într-o introspecție serioasă.

Probabil că nu.

Kim și cu mine am stat de vorbă despre vreme. Am vorbit despre părinții mei. Am vorbit despre noua ei slujbă cu jumătate de normă de la Macy. Și, apoi, Kim m-a uimit cu o întrebare:

— Te întâlnești cu cineva?

Era prima întrebare cu adevărat personală pe care mi-o pusese vreodată. M-a pus pe gânduri. Mă întrebam ce vrea să audă.

— Nu, am spus eu.

Dădu încet din cap și se uită la mine de parcă ar fi vrut să mai spună ceva. Ridică mâna spre față.

— Mă întâlnesc cu cineva, am recunoscut eu.

— Foarte bine, răspunse ea încuviințând din cap cu foarte mult entuziasm. Așa și trebuie.

Mă uitam la mâinile mele și am fost surprins să mă aud spunând:

— Îi simt încă foarte mult lipsa.

Nu intenționasem să spun asta. Plănuisem să stăm liniștiți și să ne urmăm calea obișnuită. Am privit-o în ochi. Avea o expresie de stânjeneală și recunoștință.

— Știu că te întâlnești cu cineva, spuse Kim. Dar nu trebuie să te simți vinovat dacă te mai vezi și cu altcineva.

— Nici nu mă simt, am spus eu. Vreau să spun, nu e vorba de asta.

Își descrucișă picioarele și se aplecă spre mine.

— Atunci, ce este?

Nu puteam să vorbesc. Dar doream să vorbesc. De dragul ei. Se uita la mine, cu ochii aceia umbriți, în care se vedea atât de bine nevoia de a vorbi despre fiica ei, nevoia atât de dureroasă. Dar nu puteam. Am dat din cap.

Am auzit o cheie în broască. Ne-am întors amândoi dintr-odată, ca niște amanți surprinși asupra faptului. Hoyt Parker împinse ușa cu umărul și o strigă pe nume pe soția sa. Păși înăuntru și oftă din greu, punând jos un sac de gimnastică. Cravata lui era desfăcută, avea cămașa mototolită și mânecile suflecate până la cot. Hoyt avea antebrațele ca Popeye. Când ne văzu pe noi cum ședeam pe canapea, lăsă să-i scape încă un oftat, de astă dată mai profund și cu o nuanță de dezaprobare.

— Ce mai faci, David? mă întrebă el.

Ne-am strâns mâinile. Strângerea lui de mână era, ca de obicei, aspră din cauza bătăturilor, și prea fermă. Kim se scuză și ieși repede din cameră. Hoyt și cu mine am făcut un schimb de amabilități, apoi s-a așternut tăcerea. Hoyt Parker nu se simțise niciodată în largul său în prezența mea. Poate că era aici ceva din complexul Electra, dar am avut întotdeauna sentimentul că vede în mine o amenințare. Îl înțelegeam. Fetița lui își petrecea tot timpul cu mine. Cu anii, reușisem să înfrângem resentimentele lui și legasem un fel de prietenie. Asta până la moartea lui Elizabeth.

Mă învinuiește pe mine pentru ceea ce s-a întâmplat.

Evident, n-a spus asta niciodată, dar o citesc în ochii lui. Hoyt Parker este un om zdravăn, puternic. Solid ca o stâncă, un american cinstit. O făcuse întotdeauna pe Elizabeth să se simtă în siguranță. Hoyt avea această aură protectoare.

Fetiței lui nu i se putea întâmpla nimic rău, atât timp cât Marele Hoyt era alături de ea.

Nu cred că am reușit vreodată s-o fac pe Elizabeth să se simtă și alături de mine în siguranță.

— Treaba merge bine? întrebă Hoyt.

— Foarte bine, am răspuns eu. Dar la tine?

— Mai am un an până la pensie.

Am dat din cap și am căzut din nou în tăcere. În timp ce veneam încoace, mă hotărâsem să nu spun nimic despre ceea ce văzusem pe calculator. Să uit lucrul acela ce părea absurd. Să uit de lucrul care ar fi deschis rănile vechi și le-ar fi făcut nespus de rău amândurora. Adevărul este însă că nu aveam nici cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmpla. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât episodul mi se părea mai ireal. Și am decis să ascult de ultimul mesaj: *Să nu spui cuiva.* Nu puteam să-mi imaginez ce se întâmplă și de ce se întâmplă, dar, indiferent ce conexiuni încercam să fac, toate mi se păreau lipsite de consistență.

Cu toate acestea, mi-am dat seama că încercam să mă asigur că soacră-mea nu ne poate auzi. M-am aplecat, apoi, mai aproape de Hoyt și am spus încet:

— Pot să te întreb ceva?

Nu mi-a răspuns, dar mi-a oferit, în schimb, una dintre privirile lui sceptice, obișnuite.

— Vreau să știu… M-am oprit. Vreau să știu cum ai găsit-o.

— Cum am găsit-o?

— Vreau să spun, când ai intrat prima dată la morgă. Vreau să știu ce ai văzut.

Pe chipul lui se produse ceva, ca un șir de explozii mici, care făceau să se prăbușească temeliile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce mă întrebi asta?

— M-am gândit mult la asta, am spus eu cu glasul frânt. Cu aniversarea asta și celelalte…

Se ridică brusc în picioare și își șterse palmele de pantaloni.

— Vrei să bei ceva?

— Da.

— Scotch e bine?

— Foarte bine.

Se duse la un gheridon vechi, aflat în apropierea șemineului, așadar aproape și de fotografii.

Priveam în continuare în pământ.

— Hoyt? am încercat eu.

Deschise o sticlă.

— Tu ești medic, îmi spuse el. Ai mai văzut oameni morți.

— Da.

— Atunci știi.

Știam.

Mi-a adus băutura. Am apucat-o cam prea repede și am sorbit o înghițitură. M-a privit o clipă, apoi a dus paharul la buze.

— Știu că nu ți-am cerut niciodată detalii, am început eu. Mai mult chiar, le evitasem cu grijă. Alte „rude ale victimelor" se scăldau în ele. Apăreau în fiecare zi la procesul lui KillRoy, ascultau și plângeau. Eu nu. Cred că asta îi ajuta să-și canalizeze durerea. Dar eu mă decisesem să-mi canalizez durerea înapoi spre mine.

— Nu cred că vrei să cunoști detaliile, Beck.

— Era bătută?

Hoyt își studie paharul.

— De ce faci asta?

— Trebuie să știu.

Se uită la mine pe deasupra paharului. Ochii lui se plimbau pe fața mea. Mi se părea că îmi pătrund prin piele. Mi-am menținut privirea dreaptă.

— Avea niște vânătăi.

— Unde?

— David…

— Pe față?

Ochii i se îngustară, ca și când ar fi zărit ceva neașteptat.

— Da.
— Și pe corp?
— Nu m-am uitat la corpul ei, spuse el. Dar știu că răspunsul este da.
— De ce nu te-ai uitat la corpul ei?
— Mă aflam acolo în calitate de tată al ei, nu de anchetator. Mă dusesem numai ca s-o identific.
— Și a fost ușor? am întrebat eu.
— Dacă a fost ușor?
— S-o identifici. Vreau să spun, ai zis că avea vânătăi pe față.
Trupul i se înțepeni brusc. Dăduse paharul într-o parte și, astfel, am constatat, cu o teamă din ce în ce mai accentuată, că mersesem prea departe. Ar fi trebuit să-mi respect planul inițial. Ar fi trebuit să-mi țin gura.
— Chiar vrei să asculți toate astea?
Nu, mi-am spus eu. Dar am încuviințat din cap.
Atunci, Hoyt Parker și-a încrucișat brațele și s-a lăsat în spate pe călcâie, continuând:
— Ochiul stâng al lui Elizabeth era umflat și închis. Nasul, zdrobit și turtit ca și când ar fi fost din clei ud. Avea o tăietură de-a lungul frunții, făcută, probabil, cu un cuțit foarte ascuțit. Maxilarul fusese smuls din încheieturi, toate tendoanele erau rupte…
Vocea lui era monotonă.
— Pe obrazul drept fusese imprimată cu fierul roșu litera K. Mirosea a carne arsă.
Simțeam cum mi se crispează stomacul.
Ochii lui Hoyt erau fixați în ochii mei.
— Vrei să știi care a fost partea cea mai rea, Beck?
Am privit la el și am așteptat.
— Nu mi-a trebuit decât foarte puțin timp. A fost de ajuns să arunc o privire și am știut că era Elizabeth.

7.

Paharele cu șampanie zăngăneau plăcut, în armonie cu sonata de Mozart. O harpă acompania discret zumzetul petrecerii. Griffin Scope se mișca în serpentină printre fracurile negre și rochiile foșnitoare de seară. Oamenii foloseau întotdeauna același cuvânt pentru a-l caracteriza pe Griffin Scope: miliardarul. După aceea, puteau să-i mai spună omul de afaceri sau brokerul puterii, ori puteau să mai adauge că era înalt, ori că era soț, ori bunic și că avea șaptezeci de ani. Mai puteau comenta ceva în legătură cu personalitatea sa, cu arborele genealogic sau cu stilul său de lucru. Dar primul cuvânt – în ziare, la televiziune, în listele oamenilor – era întotdeauna acela care începea cu M. Miliardarul. Miliardarul Griffin Scope.

Griffin se născuse bogat. Bunicul lui fusese unul dintre primii industriași; tatăl său mărise averea. Cele mai multe imperii familiale se destramă la a treia generație. Dar nu și cel al familiei Scope. Lucrul se explica, în mare parte, prin felul în care fuseseră crescuți. Griffin, de exemplu, nu frecventase nicio școală de prestigiu, cum ar fi Exeter sau Lawrenceville, așa cum făcuseră mulți dintre cei de o seamă cu el. Tatăl lui insistase ca Griffin să meargă la școala de stat și aceasta în cel mai apropiat oraș mare, respectiv Newark.

Cartierul de est din Newark nu era pe atunci un cartier așa de rău famat ca astăzi – când nicio persoană sănătoasă la minte nu s-ar aventura să meargă cu mașina pe aici. Atunci era un cartier al clasei muncitoare, gulerele albastre, cu oameni mai mult duri decât periculoși.

Lui Griffin îi plăcuse.

Cei mai buni prieteni ai lui de la acele licee erau și acum cei mai buni prieteni ai lui, după cincizeci de ani. Loialitatea era o calitate rară; când Griffin își dăduse seama de asta, a avut grijă s-o

răsplătească. Mulți dintre oaspeții din seara aceasta erau cei din vremurile de la Newark. Unii dintre ei chiar lucrau pentru el, deși se străduia întotdeauna să nu fie pentru ei șeful lor cotidian.

Serbarea de astăzi era organizată în amintirea celei mai scumpe cauze a inimii lui Griffin Scope: Fondul de caritate Brandon Scope Memorial, denumit așa după numele fiului lui Griffin, care murise asasinat. Griffin inițiase fondul cu o contribuție de o sută de milioane de dolari. Prietenii lui se grăbiseră să adauge și ei câte ceva. Griffin nu era prost. Știa că mulți dintre ei făceau donații ca să-și păstreze favorurile lui. Dar aici mai era ceva. În timpul vieții lui, mult prea scurte, Brandon Scope îi emoționase pe oameni. Născut cu atât de mult noroc și talent, băiatul avea o carismă aproape supranaturală. Oamenii se simțeau atrași de el.

Celălalt fiu al lui, Randall, era un băiat bun, care crescuse și devenise un bărbat bun. Dar Brandon… Brandon era un adevărat miracol.

Simți din nou durerea. Ea era întotdeauna acolo, firește. În timp ce strângea mâini și bătea prietenește pe spate, durerea stătea alături de el, îl bătea pe umăr și îi șoptea în ureche, amintindu-i că erau parteneri pe viață.

— Frumoasă petrecere, Griff.

Griffin spuse mulțumesc și trecu mai departe. Femeile erau frumos coafate și purtau rochii de seară ce le dezgoleau vesel umerii; se potriveau foarte bine cu numeroasele sculpturi în gheață – slăbiciunea soției lui Griffin, Allison – ce se topeau încet deasupra fețelor de masă, din in de import. Sonata de Mozart fusese schimbată cu una de Chopin. Chelneri cu mănuși albe treceau cu tăvi de argint, servind creveți din Malaysia, fileuri de Omaha și un amestec bizar de crochete ce păreau întotdeauna a fi roșii uscate la soare.

Ajunse lângă Linda Beck, tânăra care conducea Fondul de Caritate Brandon. Tatăl Lindei fusese

coleg de clasă cu el la Newark, iar fata, la fel ca mulți alții, era legată acum de holdingul Scope. La început, lucrase pentru diverse întreprinderi Scope, încă de pe când era la liceu. Atât ea, cât și fratele ei își plătiseră studiile cu burse Scope.

— Arăți extraordinar, îi spuse el, deși în realitate considera că arată cam obosită.

Linda Beck îi zâmbi.

— Mulțumesc, domnule Scope.

— De câte ori te-am rugat să-mi spui Griff?

— De câteva sute de ori, răspunse ea.

— Ce mai face Shauna?

— E puțin răcită.

— Transmite-i cele mai bune gânduri din partea mea.

— Cu siguranță, mulțumesc.

— Cred că trebuie să ne întâlnim săptămâna viitoare.

— Am să telefonez secretarei dumneavoastră.

— Foarte bine.

Griffin o ciupi ușor de obraz și atunci îl zări în hol pe Larry Gandle. Larry avea ochii tulburi și era ciufulit, dar întotdeauna arăta așa. Puteai să pui pe el cel mai elegant costum de la Joseph Abboud și, o oră mai târziu, arăta ca o persoană ce tocmai a ieșit dintr-o încăierare.

Larry Gandle nu avea ce căuta aici.

Ochii celor doi bărbați se întâlniră. Larry dădu o dată din cap și se întoarse. Griffin mai așteptă o clipă și îl urmă, apoi, pe coridor pe tânărul său prieten.

Și tatăl lui Larry, Edward, fusese unul dintre colegii de clasă ai lui Griffin, de pe vremea când studiase în Newark. Edward Gandle murise subit în urma unui atac de cord, în urmă cu doisprezece ani. Mare păcat. Edward fusese un om foarte cumsecade. De atunci, fiul său preluase funcția de cel mai apropiat confident al familiei Scope.

Cei doi bărbați intrară în biblioteca lui Griffin. Cândva, această încăpere fusese o cameră

minunată, cu lambriuri de stejar și mahon, și cu rafturi pline de cărți de la podea până în tavan și cu globuri pământești antice. În urmă cu doi ani, Allison, într-o dispoziție sufletească postmodernistă, decisese că biblioteca trebuie modernizată total. Lambriurile de lemn fuseseră smulse, iar acum camera era luminoasă și funcțională și păstra toată căldura unui colț de lucru. Allison fusese atât de mândră de realizarea ei, încât Griffin nu avusese inima să-i spună cât de mult îi displăcea.

— A fost vreo problemă în seara asta? întrebă Griffin.

— Nu, spuse Larry.

Griffin îi oferi lui Larry un scaun. Larry îl refuză și începu să se plimbe prin încăpere.

— A fost rău? întrebă Griffin.

— A trebuit să ne asigurăm că nu va răsufla nimic.

— Firește.

Cineva îl atacase pe Randall, fiul lui Griffin – așadar, Griffin ripostase. Era o lecție pe care o învățase demult. Nu stai cu brațele încrucișate, atunci când cineva te atacă pe tine sau pe o persoană la care ții. Și nu acționezi ca guvernul, cu „reacție proporțională”, și toate nonsensurile acestea. Dacă cineva te lovește, dai la o parte mila și compasiunea. Și elimini dușmanul. Cei care strâmbau din nas în fața acestei filosofii, cei care considerau că este un machiavelism inutil, erau, de regulă, aceia care provocau cele mai multe distrugeri.

În ultimă instanță, dacă elimini problemele repede, se varsă mai puțin sânge.

— Atunci, ce s-a întâmplat? întrebă Griffin.

Larry continua să se plimbe prin încăpere. Își frecă fruntea cheală. Lui Griffin nu-i plăcea ceea ce vedea. Larry nu era omul care să se lase tulburat așa ușor.

— Nu te-am mințit niciodată, Griff, spuse el.

— Știu asta.
— Dar există anumite momente de… asigurare.
— Asigurare?
— De exemplu, niciodată nu-ți spun cum îi cheamă pe cei pe care îi angajez. Și nici lor nu le spun niciodată niciun fel de nume.
— Astea sunt amănunte.
— Da.
— Ce este, Larry?
Larry se opri din mers.
— Îți amintești că acum opt ani am angajat doi oameni ca să facă o anumită treabă.
Culoarea dispăru din obrajii lui Griffin.
— Și s-au achitat admirabil.
— Da. Adică, poate.
— Nu înțeleg.
— Și-au făcut treaba. Sau, cel puțin, o parte din ea. Amenințarea a fost eliminată. Aparent.
Deși locuința era verificată săptămânal pentru a se depista eventualele dispozitive de ascultat, cei doi bărbați nu rosteau niciodată nume. Asta era regula Scope. Larry Gandle se întreba dacă regula era de dragul precauției sau pentru că ajuta la depersonalizarea lucrurilor pe care erau nevoiți câteodată să le facă. Bănuia că este vorba de a doua variantă.
Griffin se lăsă în cele din urmă să cadă pe un scaun, ca și când cineva l-ar fi împins. Vocea sa era blândă.
— De ce ai deschis discuția despre asta acum?
— Știu cât de dureros este pentru tine.
Griffin nu răspunse.
— I-am plătit pe cei doi.
— Așa cum mă așteptam.
— Da. Larry își drese vocea. Ei bine, după acel incident, trebuia să stea potoliți un timp. Ca măsură de precauție.
— Continuă.
— N-am mai auzit nimic despre ei.
— Și-au încasat banii, așa e?

— Da.

— Atunci ce este așa de surprinzător? Poate că au fugit cu averea lor. Poate că s-au mutat undeva sau și-au schimbat identitatea.

— Asta este ceea ce am presupus întotdeauna.

— Dar?

— Cadavrele lor au fost găsite săptămâna trecută. Sunt morți.

— Tot nu văd unde este problema. Erau niște oameni violenți. Au avut parte de o moarte violentă.

— Cadavrele erau vechi.

— Vechi?

— Erau morți de cel puțin cinci ani. Și au fost găsiți îngropați lângă lacul unde… unde a avut loc incidentul.

Griffin deschise gura, o închise, apoi încercă din nou:

— Nu înțeleg.

— Ca să fiu sincer, nici eu.

Prea mult. Asta era prea mult. Griffin se luptase cu lacrimile toată noaptea, din cauza acestei petreceri în memoria lui Brandon. Acum, tragedia morții lui Brandon ieșea din nou la suprafață. Abia se ținea să nu se prăbușească nervos. Griffin se uită în sus, la confidentul său.

— Nu se poate să se întoarcă.

— Știu, Griff.

— Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat. Vreau să spun, absolut totul.

— Am stat cu ochii pe toți bărbații din viața ei. Mai ales, pe soțul ei. Pentru orice eventualitate. Acum, am să-mi îndrept toate resursele într-acolo.

— Foarte bine, spuse Griffin. Indiferent ce înseamnă asta, totul trebuie îngropat. Nu mă interesează cine va fi îngropat.

— Înțeleg.

— Și încă ceva.

Gandle aștepta.

— Știu numele unuia dintre oamenii pe care îi angajezi. Se referea la Eric Wu. Griffin Scope se șterse la ochi și porni înapoi către oaspeții lui, spunându-i lui Gandle un ultim cuvânt:

— Folosește-l.

8.

Shauna și Linda aveau un apartament de trei camere închiriat pe Riverside Drive la numărul 116, nu departe de Universitatea Columbia. Am reușit să găsesc și un loc de parcare, iar Shauna mi-a dat drumul înăuntru. Linda era tot la recepția ei oficială. Mark dormea. Am intrat în vârful picioarelor în camera lui și l-am sărutat pe frunte. Mark se afla în faza în care era înnebunit după serialul Pokemon și lucrul acesta se vedea. Avea fel de fel de afișe cu Pikachu, o păpușă de cârpă Squirtle, cu care dormea în brațe. Lumea critică acest lucru, dar mie îmi amintește de propria mea obsesie din copilărie pentru Batman și Căpitanul America. M-am mai uitat la el încă vreo câteva clipe. Poate că este un clișeu demodat, totuși lucrurile mici contează.

Shauna stătea în ușă și aștepta. Când ne-am mutat în sfârșit înapoi, în salon, am întrebat:

— Te superi dacă beau ceva?

Mi-am turnat două degete de whisky.

— O să vrei și tu.

Shauna dădu din cap. Ne-am așezat amândoi pe canapea.

— La ce oră trebuie să vină Linda acasă? am întrebat eu.

— Nu știu, răspunse Shauna încet. Nu mi-a plăcut felul în care a spus-o.

— La naiba, am spus eu.

— E ceva temporar, Beck. O iubesc pe Linda, doar știi.

— La naiba, am spus eu din nou.

Anul trecut, Linda și Shauna s-au despărțit două luni. Nu fusese bine, în special, pentru Mark.

— Nu am de gând să mă mut și nimic altceva, spuse Shauna.

— Atunci ce nu merge?

— Aceleași vechi necazuri. Eu am meseria asta care mă face foarte vizibilă. Sunt tot timpul înconjurată de oameni frumoși și interesanți. Nu e nimic nou, așa e? Știm toți chestiile astea. Oricum, Linda spune că îmi cam fug ochii pe alături.

— Așa este, am spus eu.

— Ei, sigur că da, dar nici asta nu e nimic nou, nu-i așa?

N-am răspuns.

— În ultimă instanță, mă întorc acasă la Linda.

— Și nu faci niciun ocol în drum?

— Chiar dacă am făcut, nu are importanță. Știi și tu. Nu mă simt bine închisă într-o cușcă, Beck. Am nevoie de scenă.

— Interesant amestec de metafore, am spus eu.

Am băut în tăcere câteva clipe.

— Beck?

— Ce este?

— Acum e rândul tău.

— Adică?

Mi-a aruncat o privire și a așteptat.

Mă gândeam la avertismentul „Să nu spui cuiva” de la sfârșitul mesajului. Dacă el era într-adevăr de la Elizabeth – dar mintea mea încă nu îndrăznea să se gândească la o asemenea posibilitate – știa că am să-i spun Shaunei – poate nu și Lindei. Dar Shauna? Ei îi spun totul. Asta e de la sine înțeles.

— Există o șansă ca Elizabeth să fie încă în viață, am spus eu.

Shauna mă privi ironic.

— A fugit cu Elvis, așa e?

Dar când văzu chipul meu se opri și spuse:

— Explică-mi.

I-am explicat. I-am spus despre e-mail. I-am spus despre camera de pe stradă. Și i-am spus că am văzut-o pe Elizabeth pe monitorul computerului. Shauna nu și-a dezlipit privirile de la mine nicio clipă. Nici n-a dat din cap, nici nu m-a întrerupt. Când am terminat, a scos cu grijă o

țigară din pachet și încercă să o aprindă. Shauna se lăsase de fumat cu câțiva ani în urmă, dar îi mai plăcea să se joace cu țigările. Examină țigara dătătoare de cancer, ca și când atunci ar fi văzut-o pentru prima dată. Parcă vedeam cum i se pun în mișcare angrenajele.

— Foarte bine, spuse ea. În acest caz, mâine seară, la opt și cincisprezece înseamnă că o să primești alt mesaj, așa e?

Am încuviințat din cap.

— Păi să așteptăm până atunci.

Puse țigara la loc în pachet.

— Nu crezi că este o nebunie?

— Este irelevant, spuse ea, ridicând din umeri.

— Adică?

— Există mai multe posibilități de a explica ceea ce ai spus.

— Inclusiv nebunia.

— Da, sigur, este chiar o posibilitate foarte probabilă. Dar ce rost are să emitem acum ipoteze negative? Să presupunem că ai văzut ceea ce ai văzut și că Elizabeth este încă în viață. Dacă ne înșelăm, ei bine, o să ne dăm seama de asta foarte curând. Dacă avem dreptate…

Își încruntă sprâncenele, se gândi, apoi scutură din cap.

— Dumnezeule, sper din toată inima să avem dreptate.

I-am zâmbit:

— Te iubesc, știi asta, nu-i așa?

— Da, făcu ea. Toată lumea mă iubește.

•

Când am ajuns acasă, mi-am mai turnat ceva de băut. Am luat o sorbitură zdravănă și am lăsat licoarea caldă să călătorească spre destinația binecunoscută. Da, beau. Dar nu sunt bețiv. Nu înseamnă că neg o realitate. Știu că flirtez cu ideea de a fi alcoolic. Și mai știu că flirtul cu alcoolismul este la fel de periculos ca flirtul cu fiica minoră a unui mafiot. Dar, deocamdată, flirtul n-a dus la

vreo împerechere. Sunt destul de inteligent ca să-mi dau seama că așa ceva nu poate dura.

Chloe se uită în sus la mine, cu expresia ei dintotdeauna care putea fi rezumată astfel: „Mâncare, plimbare, mâncare, plimbare”. Câinii sunt admirabil de consecvenți. I-am aruncat niște bunătăți și am scos-o la plimbare în jurul blocului. Aerul rece îmi făcea bine la plămâni, dar plimbarea nu mă ajuta niciodată să-mi limpezesc gândurile. Plimbatul este, de fapt, o plictiseală îngrozitoare. Dar îmi plăcea s-o văd pe Chloe cum se plimbă. Știu că asta sună ciudat, dar câinelui această activitate atât de simplă îi produce o imensă plăcere. Și mă simțeam și eu fericit, în sensul filosofiei zen, atunci când mă uitam la ea.

Ne-am întors acasă și m-am îndreptat liniștit spre dormitor. Chloe a venit după mine. Bunicul dormea. La fel și infirmiera. Sforăia pe niște note ascuțite, ca personajele din desenele animate. Am deschis computerul și m-am întrebat oare de ce nu m-a mai sunat șeriful Lowell. M-am gândit să-l sun eu, dar era aproape miezul nopții. După aceea, mi-am spus: totuși.

Lowell avea telefon celular. Dacă dormea, n-avea decât să-l închidă, nu-i așa? Mi-a răspuns după a treia sonerie.

— Bună seara, domnule doctor Beck.

Avea o voce încordată. Am remarcat că nu-mi mai spune doctore.

— De ce nu m-ați mai sunat? am întrebat eu.

— Se făcuse târziu, spuse el. M-am gândit că o să vă prind mâine-dimineață.

— De ce m-ați întrebat despre Sarah Goodhart?

— Mâine, a spus el.

— Poftim?

— E târziu, domnule doctor Beck. Am ieșit din tură. Și apoi, aș prefera să discut chestiunea aceasta cu dumneavoastră personal.

— Dar n-ați putea să-mi spuneți cel puțin…

— O să fiți la clinică mâine-dimineață?

— Da.

— Vă telefonez acolo.

Mi-a urat noapte bună pe un ton politicos, dar ferm și apoi a închis. Am rămas cu ochii țintă la telefon, întrebându-mă ce naiba putea fi asta.

Somnul ieșise din discuție. Mi-am petrecut cea mai mare parte a nopții pe Internet, navigând prin diferite camere stradale de luat vederi, în speranța că am să nimeresc peste cea pe care o căutam. Adică încercam să găsesc acul tehnologiei de vârf în căpița cu fân a Internetului mondial.

La un moment dat, m-am oprit și m-am strecurat sub cuvertură. Din meseria de doctor face parte și răbdarea. Le dau mereu copiilor teste cu implicații ce le modifică viața – chiar dacă nu le-o întrerupe, și le spun lor și părinților lor să aștepte rezultatele. Nu au de ales. Poate că același lucru s-ar fi putut spune și despre această situație. Acum, erau prea multe variabile. Mâine, când am să mă conectez la Bigfoot sub numele de utilizator Bat Street, cu parola Adolescent, poate că am să aflu mai multe.

Am privit în tavan un timp. Apoi, m-am uitat spre partea dreaptă, acolo unde ar fi dormit Elizabeth. Întotdeauna, eu adormeam primul. Stăteam întins așa și mă uitam la ea, cum citea foarte concentrată. Profilul ei – acesta era ultimul lucru pe care îl vedeam, înainte ca ochii să mi se închidă și să adorm.

M-am răsucit și am privit în partea cealaltă.

•

La ora patru dimineața, Larry Gandle se uita la buclele vopsite blond ale lui Eric Wu. Eric Wu era incredibil de disciplinat. Dacă nu exersa pentru vitejiile sale fizice, stătea în fața computerului. Tenul i se colorase într-un albastru-alburiu, bolnăvicios, acum, după ce străbătuse mii de adrese de web, dar fizicul îi rămăsese în continuare de beton.

— Ei bine? întrebă Gandle.

Wu își scoase căștile. Apoi își încrucișă brațele ca două coloane de marmură pe piept și spuse:

— Sunt derutat.

— Spune-mi și mie de ce.

— Doctorul Beck nu a salvat aproape niciun e-mail. Numai câteva referitoare la pacienți. Nimic personal. Dar a primit două mesaje bizare în ultimele două zile.

Fără să se întoarcă de la ecran, Eric Wu îi înmână două foi de hârtie peste umărul lui ca o bilă de bowling. Larry se uită la e-mailuri și se încruntă.

— Ce înseamnă?

— Nu știu.

Gandle își aruncă privirea pe cel care spunea ceva despre „momentul sărutului". Nu se pricepea la computere – și nici nu voia să se priceapă. Ochii lui se plimbară înapoi la partea de sus a foii și citi subiectul.

E.P.+D.B. Și niște linii.

Gandle se gândi la el. D.B. Poate că e David Beck? Iar E.P…

Sensul se prăbuși peste el ca un capac de pian. Îi întinse încet hârtia lui Wu.

— Cine a trimis asta? întrebă Gandle.

— Nu știu.

— Află.

— Imposibil, spuse Wu.

— De ce?

— Autorul a utilizat un mecanism anonim de retransmitere.

Wu vorbea pe un ton blând, aproape incredibil de monoton. De fapt, folosea același ton și când vorbea despre buletinul meteo și când sfâșia pieptul unui om.

— Nu vreau să intru în jargonul computerelor, dar nu am cum să-i iau urma.

Gandle își îndreptă atenția spre celălalt e-mail, cel cu Bat Street și Adolescentul. Nu înțelegea nici din acesta nimic.

— Dar acesta? Pe acesta poți să-l localizezi?

Wu negă, dând din cap.

— Tot așa, un dispozitiv anonim de retransmitere.

— Sunt transmise de aceeași persoană?

— Nu știu mai mult decât tine.

— Dar conținutul? Înțelegi ce vrea să spună vreunul din ele?

Wu apăsă pe câteva taste și primul e-mail apăru pe monitor. Îndreptă un deget gros și plin de vene către ecran:

— Vezi literele astea albastre de aici? Este un hyperlink. Tot ceea ce trebuie să facă doctorul Beck este să apese aici și o să ajungă undeva, probabil pe o pagină de Internet.

— Ce pagină de Internet?

— Legătura este întreruptă. Nu ai cum să-i iei urma.

— Și Beck trebuie să facă asta la „momentul sărutului”?

— Așa zice.

— Și „momentul sărutului” înseamnă ceva în limbajul computerului?

— Nu, spuse Wu, aproape zâmbind.

— Așadar, nu știi la ce oră se referă e-mailul?

— Corect.

— Sau dacă momentul sărutului a trecut sau nu?

— A trecut, spuse Wu.

— De unde știi?

— Browser-ul de web este setat în așa fel încât să arate ultimele douăzeci de site-uri pe care le-ai vizitat. A apăsat pe legătură. De fapt, chiar de mai multe ori.

— Dar nu poți să-l urmărești acolo, așa e?

— Nu. Legătura nu este de niciun folos.

— Dar ce este cu celălalt e-mail?

Wu apăsă alte taste. Ecranul se schimbă și apăru celălalt e-mail.

— Acesta este mai ușor de înțeles. De fapt, este ceva elementar.

— Foarte bine, ascult.

— Autorul anonim a creat un cont de e-mail pentru doctorul Beck, spuse Wu. I-a dat doctorului Beck un nume de utilizator și o parolă și, din nou, a menționat „momentul sărutului”.

— Hai să văd dacă înțeleg, spuse Gandle. Beck intră pe un website. Formează numele utilizatorului și parola și o să găsească un mesaj pentru el?

— Teoretic așa este, da.

— Nu putem face și noi asta?

— Să ne conectăm cu parola asta?

— Da. Și să citim mesajul.

— Am încercat. Contul încă nu există.

— De ce?

Eric Wu ridică din umeri.

— S-ar putea ca autorul anonim să deschidă contul mai târziu. Mai aproape de „momentul sărutului”.

— Și atunci, ce concluzie putem trage de aici?

— Simplu vorbind – lumina monitorului dansa în ochii lipsiți de expresie ai lui Wu –, cineva își dă al naibii de mult silința să rămână anonim.

— Și atunci cum aflăm cine este?

Wu ridică un mic dispozitiv ce arăta ca un obiect ce poate fi găsit într-un radio cu tranzistori.

— Am instalat un dispozitiv ca acesta la el acasă, precum și la computerele de la serviciu.

— Ce este?

— Un dispozitiv digital de urmărire în rețea. Dispozitivul trimite semnale digitale de la computerele lui către mine. Dacă doctorul Beck primește un e-mail sau vizitează orice website, ori numai dacă scrie o scrisoare, vom putea s-o monitorizăm în timp real.

— Atunci să așteptăm și să vedem, spuse Gandle.

— Da.

Gandle se gândea la tot ce îi spusese Wu – în legătură cu strădaniile pe care le depunea cineva

pentru ca să rămână anonim – și o bănuială cumplită începu să-i dea fiori în plexul solar.

9.

Am parcat la două intersecții de clinică. Niciodată, n-am reușit să parchez mai aproape de o intersecție.

Șeriful Lowell a venit cu doi bărbați cu tunsoare sport și costume gri. Cei doi bărbați în costume se rezemau de un Buick mare, maro. Absolut opuși. Unul era înalt, slab și alb, celălalt scund, rotofei și negru: împreună, arătau ca o bilă de bowling ce încearcă să doboare ultimul popic. Amândoi zâmbeau la mine. Șeriful Lowell însă nu zâmbea.

— Domnul doctor Beck? întrebă popicul alb și înalt. Era dichisit absolut impecabil – părul dat cu gel, batistuța împăturită în buzunar, cravata legată cu o precizie supranaturală, ochelari cu ramă din baga, de genul celor pe care îi poartă actorii, atunci când vor să pară inteligenți.

M-am uitat la Lowell. Nu spunea nimic.

— Da.

— Sunt agentul special Nick Carlson de la Biroul Federal de Investigații, continuă dichisitul impecabil. Iar dânsul este agentul special Tom Stone.

Amândoi mi-au arătat insignele. Stone, bărbatul mai scund și mai rufos, își ridică nădragii și dădu din cap către mine. Apoi deschise portiera din spate a Buickului.

— Ați fi de acord să veniți cu mine?

— Am pacienți peste cincisprezece minute, am spus eu.

— Am avut noi grijă de asta.

Carlson întinse un braț lung către portiera mașinii ca și când ar fi acordat premiul la cine știe ce joc.

— Poftiți, vă rog.

M-am urcat în spate. Carlson conducea. Stone se înghesuise în față, pe scaunul din dreapta. Lowell n-a venit cu noi. Am rămas în Manhattan,

dar totuși călătoria a durat aproape patruzeci și cinci de minute. Am ajuns tocmai pe Broadway, în centru, în apropiere de Duane Street. Carlson a oprit mașina în fața unei clădiri de birouri pe care scria 26 Federal Plaza.

În interior, clădirea era un bloc clasic cu birouri. Bărbați în costume, surprinzător de frumoase, se mișcau încoace și încolo cu pahare de hârtie pline cu cafea. Erau și femei, dar într-o minoritate clară. Am intrat într-o sală de ședințe. Am fost invitat să iau loc, ceea ce am și făcut. Am încercat să-mi încrucișez picioarele, dar nu mi s-a părut potrivit.

— Ar putea să-mi spună și mie cineva ce se întâmplă aici? am întrebat eu.

Carlson, popicul alb, a preluat conducerea.

— Putem să vă oferim ceva? întrebă el. Facem cea mai proastă cafea din lume, dacă vă interesează.

Asta era explicația pentru paharele de hârtie. A zâmbit către mine. I-am răspuns la zâmbet.

— Ispititor, dar nu, mulțumesc.

— Dar o băutură răcoritoare? Avem băuturi răcoritoare, Tom?

— Sigur că da, Nick. Diet Coke, Sprite, indiferent ce dorește domnul doctor.

Mai zâmbiră o dată.

— Mă simt foarte bine, mulțumesc, am spus eu.

— O gustărică? încercă Stone. Își mai ridică încă o dată pantalonii. Burta lui era atât de rotundă, încât era foarte greu de găsit un loc în care cureaua lui de la pantaloni să nu alunece.

— Avem o mulțime de sortimente diferite aici.

Era cât pe-aici să spun da, ca să scap odată de ei, dar m-am eschivat elegant. Pe masă nu se afla nimic altceva decât un plic din hârtie cafenie. Nu știam ce să fac cu mâinile, așa că le-am pus pe masă. Stone se rostogoli spre o latură și se opri acolo în picioare. Carlson, care continua să conducă, se așeză pe un colț al mesei și se răsuci ca să privească în jos, spre mine.

— Ce ne puteți spune despre Sarah Goodhart? întrebă Carlson.

Nu știam ce să răspund. Continuam să analizez situația din mai multe unghiuri, dar nu-mi venea nimic în minte.

— Doctore?

M-am uitat în sus spre el.

— De ce doriți să știți?

Carlson și Stone au schimbat o privire rapidă.

— Numele de Sarah Goodhart a apărut în legătură cu o anchetă în curs, spuse Carlson.

— Ce anchetă? am întrebat eu.

— Aș prefera să nu vă spun.

— Nu înțeleg. Ce legătură am eu cu asta?

Carlson dădu drumul unui oftat ușor, expirând, apoi, pe îndelete. Se uită către partenerul lui cel rotofei și, dintr-odată, zâmbetele le pieriră.

— Tom, am pus eu vreo întrebare complicată?

— Nu, Nick, nu cred că este complicată.

— Nici eu.

Carlson se întoarse din nou cu privirile către mine:

— Poate că ai obiecții cu privire la formularea întrebării, doctore. Asta este?

— Așa se întâmplă întotdeauna în serialul *Cabinetul de avocatură,* Nick, interveni Stone. Obiecție cu privire la formularea întrebării.

— Așa spun, Tom, așa este. Și, după aceea, spun „Am să reformulez”, așa este? Cam așa ceva.

— Îhî, cam așa ceva.

Carlson mă privi de sus:

— Așadar, să reformulăm: Numele de Sarah Goodhart înseamnă ceva pentru dumneavoastră?

Nu-mi plăcea chestia asta. Nu-mi plăcea nici atitudinea lor și nici faptul că luaseră locul lui Lowell și nici modul în care mă puneau la punct în sala asta de ședințe. Ar fi trebuit să știe ce înseamnă numele. Nu era chiar așa de dificil. Nu trebuia decât să arunci o privire la numele și adresa lui Elizabeth. Am decis s-o iau ușurel.

— Al doilea nume al soției mele este Sarah, am spus.
— Al doilea nume al soției mele este Gertrude, a spus Carlson.
— Hristoase, Nick, asta e cumplit.
— Care este al doilea nume al soției tale, Tom?
— McDowd. E un nume de familie.
— Îmi place când fac chestia asta. Folosesc un nume de familie drept al doilea nume. Adică îi onorează pe strămoși în felul acesta.
— Și mie îmi place, Nick.
Ambii bărbați își întoarseră privirile către mine.
— Care este al doilea nume al dumitale, doctore?
— Craig, am spus.
— Craig, repetă Carlson. OK, adică dacă te-aș fi întrebat dacă numele – flutură teatral din brațe – să zicem, Craig Dipwad înseamnă ceva pentru dumneata, ai fi ciripit imediat, „Hei, pe mine mă cheamă Craig după al doilea nume”?
Carlson îmi aruncă din nou o privire dură.
— Probabil că nu, am zis eu.
— Probabil că nu. Atunci să încercăm din nou: Ai auzit până acum numele de Sarah Goodhart, da sau nu?
— Adică dacă l-am auzit vreodată în viața mea?
Stone exclamă:
— Iisuse Hristoase!
Carlson se făcu stacojiu la față.
— Te joci cu noi de-a semantica, doctore?
Avea dreptate. Făceam pe prostul. Nu știam cu ce să încep și ultimul rând din e-mail: *Să nu spui cuiva* – îmi strălucea în minte, ca o reclamă cu neon. Mă simțeam derutat. Probabil că știau deja ceva despre Sarah Goodhart. Era numai un test ca să vadă dacă am intenția să cooperez sau nu. Asta era. Poate. Și să cooperez, dar la ce?
— Soția mea a copilărit pe strada Goodhart, am spus eu. S-au dat amândoi ceva mai înapoi, lăsându-mi spațiu, și și-au încrucișat brațele. M-au

condus spre un lac de tăcere și eu m-am scufundat prostește în el.

— Vedeți, de asta am spus că Sarah este al doilea nume al soției mele. Numele de Goodhart m-a făcut să mă gândesc la ea.

— Pentru că a crescut pe strada Goodhart? întrebă Carlson.

— Da.

— Adică, vreți să spuneți despre cuvântul Goodhart că a fost un fel de catalizator?

— Da, am repetat.

— Mi se pare logic. Carlson se uită la partenerul lui. Ție ți se pare logic, Tom?

— Sigur că da, fu de acord Stone, bătându-se ușurel cu mâna pe burtă. N-a fost evaziv sau mai știu eu cum. Cuvântul Goodhart a fost ca un catalizator.

— Asta l-a făcut să se gândească la soția lui.

Amândoi s-au uitat din nou la mine. De astă dată, m-am forțat eu să tac.

— Soția dumitale a folosit vreodată numele de Sarah Goodhart?

— Cum adică, să-l folosească?

— A spus vreodată „Bună, eu sunt Sarah Goodhart” sau a avut vreun document de identitate pe numele acesta, ori s-a înscris undeva sub numele acesta…

— Nu, am spus eu.

— Ești sigur?

— Da.

— Acesta este adevărul?

— Da.

— Nu cumva ai nevoie de un alt catalizator?

M-am îndreptat pe scaun și am decis să dau dovadă de o oarecare hotărâre.

— Nu-mi place foarte mult atitudinea dumitale, domnule agent Carlson.

Zâmbetul lui larg, ce arăta dinții, ca de reclamă, reveni, dar era un hibrid crud al formei anterioare. Ridică mâna și spuse:

— Scuză-mă, colega, de acord, am fost cam dur.

Privi în jur, ca și când s-ar fi gândit ce să mai spună. Așteptam.

— Ți-ai bătut vreodată soția, doctore?

Întrebarea m-a năucit.

— Ceee?

— Ai făcut chestia asta vreodată? Adică să plesnești o femeie?

— Ce…, ți-ai pierdut mințile?

— Cât a valorat asigurarea de viață pe care ai primit-o la moartea soției dumitale?

Am înghețat. M-am uitat la el și apoi la Stone. Nu se citea nimic pe fețele lor. Nu-mi venea să-mi cred urechilor ce aud.

— Ce se întâmplă aici?

— Te rog să răspunzi numai la întrebare. Asta în cazul în care, firește, nu vrei să ne spui ceva.

— Nu e niciun secret, am spus eu. Polița era pentru două sute de mii de dolari.

Stone fluieră admirativ.

— Două sute de mii de bătrâne pentru o soție moartă. Hei, Nick, ce să înțeleg eu de aici?

— E o asigurare cam mare pentru o femeie de douăzeci și cinci de ani.

— Vărul ei își începea activitatea la State Farm, am spus eu, alegându-mi cu greu cuvintele. Nostim era că, deși știam că nu făcusem nimic rău – oricum, nu ceea ce credeau ei –, am început să mă simt vinovat. Era o senzație ciudată. Sudoarea începuse să-mi curgă pe la subsuoară.

— Voia să-l ajute și a cumpărat polița asta așa de mare.

— Drăguț din partea ei, spuse Carlson.

— Chiar drăguț, adăugă și Stone. Familia este foarte importantă, nu crezi?

N-am spus nimic. Carlson se așeză din nou pe colțul mesei. Zâmbetul îi dispăruse iar.

— Uită-te la mine, doctore!

M-am uitat. Ochii lui se pironiră într-ai mei. Am reușit să-i susțin privirea, dar cu greu.

— Să-mi răspunzi la întrebare de data aceasta, spuse el rar. Și să nu-mi faci pe șocatul sau pe insultatul. Ți-ai lovit vreodată nevasta?

— Niciodată, am spus eu.

— Nici măcar o dată?

— Nici măcar o dată.

— Nici n-ai îmbrâncit-o?

— Niciodată.

— Sau poate că ai plesnit-o la furie. La naiba, toți am trecut prin asta, doctore. O palmă rapidă. Nu e nicio crimă în asta. E ceva firesc atunci când e vorba de afaceri de inimă, înțelegi ce vreau să spun?

— Nu mi-am lovit niciodată soția, am spus eu. Nu am îmbrâncit-o, nu am pălmuit-o și nici n-am plesnit-o la furie. Niciodată.

Carlson se uită la Stone.

— Este clar pentru tine, Tom?

— Sigur că da, Nick. A spus că n-a lovit-o niciodată, pentru mine e clar.

Carlson se scărpină în bărbie.

— Numai dacă…

— Numai dacă ce, Nick?

— Numai dacă nu pot să-i ofer domnului doctor Beck încă un catalizator.

Toate privirile erau din nou îndreptate spre mine. Îmi simțeam ecoul propriei respirații în urechi, sacadată și neregulată. Simțeam că mă ia cu amețeală. Carlson mai așteptă o clipă, apoi apucă plicul mare din hârtie cafenie. Dezlegă pe îndelete nodul sforii cu degetele lui lungi și subțiri, apoi deschise plicul. Îl ridică în sus și lăsă conținutul să cadă pe masă.

— Ce părere ai de acest catalizator, doctore?

Erau câteva fotografii. Carlson le împinse către mine. M-am uitat în jos și am simțit că îmi plesnește inima.

— Domnule doctor Beck?

Priveam fix. Am întins timid mâna și degetele mele au atins suprafața.

Elizabeth!

Erau fotografii cu Elizabeth. Prima era un plan apropiat al feței. Era în profil și își ridica ajutându-se de mâna dreaptă părul din spatele urechii. Avea ochiul roșu și umflat. Pe gât, în spatele urechii, avea o tăietură adâncă și mai multe vânătăi.

Părea că plânsese.

Mai era o altă fotografie ce o arăta de la brâu în sus. Elizabeth avea numai un sutien și arăta către o zonă foarte decolorată de pe cutia toracică. Ochii aveau aceeași culoare roșie. Lumina era ciudat de crudă, de parcă lampa ar fi căutat și ea vânătăile și ar fi vrut să le aducă mai aproape de lentile.

Mai erau încă trei fotografii, toate luate din diferite unghiuri și arătând diverse părți ale corpului. Toate înfățișau alte tăieturi și vânătăi.

— Domnule doctor Beck?

Am ridicat brusc privirile. Parcă eram de-a dreptul mirat să-i văd acolo, în cameră. Expresiile lor erau neutre, răbdătoare. M-am uitat la Carlson, apoi la Stone, apoi din nou la Carlson.

— Și credeți că eu am făcut toate astea?

Carlson ridică din umeri.

— Asta să ne-o spuneți dumneavoastră.

— Bineînțeles că nu.

— Știți cum a căpătat soția dumneavoastră aceste vânătăi?

— Într-un accident de mașină.

S-au uitat unul la altul de parcă le-aș fi spus că buldogul meu mi-a mâncat caietul cu tema pentru școală.

— A avut un accident foarte urât, le-am explicat eu.

— Când?

— Nu sunt foarte sigur. Cu vreo trei, patru luni înainte… Cuvintele mi s-au înțepenit în gât pentru o clipă – înainte să moară.

— A fost la vreun spital?

— Nu, nu cred.

— Nu *credeți*?

— Nu eram în oraș.
— Unde erați?
— Eram la un seminar de pediatrie, la Chicago, în momentul respectiv. Mi-a povestit despre accident, atunci când m-am întors.
— La cât timp după aceea v-a spus?
— La cât timp după accident?
— Da, doctore, după accident.
— Nu știu. Poate trei zile.
— Erați deja căsătoriți atunci?
— De numai câteva luni.
— De ce nu v-a spus imediat?
— Mi-a spus. Adică imediat ce am ajuns acasă. Presupun că n-a vrut să-mi fac griji.
— Înțeleg, spuse Carlson. Se uită la Stone. Nu se oboseau să-și ascundă scepticismul.
— Așadar, dumneata ai făcut fotografiile astea, doctore?
— Nu, am spus eu și, în aceeași clipă, mi-am dorit să nu fi spus nimic.
Cei doi au schimbat din nou o privire, simțind miros de sânge. Carlson înclină capul și se apropie mai mult.
— Ai mai văzut vreodată aceste fotografii până acum?
N-am spus nimic. Cei doi așteptau. M-am gândit la întrebare. Răspunsul era nu, dar… de unde le luaseră? Și eu de ce nu știam nimic despre ele? Cine le luase? M-am uitat la chipurile lor, dar nu lăsau să se vadă nimic.
Este un lucru uimitor, dar, când te gândești la asta, învățăm cele mai importante lecții de la televizor. Cele mai multe cunoștințe pe care le avem despre interogatorii, despre drepturile Miranda, autoincriminare, confruntarea depozițiilor, listele de martori, sistemul de jurați, le deținem din seriale, ca *NYPD Blue* și *Law & Order,* și altele ca acestea. Dacă îți aruncă cineva o armă acum și îți spune să tragi, o să faci exact ceea ce ai văzut la televizor. Dacă îți spune să vezi dacă

nu ai o „coadă”, o să știi despre ce vorbește, pentru că ai văzut *Mannix* sau *Magnum PI.*

Am ridicat privirile spre ei și le-am pus întrebarea clasică:

— Sunt suspectat?

— Suspectat de ce?

— De orice, am spus eu. Mă suspectați că am comis vreo crimă?

— Este o întrebare foarte vagă, doctore.

Și răspunsul era la fel de vag. Nu-mi plăcea cum mergeau treburile. M-am decis să aplic o altă învățătură memorată tot de la televizor.

— Vreau să vorbesc cu avocatul meu, am spus eu.

10.

Nu am niciun avocat – cine are? – așa că i-am telefonat Shaunei de la un telefon public de pe coridor și i-am explicat situația. Shauna n-a pierdut timpul.

— Am exact persoana care îți trebuie, spuse Shauna. Stai liniștit.

Am așteptat în camera de interogatoriu. Carlson și Stone au avut amabilitatea să aștepte împreună cu mine. Își petreceau timpul vorbind în șoaptă unul cu altul. A trecut o jumătate de oră. Liniștea devenea enervantă. Știu că asta era exact ceea ce doreau. Dar nu mă puteam abține. La urma urmelor, eram nevinovat. Cum puteam să-mi fac rău, dacă eram atent?

— Soția mea a fost găsită marcată cu litera K, le-am spus eu.

Au ridicat privirile spre mine.

— Scuzați-mă, spuse Carlson, întinzându-și gâtul lung în direcția mea. Vorbeați cu noi?

— Soția mea a fost găsită înfierată cu litera K, am repetat eu. Eu eram în spital după atac și aveam contuzii severe. Doar nu credeți că… Am lăsat fraza în suspensie.

— Ce să credem? întrebă Carlson.

Ce mai conta acum?

— Că am ceva de-a face cu moartea soției mele.

Și, atunci, ușa s-a deschis brusc și în încăpere a intrat ca o vijelie o femeie pe care am recunoscut-o de la televizor. Carlson a sărit un pas înapoi, când a văzut-o. L-am auzit pe Stone murmurând „La naiba!” în bărbie.

Hester Crimstein nu se mai obosi să facă prezentările.

— Clientul meu nu a cerut consiliere? întrebă ea.

Știam eu că mă pot bizui pe Shauna. N-o cunoscusem pe avocata mea, dar am recunoscut-o

din talk-show-ul ei în care, ca „expert juridic”, avea propria emisiune *Crimstein despre crimă,* remarcabilă prin replicile ei tăioase. Pe ecran, Hester Crimstein avea limba foarte ascuțită și oaspeții ei erau adesea făcuți bucățele. Văzută în realitate, avea cea mai bizară aură de putere, genul de persoană care se uită la toată lumea de parcă ar fi o tigroaică înfometată, iar ceilalți oameni, o turmă de gazele șchioape.

— Așa este, spuse Carlson.

— Și, cu toate acestea, stați aici, drăgălași și nevinovați, și continuați să-l descoaseți.

— El a început să vorbească cu noi.

— A, da, sigur.

Hester Crimstein își deschise cu un pocnet servieta, scoase un stilou și un blocnotes și le aruncă pe masă.

— Scrieți-vă numele aici.

— Poftim?

— Numele, frumoșilor. Sper că știți cum se scriu, așa e?

Era o întrebare retorică, dar Hester aștepta un răspuns.

— Da, zise Carlson.

— Sigur că da, adăugă și Stone.

— Bine. Scrieți-le. Când am să menționez în emisiune modul în care ați călcat în picioare drepturile constituționale ale clientului meu, vreau să fiu sigură că am să pronunț numele corect. Cu litere de tipar, vă rog.

În cele din urmă, s-a uitat și la mine.

— Hai să mergem!

— Stați puțin, interveni Carlson. Am dori să-i punem clientului dumneavoastră câteva întrebări.

— Nu.

— Nu? Chiar așa?

— Exact așa. Nu vorbiți cu el. El nu vorbește cu voi. Niciodată. Ați înțeles amândoi?

— Da, spuse Carlson.

Hester își mută privirile la Stone.

— Da, spuse și Stone.

— Așa e bine, băieți. Acum aveți de gând să-l arestați pe domnul doctor Beck?

— Nu.

— Ce mai aștepți? se întoarse ea către mine. Hai, să plecăm de aici.

•

Hester Crimstein n-a rostit niciun cuvânt până nu am ajuns la adăpost, în interiorul limuzinei ei.

— Unde vrei să te las? întrebă ea.

I-am dat șoferului adresa clinicii.

— Povestește-mi despre interogatoriu, spuse Hester. Să nu omiți nimic.

I-am relatat discuția cu Stone și Carlson, așa cum m-am priceput eu mai bine. Hester Crimstein nu mi-a aruncat nicio privire. A luat o agendă mai groasă decât încheietura mâinii mele și a început s-o răsfoiască.

— Așadar, zici că fotografiile alea ale nevestei tale nu le-ai făcut tu? a întrebat ea, când am terminat de povestit.

— Nu.

— Și le-ai spus chestia asta lui Tweedledee și Tweedledum?

Am încuviințat din cap. Femeia a clătinat din cap nemulțumită.

— Doctorii! Întotdeauna, cei mai proști clienți.

Și-a dat, apoi, la o parte o șuviță de păr.

— Foarte bine, a fost o prostie din partea ta, dar nu e o tragedie. Zici că n-ai mai văzut niciodată fotografiile alea?

— Niciodată.

— Dar când te-au întrebat chestia asta, în sfârșit, ai știut să-ți ții gura.

— Da.

— Tot e bine, făcu ea aprobând din cap. Povestea asta cu vânătăile căpătate într-un accident de mașină e adevărată?

— Poftim?

Hester Crimstein își închise agenda.

— Uite ce este… Beck, așa te cheamă? Shauna spune că toată lumea îți zice Beck, așa că nu te superi dacă îți spun și eu așa?

— Bine.

— Uite ce este, Beck, ești medic, nu-i așa?

— Așa este.

— Ești bun la patul pacientului?

— Încerc să fiu.

— Eu nu sunt. Niciun pic. Dacă vrei să te mângâie cineva pe cap și să-ți prescrie o dietă, du-te la Richard Simmons. Așa că, hai, să trecem peste toate chestiile astea cu „Poftim” și „Te rog” și să trecem la treabă, de acord? Răspunde-mi la întrebări. Povestea cu accidentul de mașină pe care le-ai spus-o lor e adevărată?

— Da.

— Pentru că polițiștii au să verifice faptele. Știi asta, nu-i așa?

— Știu.

— OK, foarte bine, așadar, am clarificat chestia asta.

Hester răsuflă adânc.

— Atunci, poate că soția ta a pus un prieten să facă fotografiile astea, spuse ea. Poate pentru asigurare sau ceva în genul acesta. În cazul în care ar fi avut de gând să dea pe cineva în judecată. Asta ar fi logic, dacă trebuie să intrăm în amănunte.

Mie nu mi se părea nimic logic, dar mi-am păstrat părerea pentru mine.

— Așadar, întrebarea numărul 1: Unde au fost fotografiile astea, Beck?

— Nu știu.

— Doi și trei: Cum au pus mâna polițiștii pe ele? De ce au ieșit la iveală acum?

Am dat din cap neștiutor.

— Și lucrul cel mai important, de ce încearcă să-ți pună ție în spinare treaba asta? Nevasta ta e moartă de peste opt ani. Nu e cam târziu pentru o dispută între soți?

Se lăsă pe spate și se gândi câteva clipe. Apoi ridică privirile și dădu din umeri.

— Nu contează. Am să dau câteva telefoane și am să aflu despre ce este vorba. Între timp, nu mai fi așa de fraier. Nu mai spune nimic nimănui. Înțelegi?

— Da.

Se lăsă din nou pe spate și mai reflectă un timp.

— Nu-mi place treaba asta, spuse ea. Nu-mi place chiar deloc.

11.

În ziua de 12 mai 1970, Jeremiah Renway și trei colegi radicali au provocat o explozie la Facultatea de Chimie a Universității Eastern State. Se răspândise zvonul că anumiți cercetători militari utilizau laboratoarele universității pentru a produce o variantă mai puternică de napalm. Cei patru studenți care, într-o criză de originalitate, își spuneau Strigătul Libertății, au decis să ia atitudine într-un mod dramatic. La vremea respectivă, Jeremiah Renway nu știa dacă zvonul era adevărat. Acum, după ce trecuseră mai bine de treizeci de ani, se îndoia. Dar asta n-a mai contat. Explozia nu provocase daune în niciunul dintre laboratoare. Doi dintre paznicii universității descoperiseră pachetul dubios. Atunci când unul dintre ei îl ridicase, coletul a explodat și i-a omorât pe amândoi.

Amândoi aveau copii.

Unul dintre colegii lui Jeremiah, „luptători pentru libertate", a fost prins două zile mai târziu. Și acum se află în închisoare. Al doilea, murise de un cancer la colon, în 1989. A treia, Evelyn Cosmeer, fusese prinsă în 1996. În momentul de față, ea se află la închisoare, ispășind o sentință de șapte ani.

Jeremiah dispăruse în pădure în noaptea aceea și nu mai îndrăznise niciodată să scoată capul. Văzuse foarte rar oameni și nu asculta radioul și nici nu se uita la televizor. Folosise telefonul o singură dată – și asta pentru că avusese o urgență. Singura lui legătură cu lumea exterioară erau ziarele, deși relataseră foarte greșit ceea ce se întâmplase în urmă cu opt ani.

Născut și crescut la poalele dealurilor din Georgia de nord-vest, Jeremiah învățase de la tatăl său diverse tehnici de supraviețuire, deși lecția lui fundamentală era aceasta: poți avea încredere în

natură, dar nu poți avea încredere în oameni. Jeremiah uitase lecția asta un timp. Dar acum o trăia.

Temându-se că se vor face cercetări în apropiere de orașul său natal, Jeremiah fugise în pădurile din Pennsylvania. Urcase un timp pe munte, schimbându-și tabăra în fiecare noapte sau la două nopți, până când ajunsese la confortul relativ și siguranța Lacului Charmaine. În jurul lacului, se aflau căsuțe ale fostei tabere, ce puteau adăposti un om, atunci când vremea de afară era neprietenoasă. Vizitatorii veneau foarte rar la lac – de cele mai multe ori vara, și chiar și atunci doar la sfârșitul săptămânii. Putea să vâneze cerbi și să le mănânce carnea într-o liniște relativă. De câteva ori pe an, atunci când oamenii veneau la lac, se ascundea pur și simplu, mai departe, spre vest.

Sau îi privea de la distanță.

Însă pentru copiii care veneau pe acolo, Jeremiah Renway era Omul din Pădure.

Acum, Jeremiah stătea nemișcat și se uita la polițiștii care se plimbau pe acolo, în canadienele lor de culoare închisă. Erau uniformele FBI. Vederea celor trei litere mari, galbene îi mai trimitea și acum ace de gheață în inimă.

Nimeni nu-și bătuse capul să îngrădească zona cu o bandă galbenă, probabil pentru că era atât de izolată. Da, cei doi bărbați fuseseră îngropați adânc, dar Renway știa mai bine ca oricine că aceste secrete nu rămân mult timp ascunse. Fosta lui parteneră de crimă, Evelyn Cosmeer, care se transformase într-o perfectă fată a suburbiilor din Ohio, înainte să fie prinsă, știa și ea acest lucru foarte bine. Ironia situației nu-i scăpă lui Jeremiah.

Rămase ascuns în tufișuri. Știa ce înseamnă camuflajul. N-aveau cum să-l vadă.

Își amintea de noaptea aceea, de acum opt ani, atunci când muriseră cei doi oameni – zgomotele bruște de împușcături, apoi hârșâitul hârlețelor ce săpau pământul, pământul aruncat din șanțul

adânc. Se gândise chiar să spună autorităților ce se întâmplase – absolut totul.

În mod anonim, firește.

Dar, apoi, își spusese că nu poate risca. Nimănui nu-i plăcea să trăiască în cușcă, Jeremiah știa lucrul acesta, deși unii se puteau împăca destul de bine cu ideea asta. Dar Jeremiah nu putea. Avea un văr, Perry, care stătuse opt ani într-un penitenciar federal. Perry stătea încuiat într-o celulă minusculă timp de douăzeci și trei de ore pe zi. Într-o dimineață, Perry încercase să se sinucidă, aruncându-se cu capul în zidul de beton.

Așa ar fi făcut și Jeremiah.

Așa că își ținuse gura și nu făcuse nimic. Cel puțin, în primii opt ani.

Dar se gândise foarte mult la noaptea aceea. Se gândise la tânăra femeie în pielea goală. Se gândise la bărbații care stătuseră la pândă. Se gândise la încăierarea de lângă mașină. Se gândea la zgomotul înnebunitor pe care îl făcea lemnul ud izbindu-se de carnea trupului expus. Se gândea la omul care fusese lăsat să moară.

Și se mai gândise și la minciuni. Minciunile erau cele care îl obsedau cel mai mult.

12.

Când m-am întors la clinică, sala de așteptare era plină de oameni care pufneau nerăbdători. Televizorul prezenta un film video cu *Mica sirenă* și îl punea automat de la început, ori de câte ori se termina, iar culorile și nuanțele păliseră din cauza utilizării prea dese. După orele petrecute la FBI, mintea mea semăna puțin cu această bandă video uzată. Îmi tot repetam în gând cuvintele lui Carlson – era clar că el era șeful încercând să-mi dau seama ce urmărea de fapt, dar nu făceam decât să-mi tulbur și să-mi estompez și mai tare imaginea ce devenise aproape suprarealistă. Și îmi provoca și o durere de cap cumplită.

— Bună, doctore.

Tyrese Barton își făcu apariția. Purta niște pantaloni ca doi saci și ceva care părea un fel de jachetă supradimensionată a unei uniforme universitare, toate fiind opera unui designer de care nu auzisem niciodată, dar de care, fără îndoială, aveam să aud curând.

— Bună, Tyrese, am spus eu.

Tyrese îmi acordă o strângere de mână foarte complicată, ca un fel de dans ritual, în care el conducea, iar eu îl urmam. El și Latisha aveau un băiat de șase ani, hemofilic, căruia îi spuneau TJ. Și era și nevăzător. Îl cunoscusem atunci când fusese adus în mare grabă, pe vremea când era încă sugar, iar Tyrese era cât pe-aci să fie arestat. Tyrese susținea că în ziua aceea îi salvase viața fiului său. Era o hiperbolă.

Dar poate că eu îl salvasem pe Tyrese.

El considera că asta ne făcuse să devenim prieteni – ca și când el ar fi fost leul, iar eu, un fel de șoarece, care îi scosese un ghimpe din labă. Greșea.

Tyrese și Latisha nu se căsătoriseră, dar el era unul dintre puținii tați pe care îi vedeam aici.

Termină ceremonia strânsului mâinii și îmi strecură două Ben Franklin, de parcă aș fi fost șef de sală la Le Cirque.

Îmi făcu cu ochiul.

— Acum, te rog să ai grijă de băiatul meu.

— Sigur.

— Ești cel mai bun, doctore.

Îmi întinse cartea lui de vizită care nu avea niciun nume, nicio adresă, niciun titlu. Numai un număr de telefon celular.

— Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

— Am să țin minte, am spus eu.

Mai făcu o dată cu ochiul.

— *Indiferent ce,* doctore.

— Foarte bine. De șase ani mă lupt, zi de zi, cu aceeași rutină. Eu cunoșteam foarte mulți traficanți de droguri, pentru că lucram aici. Dar n-am cunoscut pe niciunul care să fi supraviețuit șase ani.

Nu păstram banii pentru mine, firește.

Îi dădeam Lindei, pentru acțiunile ei de caritate. Știu că era discutabil din punct de vedere legal, dar eu îmi spuneam că e mai bine ca banii să ajungă la acțiunile de caritate decât la traficanții de droguri. Nu aveam nici cea mai mică idee câți bani avea Tyrese. Dar venea întotdeauna cu o mașină nouă – îi plăcea în special BMW-ul cu geamuri fumurii –, iar îmbrăcămintea copilului său valora mai mult decât orice se afla în cabinetul meu. Însă, din păcate, mama copilului făcea parte din programul Medicaid, așa că vizitele la doctor erau gratuite.

Să înnebunești, nu altceva, știu.

Telefonul celular al lui Tyrese începu să sune.

— Trebuie să răspund, doctore. Afaceri.

— Foarte bine, am spus eu din nou.

Uneori, mă înfurii. Și cine nu s-ar înfuria? Dar prin acea ceață, văd că acolo se află totuși copii adevărați. Care suferă. Nu spun că toți copiii sunt minunați. Nu sunt. Uneori, îi tratez pe unii, deși știu – pur și simplu știu – că n-are să iasă nimic

bun din ei. Dar copiii sunt neajutorați. Sunt slabi și lipsiți de apărare. Credeți-mă, am văzut exemple care pot să vă modifice definiția despre ființele umane.

Așa că m-am concentrat asupra copiilor.

•

Trebuia să lucrez până la amiază, dar ca să recuperez timpul petrecut la FBI, am examinat pe pacienți până la ora trei. Evident, toată ziua m-am gândit la interogatoriul de la FBI. Imaginile acelea cu Elizabeth, bătută și învinsă, îmi reveneau mereu în fața ochilor, ca un fel de lumină stroboscopică grotescă.

Cine ar fi putut să știe despre acele fotografii?

Când m-am mai gândit un pic, răspunsul mi s-a părut firesc. M-am aplecat în față și am pus mâna pe telefon. Nu mai formasem numărul acesta de ani de zile, dar încă mi-l aminteam.

— Atelierul fotografic Schayes, s-a auzit o voce de femeie.

— Bună, Rebecca.

— Ticălosule! Ce mai faci, Beck?

— Bine. Dar tu?

— Nu foarte rău. Ocupată până peste cap.

— Muncești mult.

— Nu mai muncesc. M-am măritat anul trecut.

— Știu. Îmi pare rău că n-am putut veni.

— Mincinosule.

— Da. Dar oricum, te felicit.

— Așadar, ce s-a întâmplat?

— Trebuie să-ți pun o întrebare.

— Of, of!

— Despre accidentul de mașină.

Am auzit un fel de ecou slab. Apoi, s-a lăsat tăcerea.

— Mai ții minte accidentul de mașină? Cel de dinainte ca Elizabeth să fie omorâtă?

Rebecca Schayes, cea mai apropiată prietenă a soției mele, nu mi-a răspuns. Mi-am dres vocea:

— Cine conducea?

— Ce?
Nu spusese asta la telefon.
— Foarte bine, așteaptă. Apoi, se întoarse către mine.
— Uite ce este, Beck, a intervenit ceva aici. Pot să te chem eu peste câteva minute?
— Rebecca…
Dar telefonul se închise.

•

Acesta este adevărul despre tragedie. E bine pentru suflet.

Adevărul este că simt că sunt un om mai bun datorită morților. Dacă se spune că fiecare nor are și o margine mai luminoasă, aceasta este foarte subțire. Dar există. Aceasta nu înseamnă că merită să treci prin asta, totuși, știu că sunt un om mai bun ca înainte. Am un sentiment mai acut a ceea ce este important. Înțeleg mai bine durerea oamenilor.

Erau timpuri – și acum parcă îmi vine să râd – când îmi făceam griji în legătură cu cluburile din care făceam parte, din cauza mașinii pe care o conduceam, pentru diploma de facultate pe care mi-o atârnam pe perete – toate aiurelile astea legate de statutul meu social. Voiam să fiu chirurg pentru că pe aceștia îi idolatrizau oamenii. Voiam să-i impresionez pe așa-zișii prieteni. Voiam să fiu un om mare.

Așa cum spuneam, acum îmi vine să râd.

Unii oameni ar putea spune că această perfecționare a mea este pur și simplu o chestiune de maturizare. În parte, este adevărat. Și o mare parte din această schimbare se datorează faptului că acum sunt singur. Elizabeth și cu mine formam un cuplu, eram o singură entitate. Ea era atât de bună, încât eu îmi puteam permite să nu fiu foarte bun, ca și când bunătatea ei ne-ar fi înălțat pe amândoi, ca și când ar fi fost un egalizator cosmic.

Și, cu toate acestea, moartea este un mare învățător. Numai că este prea dură.

Aș dori să vă pot spune că prin această tragedie am descoperit ceva deosebit, ceva care să-mi fi schimbat fundamental existența și să vă transmit și vouă această înțelepciune. Dar n-am descoperit nimic. Se confirmă aceleași clișee – oamenii sunt ceea ce sunt, viața este prețioasă, materialismul este depășit, puține lucruri contează, trăiește clipa – și aș putea să înșir tot așa la nesfârșit. Puteți să mă ascultați, dar n-o să mă percepeți cu sufletul. Tragedia este ceva personal. Tragedia îți grevează sufletul. S-ar putea să nu fii mai fericit. Dar vei fi, în orice caz, mai bun.

Ironia sorții însă, este faptul că am dorit adesea ca Elizabeth să mă vadă acum. Dar oricât mi-aș dori de mult, nu pot să cred că morții veghează asupra noastră și nici în alte fantezii alinătoare cu care ne amăgim nu cred. Am convingerea că morții sunt duși pentru totdeauna. Dar nu pot să nu mă gândesc: Poate că acum sunt demn de ea.

Un om mai religios poate că s-ar fi întrebat dacă nu cumva de asta s-a întors.

Rebecca Schayes era un fotograf independent, de frunte. Lucrările ei apăreau în toate revistele de succes deși ceea ce este ciudat, se specializase în… bărbați. Sportivi profesioniști, care erau de acord să apară pe coperți, îi cereau adesea să execute ea fotografiile. Rebecca glumea și spunea că are un clenci pentru trupurile bărbătești, datorită „unui studiu intens de o viață întreagă”.

I-am găsit studioul pe Strada 32 Vest, nu departe de Gara Penn. Clădirea era un fel de depozit urât, ce mirosea a cai din cauza Parcului Central din apropiere și a cabrioletelor aflate la parter. Am trecut pe lângă liftul pentru marfă și am luat-o pe scări.

Rebecca mergea repede pe coridor. În urma ei venea un asistent îmbrăcat în negru, cu brațele ca trestia și barba parcă trasată cu penița. Omul căra două lăzi de aluminiu. Rebecca avea aceeași înfățișare răzvrătită, cu părul cârlionțat ce zbura

liber în toate părțile. Ochii ei mari și verzi erau depărtați, iar dacă se schimbase în ultimi opt ani, eu oricum nu-mi dădeam seama. Nu se opri deloc din ritmul ei, atunci când mă văzu.

— Ți-ai ales un moment nepotrivit, Beck.

— Ce să fac, am spus eu.

— Am o ședință foto. Nu putem s-o lăsăm pe mai târziu?

— Nu.

S-a oprit, a șoptit ceva asistentului îmbrăcat în negru și, apoi, s-a întors către mine.

— OK, urmează-mă.

Studioul avea plafonul înalt și pereți de ciment văruiți în alb. Erau acolo o mulțime de umbrele reflectoare și ecrane negre, peste tot cabluri electrice. Rebecca își făcea de lucru cu un film și voia să pară ocupată.

— Povestește-mi despre accidentul de mașină, am spus eu.

— Nu înțeleg, Beck.

Deschise o canistră, o puse jos, apoi îi înșurubă din nou capacul și o deschise din nou.

— Abia dacă am schimbat vreun cuvânt în – să zicem – opt ani de zile? Și, dintr-odată, ai o obsesie cu accidentul acela vechi de mașină?

Mi-am încrucișat brațele pe piept și am așteptat.

— De ce, Beck? După tot acest timp… Ce vrei să știi?

— Povestește.

Rebecca își ferea privirile. Părul indisciplinat îi cădea peste jumătate de față, dar nu se sinchisi să-l dea la o parte.

— Îmi este dor de ea, spuse ea. Și mi-e dor și de tine.

Nu aveam ce să răspund.

— Ți-am telefonat.

— Știu.

— Am încercat să păstrăm legătura. Voiam să fiu alături de tine.

— Îmi pare rău, am spus eu. Și chiar îmi părea. Rebecca fusese cea mai bună prietenă a lui Elizabeth. Locuiseră împreună, într-un apartament din apropiere de Washington Square, înainte să ne căsătorim. Ar fi trebuit să răspund la telefoanele ei, ori s-o invit undeva, ori în general să fi făcut un efort cât de cât. Dar n-am făcut.

Durerea poate fi uneori îngrozitor de egoistă.

— Elizabeth mi-a povestit că ați avut un accident ușor de mașină, am continuat eu. Fusese vina ei, așa mi-a spus. Își luase ochii de la drum. E adevărat?

— Ce mai contează acum?

— Contează foarte mult.

— Cum așa?

— De ce anume îți este frică, Rebecca?

Acum era rândul ei să rămână tăcută.

— A fost sau nu un accident de mașină?

Umerii ei se prăbușiră ca și cum s-ar fi rupt ceva în ea. Respiră adânc de câteva ori și își ținu privirile în pământ.

— Nu știu.

— Ce vrei să spui, cum adică nu știi?

— Mi-a spus că a fost vorba de un accident de mașină.

— Dar n-ai fost cu ea?

— Nu. Tu erai plecat din oraș, Beck. Eu am venit acasă într-o seară, iar Elizabeth era acolo. Era toată plină de vânătăi. Am întrebat-o ce s-a întâmplat. Mi-a spus că avusese un accident de mașină și că, dacă mă întreabă cineva, să spun că am fost cu mașina mea.

— Dacă întreabă cineva?

Rebecca ridică în sfârșit ochii.

— Nu cred că se referea la tine, Beck. Încercam să înțeleg treaba asta.

— Și, atunci, ce s-a întâmplat în realitate?

— Nu mi-a spus.

— Nu ai dus-o la un doctor?

— N-a vrut să mă lase. Rebecca mi-a aruncat o privire stranie. Dar tot nu înțeleg. De ce mă întrebi toate astea acum?

Să nu spui cuiva.

— Încerc să înțeleg niște lucruri.

Rebecca dădu din cap, dar era clar că nu mă crezuse. Niciunul dintre noi nu se pricepea prea bine la minciuni.

— I-ai făcut fotografii? am întrebat eu.

— Fotografii?

— Cu rănile. După accident.

— Oh, Doamne, nu. De ce aș fi făcut așa ceva?

O întrebare a naibii de bună. Stăteam acolo și mă gândeam. Nu mai știu cât timp am stat așa.

— Beck?

— Da.

— Arăți ca dracu'!

— Tu nu, am spus eu.

— Sunt îndrăgostită.

— Îți prinde bine.

— Mulțumesc.

— E băiat de treabă?

— Cel mai bun.

— Atunci, poate că te merită.

— Poate.

S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz. Mi-a făcut plăcere.

— S-a întâmplat ceva, nu-i așa?

De astă dată, am optat în favoarea adevărului.

— Nu știu.

13.

Shauna și Hester Crimstein ședeau în cabinetul de avocatură al lui Hester din centrul orașului. Hester termină convorbirea telefonică și puse receptorul la loc în furcă.

— Nimeni nu vorbește prea mult, spuse Hester.

— Dar nu l-au arestat?

— Nu. Încă nu.

— Dar ce se întâmplă? întrebă Shauna.

— După câte îmi dau eu seama, ei cred că Beck și-a ucis nevasta.

— Asta e o aiureală, spuse Shauna. Era la spital bătut măr. Individul acela, KillRoy, își așteaptă acum executarea sentinței.

— Dar nu pentru asasinarea ei, răspunse avocata.

— Cum așa?

— Kellerton este suspectat de uciderea a cel puțin optsprezece femei. A mărturisit în cazul a paisprezece dintre ele, dar au avut dovezi suficient de temeinice pentru a-l judeca și a-l condamna numai pentru douăsprezece din ele. A fost suficient. Adică, vreau să spun, câte sentințe de condamnare la moarte poate executa un om?

— Dar toată lumea știe că el a ucis-o pe Elizabeth.

— Corecție: Toată lumea *știa.*

— Nu înțeleg. Cum pot să creadă că Beck are ceva de-a face cu asta?

— Nu știu, spuse Hester. Își aruncă picioarele pe birou și își puse mâinile la ceafă. Cel puțin deocamdată. Dar trebuie să fim cu ochii în patru.

— Cum așa?

— În primul rând, trebuie să presupunem că polițiștii îl urmăresc pas cu pas. Ascultă telefonul, îl filează, chestii de soiul acesta.

— Și?

— Cum adică, și?

— Dar este nevinovat, Hester. N-au decât să-l urmărească. Hester ridică privirile și scutură din cap.

— Nu fi naivă.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Înseamnă că dacă îl urmăresc și află că a mâncat ouă la micul dejun, asta poate să însemne ceva. Trebuie să aibă mare grijă. Dar mai este ceva.

— Ce anume?

— Polițiștii au să încerce să-l înfunde pe Beck.

— Cum?

— Nu știu cum, dar vor încerca, te rog să mă crezi. Au ceva tare împotriva prietenului tău. Și au trecut opt ani. Asta înseamnă că sunt disperați. Iar niște polițiști disperați sunt niște polițiști antipatici, care calcă în picioare drepturile constituționale.

Shauna se lăsă pe spate și se gândi la e-mail-urile acelea stranii de la „Elizabeth”.

— Ce este? întrebă Hester.

— Nimic.

— Să nu ascunzi ceva de mine, Shauna.

— Nu sunt clienta ta.

— Vrei să spui că Beck nu mi-a spus totul?

Shaunei îi veni brusc o idee care o umplu de groază. O cântări în minte un timp, o întoarse pe toate părțile, o lăsă să se zbată câteva clipe.

Era logic, totuși, Shauna spera – nu, se ruga – să fi greșit. Se ridică în picioare și porni grăbită spre ușă.

— Trebuie să plec.

— Ce s-a întâmplat?

— Întreabă-l pe clientul tău.

•

Agenții speciali Nick Carlson și Tom Stone se așezaseră pe aceeași canapea pe care stătuse cu puțin timp în urmă Beck, cuprins de nostalgie. Kim Parker, mama lui Elizabeth, se așeză în fața lor, cu mâinile încrucișate în poală. Avea fața

încremenită, ca o mască de ceară. Hoyt Parker se plimba cu pași mari.

— Așadar, ce este atât de important, încât nu mi-ați putut spune la telefon? întrebă Hoyt.

— Vrem să vă punem câteva întrebări, spuse Carlson.

— Despre ce?

— Despre fiica dumneavoastră.

Amândoi înghețară.

— Mai exact, am dori să vă întrebăm despre relația ei cu soțul, cu doctorul David Beck.

Hoyt și Kim schimbară o privire.

— Dar de ce? întrebă Hoyt.

— Este vorba despre un caz aflat acum în cercetare.

— Ce caz? A murit de opt ani. Ucigașul ei urmează să fie executat.

— Vă rog, domnule detectiv Parker. Suntem toți de aceeași parte aici.

În cameră, atmosfera era neclintită și uscată. Buzele lui Kim Parker se subțiară și începură să tremure. Hoyt se uită la soția sa și, apoi, dădu din cap spre cei doi bărbați. Carlson își ținea privirile ațintite asupra lui Kim.

— Doamnă Parker, cum ați descrie relația dintre fiica dumneavoastră și soțul ei?

— Erau foarte apropiați, se iubeau foarte mult.

— Nu aveau probleme?

— Nu, spuse ea. Niciuna.

— Ați putea să-l descrieți pe doctorul Beck ca pe un om violent?

Kim privi uimită.

— Nu, niciodată.

Se uitară la Hoyt, care încuviință în tăcere.

— După câte știți dumneavoastră, doctorul Beck o bătea pe fiica dumneavoastră?

— Ce?

Carlson încercă să zâmbească blând:

— Dacă ați vrea să răspundeți la întrebare.

— Niciodată, spuse Hoyt. Nimeni nu s-a atins de fiica mea.

— Sunteți sigur?

— Foarte sigur, spuse el cu o voce fermă.

Carlson se întoarse către Kim.

— Doamnă Parker?

— O iubea foarte mult.

— Asta înțeleg, doamnă. Dar mulți bărbați, care își lovesc nevestele, susțin că le iubesc.

— N-a lovit-o niciodată.

Hoyt se opri din plimbare.

— Ce se întâmplă aici?

Carlson se uită o clipă la Stone.

— Vreau să vă arăt niște fotografii, dacă îmi permiteți. Sunt oarecum tulburătoare, dar cred că sunt importante.

Stone îi întinse lui Carlson plicul de hârtie cafenie. Carlson îl deschise. Scoase fotografiile cu Elizabeth plină de vânătăi, una câte una, și le puse pe măsuța de cafea. Așteptă reacția lor. Așa cum era de așteptat, Kim Parker scoase un mic strigăt. Hoyt Parker avea o expresie sumbră, chipul i se cufunda parcă într-o baie de tristețe.

— De unde le aveți pe astea? întrebă el încet.

— Le-ați mai văzut vreodată?

— Niciodată, spuse el. Se uită la soția lui. Aceasta dădu și ea din cap.

— Dar îmi amintesc de vânătăi, spuse Kim.

— Când au fost?

— Nu mai știu cu exactitate. Cu puțin timp înainte să moară, parcă. Dar când le-am văzut eu, erau mai puțin – își căută cuvântul –, mai puțin pronunțate.

— V-a spus fiica dumneavoastră de unde le avea?

— Zicea că avusese un accident de mașină.

— Doamnă Parker, am verificat la compania de asigurări a fiicei dumneavoastră. Nu a raportat niciun fel de accident de mașină. Am verificat

dosarele poliției. Nimeni nu a depus nicio plângere împotriva ei. Niciun polițist nu a raportat nimic.

— Atunci, ce vreți să spuneți? interveni Hoyt.

— Doar atât: fiica dumneavoastră nu a avut niciun accident de mașină. Atunci, de unde are vânătăile astea?

— Și credeți că i le-a făcut soțul ei?

— E o ipoteză la care lucrăm acum.

— Pe ce bază?

Cei doi bărbați ezitară. Șovăiala lor spunea una din două: nu în fața unei doamne sau nu în fața unei persoane civile. Hoyt înțelese și spuse:

— Kim, te superi dacă discut numai eu cu agenții?

— Nu, deloc.

Se ridică, tremurând, în picioare și se îndreptă cu pași mărunți spre scări.

— Sunt în dormitor.

Când dispăru din vedere, Hoyt le spuse:

— OK, acum ascult.

— Nu credem că doctorul Beck doar a bătut-o pe fiica dumneavoastră, spuse Carlson. Credem că a și ucis-o.

Hoyt își mută privirile de la Carlson la Stone și înapoi la Carlson, ca și când ar fi așteptat ceva. Întrucât nu mai venea nimic, se apropie de un fotoliu:

— Ar fi bine să vă explicați.

14.

Ce altceva îmi mai ascunsese Elizabeth?

În timp ce mă îndreptam pe Bulevardul Zece spre Quick-n-Park, am încercat din nou să-mi alung din minte acele fotografii și să le iau ca pe o simplă înregistrare a rănilor căpătate în timpul accidentului de mașină. Îmi aminteam cât de nonșalantă fusese Elizabeth, vizavi de toată situația, la vremea respectivă. O simplă tamponare, mi-a spus ea. Nu a fost cine știe ce. Când i-am cerut amănunte, m-a expediat politicos.

Acum, știam clar că mă mințise.

Aș fi putut să vă spun că Elizabeth nu mă mințise niciodată, dar, în lumina celor descoperite recent, acest argument ar fi foarte puțin convingător. Era totuși prima minciună de care eram conștient. Cred că amândoi aveam secretele noastre.

Când am ajuns la Quick-n-Park, am văzut ceva ciudat – sau, poate, ar trebui să spun – pe cineva ciudat. La colțul străzii se afla un bărbat într-un trenci.

Se uita fix la mine.

Și îl cunoșteam cumva. Nu era o persoană pe care o știam, dar aveam sentimentul acela neplăcut de déjà vu. Îl mai văzusem undeva pe bărbatul acesta. Chiar în dimineața aceasta. Dar unde? Mi-am refăcut filmul dimineții în minte și mi-am amintit: Când mă oprisem să beau o cafea, la ora opt dimineața. Omul cu trenciul era acolo: în parcarea de la Starbucks.

Eram sigur? Nu, sigur că nu. Mi-am luat privirile de la el și m-am îndreptat repede spre gheretа paznicului de la parcare (ecusonul din piept mă informa că se numește Carlo) care se uita la televizor și mânca un sandviș. Mai rămase cu ochii la ecran încă o jumătate de minut, înainte să mă privească. Își scutură încet firimiturile de pe

mână, luă bonul meu și îl ștampilă. Am plătit repede și paznicul mi-a dat cheile.

Omul cu trenciul era însă tot acolo.

Am încercat din răsputeri să nu mă uit la el, cu atât mai mult cu cât mă îndreptam spre mașina mea. Am urcat la volan, am pornit mașina și am plecat pe Bulevardul Zece, și abia, apoi, am privit în oglinda retrovizoare.

Dar omul cu trenciul nu mi-a aruncat nicio privire. Am continuat să-l privesc până când am cotit spre Autostrada West Side. Nu s-a uitat nicio clipă în direcția mea. Paranoia. Începeam să devin nebun și paranoic.

Așadar, de ce mă mințise Elizabeth?

Mi-am frământat mult mintea, dar n-am realizat nimic.

Mai erau încă trei ore până să vină mesajul meu din Bat Street.

Trei ore. Doamne, trebuia să fac ceva până atunci. Dacă mă gândeam prea mult la ceea ce putea fi la celălalt capăt al legăturii cibernetice, simțeam că stomacul mi se face țăndări.

Știam ce trebuia să fac. Dar încercam să amân inevitabilul.

•

Când am ajuns acasă, bunicul era în fotoliul lui, ca de obicei, singur. Televizorul, stins. Infirmiera trăncănea pe rusește la telefon. Nu făcea față. Trebuia să telefonez la agenție să spun să trimită pe altcineva.

Bunicul avea bucățele de ou la colțurile gurii, așa că am luat o batistă și le-am șters cu grijă. Ochii noștri s-au întâlnit, dar privirea lui era îndreptată undeva, spre un punct aflat în spatele meu. Mă vedeam împreună cu el la lac. Bunicul făcea figura lui cu scăderea în greutate înainte și după. Se întorcea din profil, se lăsa repede în jos, lăsa elasticul să atârne și striga „Înainte!”, apoi își sugea burta, se îndoia și striga „Și după!” Făcea lucrul acesta în mod admirabil. Tatăl meu râdea

din toată inima. Tata avea cel mai frumos și mai molipsitor râs. Era o adevărată încântare. Cândva și eu râdeam așa. Dar râsul a murit o dată cu el. Niciodată n-am mai putut să râd așa. Mi se părea cumva obscen.

Auzindu-mă, infirmiera închise repede telefonul și intră în cameră, zâmbindu-mi cu gura până la urechi. Nu i-am întors zâmbetul.

Mă uitam la ușa de la subsol. Continuam să amân inevitabilul.

Dar nu mai puteam tărăgăna lucrurile.

— Să stai cu el, am spus eu.

Infirmiera, simțindu-se vinovată, lăsă capul în jos și se așeză pe scaun.

Subsolul fusese terminat în zilele când oamenii nu finisau subsolurile, și lucrul acesta se vedea. Covorul, cândva maro, era ros și pătat de apă. Cărămizile albe, false formau ceva sintetic bizar, lipit de pereții de asfalt. Din tavan, căzuseră câteva plăci. Altele erau pe jos, retezate, precum coloanele de pe Acropole.

În mijlocul încăperii, masa verde de ping-pong era atât de decolorată, încât ajunsese să aibă o culoare vernil, aproape la modă. Plasa ruptă arăta ca baricadele după asaltul trupelor franceze. Paletele erau aruncate pe jos, printre surcelele folosite la aprinderea focului.

Pe masa de ping-pong erau mai multe cutii din carton, multe dintre ele pline de mucegai. Altele, erau puse teanc într-un colț. În lăzile de haine, îngrămădite haine vechi. Nu ale lui Elizabeth. Shauna și Linda le dăduseră pe acestea în locul meu. Le eram recunoscător. Dar erau alte cutii vechi în care se aflau lucruri vechi. Lucrurile *ei.* Nu putusem să le arunc și nici nu le putusem da altor oameni. Nu știam exact de ce. Sunt lucruri pe care le împachetăm și le punem în fundul unei debarale, nu ne așteptăm să le mai vedem niciodată și totuși nu ne putem decide să le aruncăm. Cred că la fel se întâmplă și cu visele.

Nu mai știam sigur unde o pusesem, dar știam că este aici. Am început să scotocesc printre fotografiile vechi, încercând să-mi feresc privirile. Mă pricepeam de minune la asta, deși cu cât trecea timpul, cu atât fotografiile îmi provocau mai puțină durere. Când mă vedeam pe mine și pe Elizabeth împreună într-un polaroid înverzit, era ca și când m-aș fi uitat la niște străini.

Nu puteam suferi să fac lucrul acesta.

Am scotocit mai adânc în cutie. La un moment dat, degetele mele s-au lovit de ceva de fetru și am scos afară diploma ei de tenis de la liceu. Cu un zâmbet trist, mi-am amintit de picioarele ei bronzate și de coada împletită pe spate, care îi sălta în timp ce se repezea spre fileu. Pe terenul de tenis, chipul ei era numai concentrare. Așa te bătea Elizabeth. Avea lovituri destul de bune la sol și un serviciu foarte bun, dar ceea ce o ridica deasupra colegelor ei era puterea de concentrare.

Am pus diploma deoparte, cu grijă, continuând să scotocesc. Am găsit ce căutam, tocmai la fund de tot.

Agenda ei zilnică.

Poliția dorise s-o vadă după răpirea ei. Sau, cel puțin, așa mi s-a spus. Rebecca venise cu ei și îi ajutase s-o caute. Presupun că sperau să găsească acolo anumite indicii – exact ceea ce aveam și eu de gând să fac –, dar când a apărut cadavrul însemnat cu litera K, probabil că se opriseră.

M-am mai gândit la toate acestea din nou – la toate amănuntele care îl indicaseră pe KillRoy – și un alt gând mi s-a furișat în minte. Am alergat sus, la calculator, și am intrat online. Am găsit website-ul închisorii din New York City. O grămadă de materiale acolo, inclusiv numele și numărul de telefon ce îmi trebuia mie.

M-am deconectat și am telefonat la Penitenciarul Briggs. Aceasta era închisoarea în care se afla KillRoy.

După ce am ascultat robotul, am format numărul corect și am fost pus în legătură directă. La a treia sonerie, un bărbat a ridicat telefonul și s-a prezentat:

— Superintendent adjunct Brown.

I-am spus că vreau să-i fac o vizită lui Elroy Kellerton.

— Cine sunteți dumneavoastră? a întrebat el.

— Doctor David Beck. Soția mea, Elizabeth Beck, a fost una dintre victimele sale.

— Înțeleg. Brown șovăi. Pot să vă întreb care este scopul vizitei dumneavoastră?

— Nu.

Urmă o tăcere și mai lungă la celălalt capăt al liniei.

— Am dreptul să-l vizitez, dacă este dispus și el să mă vadă, am spus eu.

— Da, bineînțeles, dar este o cerere foarte neobișnuită.

— Totuși, eu o formulez.

— Procedura normală este ca avocatul dumneavoastră să se ocupe de asta…

— Dar nu este obligatoriu, l-am întrerupt eu. Aflasem aceasta de pe site-ul victimelor – și anume că puteam formula chiar eu cererea. Dacă și Kellerton era dispus să mă vadă, era clar.

— Vreau să vorbesc cu Kellerton. Aveți ore de vizită mâine, așa este?

— Da, așa este.

— Dacă și Kellerton este de acord, vin acolo mâine. Este vreo problemă?

— Nu, domnule, nu este nicio problemă.

I-am mulțumit și am închis telefonul. Începeam să fac ceva. Mă simțeam al naibii de bine.

Agenda ei zilnică se afla pe masă, în fața mea. Din nou încercam s-o evit, pentru că, dacă fotografia poate fi o amintire dureroasă, scrisul de mână este încă și mai dureros, ceva mult mai personal. Literele mari ale lui Elizabeth, t-urile

tăiate ferm, mult prea numeroasele bucle dintre litere, felul în care rândul se apleca spre dreapta…

Mi-am petrecut o oră răsfoind agenda. Elizabeth era meticuloasă. Nu prescurta prea mult. Ceea ce m-a surprins era cât de bine îmi cunoșteam nevasta. Totul era clar și nu erau niciun fel de surprize. De fapt, era o singură întâlnire de care nu știam.

Cu trei săptămâni înainte de moartea ei, era o însemnare foarte concisă: *PF.*

Și un număr de telefon, fără prefixul de zonă.

Ținând seama cât de amănunțită fusese în toate celelalte locuri, mi s-a părut că această însemnare este oarecum tulburătoare. Nu-mi puteam da seama în ce zonă este, căci nu avea prefix. Telefonul fusese dat acum opt ani. Între timp, prefixele se modificaseră de mai multe ori.

Am încercat cu 201 și am fost deconectat. Am încercat cu 973 și mi-a răspuns o bătrână. I-am spus că sunt de la agenția de abonamente pentru New York Post. Mi-a spus cum o cheamă, dar niciuna dintre inițiale nu se potrivea. Am încercat cu 212, care era în oraș. Și am nimerit.

— Peter Flannery, avocat, mi-a răspuns o femeie în mijlocul unui căscat.

— Aș dori să vorbesc cu domnul Flannery.

— E la tribunal.

Vorbea pe un ton cât se poate de plictisit, dar cu o oarecare politețe. Am auzit foarte mult zgomot în fundal.

— Aș dori să stabilesc o întâlnire cu domnul Flannery.

— Ați răspuns la anunțul din ziar?

— Anunțul din ziar?

— Sunteți rănit?

— Da, am spus eu. Dar n-am văzut anunțul. Mi l-a recomandat un prieten. Este un caz de malpraxis medical. Am venit cu brațul fracturat și acum nu mai pot să-l mișc. Mi-am pierdut serviciul. Și durerea nu mai încetează.

Mi-a făcut o programare pentru a doua zi, după-amiază.

Am pus receptorul la loc în furcă, și m-am încruntat. Ce treabă putea să aibă Elizabeth cu un vânător de ambulanțe de tipul lui Flannery?

Soneria telefonului mă făcu să tresar puternic. Am smuls receptorul din furcă înainte să termine de sunat prima oară. Era Shauna.

— Unde ești? m-a întrebat ea.

— Acasă.

— Trebuie să vii aici imediat, a spus ea.

15.

Agentul Carlson îl privi pe Hoyt Parker drept în ochi.

— După cum știți, am găsit recent două cadavre în apropierea Lacului Charmaine.

Hoyt dădu din cap.

Se auzi un telefon celular. Stone îl apucă și spuse „Mă scuzați”, după care se îndreptă spre bucătărie. Hoyt se întoarse din nou către Carlson și așteptă.

— Știm varianta oficială a morții fiicei dumneavoastră, spuse Carlson. Ea și soțul ei, David Beck, vizitau lacul pentru ritualul lor anual. Înotaseră pe întuneric. KillRoy stătea la pândă. L-a atacat pe doctorul Beck și a răpit-o pe fiica dumneavoastră. Sfârșitul povestirii.

— Și credeți că nu așa s-au petrecut lucrurile?

— Nu, Hoyt – pot să-ți spun Hoyt?

Hoyt dădu din cap.

— Nu, Hoyt, nu credem.

— Atunci, cum vedeți voi lucrurile?

— Cred că David Beck a ucis-o pe fiica dumneavoastră și a pus totul în seama unui criminal în serie.

Hoyt, veteran cu o vechime de douăzeci și opt de ani în NYPD, știa cum să-și păstreze o expresie neutră pe față, dar acum se lăsă totuși pe spate, ca și când cuvintele i-ar fi dat un pumn în bărbie.

— Să auzim.

— OK, să începem cu începutul. Beck o duce pe fiica dumneavoastră pe malul unui lac izolat, așa este?

— Da.

— Ați fost acolo?

— De multe ori.

— Oh?

— Eram prieteni. Kim și cu mine eram prieteni apropiați cu părinții lui David. Ne vizitam mereu.

— Atunci știi cât de izolat este.

— Da.

— Un drum de pământ, un semn pe care îl vezi numai dacă știi unde să-l cauți. Este ascuns cât se poate de bine. Niciun fel de semn de viață.

— Unde vrei să ajungi?

— Ce șanse sunt ca acest KillRoy s-o ia pe un astfel de drum?

Hoyt ridică palmele spre cer.

— Ce șanse sunt ca o persoană să se întâlnească, față în față, cu un ucigaș în serie?

— E adevărat, OK, dar în alte cazuri a existat o logică. KillRoy a răpit pe cineva de pe strada unui oraș, a furat victima din mașină, uneori chiar a intrat prin efracție într-o casă. Dar, gândește-te! Vede drumul acesta de țară și se decide, dintr-odată, să-și caute o victimă chiar acolo? Nu spun că este imposibil, dar e foarte puțin probabil.

— Continuă, spuse Hoyt.

— Va trebui să recunoști că există o mulțime de lacune în logica acestui scenariu.

— Toate cazurile au lacune logice.

— Corect, așa este, dar dă-mi voie să emit o teorie alternativă. Să presupunem că doctorul Beck a vrut s-o ucidă pe fiica dumneavoastră.

— De ce?

— Fie și numai pentru un singur lucru: o asigurare de viață de două sute de mii de dolari.

— N-are nevoie de bani.

— Toată lumea are nevoie de bani, Hoyt. Știi și tu asta.

— Nu mă convingi.

— Uite ce este, în chestia asta încă mai facem săpături. Nu știm încă toate motivațiile. Dar dă-mi voie să merg mai departe cu scenariul nostru. OK?

Hoyt ridică din umeri.

— Avem dovezi că doctorul Beck o bătea.

— Ce dovezi? Aveți nișe fotografii. I-a spus soției mele că avusese un accident de mașină.

— Haide, Hoyt.

Carlson trecu cu mâna peste fotografii.

— Uită-te la expresia de pe chipul fetei tale. Arată ca o femeie care a avut un accident de mașină?

Nu, își spuse Hoyt, nu arăta.

— Unde ați găsit fotografiile astea?

— Ajung imediat și la asta, dar hai să ne întoarcem la scenariul meu, bine? Să presupunem, pentru o clipă, că doctorul Beck o bătea pe fiica dumneavoastră și că urma să primească o moștenire uriașă de pe urma ei.

— Cam prea multe presupuneri.

— Așa este, dar urmărește-mă. Gândește-te la scenariul acceptat și la toate aceste lacune. Acum, compară-l cu următorul: Doctorul Beck o duce pe fiica ta într-un loc izolat, unde nu sunt niciun fel de martori. Angajează doi zdrahoni ca s-o răpească. Știe despre KillRoy. Toate ziarele vorbesc despre acesta. Mai ales că fratele tău a lucrat la cazul acesta. Ați discutat despre el cu Beck?

Hoyt rămase nemișcat pentru o clipă.

— Continuă.

— Cei doi zdrahoni angajați o răpesc și o ucid pe fiica ta. Firește, primul suspect ar fi fost soțul – așa este întotdeauna în astfel de cazuri, nu-i așa? Dar cei doi îi aplică pe obraz litera K. Următorul lucru pe care îl știm este că totul este pus în cârca lui KillRoy.

— Dar Beck a fost atacat. Rana lui de la cap a fost reală.

— Sigur că da, dar amândoi știm că aceasta nu contrazice cu nimic faptul că el se afla în spatele întregii tărășenii. Cum altfel ar fi putut să explice Beck faptul că ieșise teafăr și nevătămat din toată treaba? „Bună, știți ceva, cineva mi-a răpit nevasta, dar eu sunt bine mersi!” Nu ar fi ținut. Faptul că a fost lovit în cap a conferit mai multă credibilitate poveștii.

— A încasat o lovitură zdravănă.

— Avea de-a face cu gorile de profesie, Hoyt. Probabil că au calculat greșit. Și, apoi, și faptul că a fost rănit e cam ciudat. Ne povestește ceva aiurea, despre modul miraculos în care s-a târât afară din apă și a sunat la 911. Am dat mai multor doctori foaia de observație a lui Beck. Toți susțin că ceea ce pretinde el că a făcut sfidează orice logică medicală. Ar fi fost absolut imposibil, date fiind rănile pe care le avea.

Hoyt se gândi la asta. Se întrebase și el adesea cum de reușise Beck să supraviețuiască și să sune la 911.

— Altceva? întrebă Hoyt.

— Există dovezi foarte solide că acele două gorile l-au atacat pe Beck, și nu KillRoy.

— Ce dovezi?

— Alături de cadavre am descoperit că fusese îngropată și o bâtă de baseball, cu sânge pe ea. Analiza completă ADN va dura ceva timp, dar rezultatele preliminare arată clar că este vorba de sângele lui Beck.

Agentul Stone veni înapoi în încăpere și se așeză pe scaun cu toată greutatea. Hoyt îi îndemnă încă o dată:

— Continuați.

— Restul este cât se poate de limpede. Cele două gorile își fac treaba. O ucid pe fiica ta și pun totul în seama lui KillRoy. Apoi, se întorc să-și ia restul de plată – sau, poate că se decid să stoarcă mai mulți bani de la doctorul Beck. Nu știu. Oricum, Beck trebuie să scape de ei. Aranjează o întâlnire în pădurea izolată de lângă Lacul Charmaine. Cei doi zdrahoni probabil au crezut că au de-a face cu un doctor fricos sau poate că el i-a luat pe nepregătite. Oricum, Beck îi împușcă și îi îngroapă împreună cu bâta de baseball și orice alte dovezi care ar fi putut să-l incrimineze după aceea. Avem acum crima perfectă. Nimic nu-l mai leagă de asasinat. Să privim lucrurile în față. Dacă n-am

fi avut un noroc cu totul deosebit, cadavrele n-ar fi fost găsite niciodată.

Hoyt clătină din cap.

— A naibii poveste.

— Dar mai este ceva…

— Ce anume?

Carlson se uită la Stone. Stone arătă spre telefonul celular.

— Tocmai am primit un telefon ciudat de la cineva de la Penitenciarul Briggs, spuse Stone. Se pare că ginerele tău a fost astăzi acolo și a cerut să se întâlnească cu KillRoy.

De astă dată, Hoyt era de-a dreptul uluit:

— Ce dracu' vrea să facă?

— Asta să ne spui tu, ripostă Stone. Dar reține că Beck știe că suntem pe urmele lui. Dintr-odată, îl apucă dorința de a-l vizita pe omul căruia i-a înscenat asasinarea fiicei tale.

— A naibii coincidență, adăugă Carlson.

— Crezi că încearcă să-și acopere urmele?

— Ai o explicație mai bună?

Hoyt se așeză mai comod și încercă să pareze.

— Ați omis ceva.

— Ce anume?

Arătă spre fotografiile de pe masă.

— Cine v-a dat astea?

— Într-un fel, spuse Carlson, cred că fiica ta n-i le-a dat.

Lui Hoyt i se scurse tot sângele din față.

— Mai exact spus, un fel de sosie a ei. O anume Sarah Goodhart. Al doilea nume al fiicei tale și numele străzii.

— Nu înțeleg.

— La locul crimei, spuse Carlson, unul dintre cei doi bărbați avea o cheiță în pantofi. Carlson ridică în sus cheița. Hoyt o luă din mâna lui, privind la ea ca și când ar fi așteptat cine știe ce răspuns mistic.

— Vezi că scrie *UCB* pe o parte?

Hoyt dădu din cap.

— Asta înseamnă United Central Bank. Am reușit să mergem pe urma cheii și am ajuns la sucursala lor, 1772 de pe Broadway. Cheia este de la cutia valorică 1174, înregistrată pe numele de Sarah Goodhart. Am obținut un mandat de percheziție pentru ea.

Hoyt ridică privirile.

— Și fotografiile erau acolo?

Carlson și Stone se uitară unul la altul. Luaseră deja decizia să nu-i spună totul lui Hoyt despre cutie până nu venea rezultatul de la teste și ar fi știut sigur – dar, acum, amândoi dădură din cap încuviințând.

— Gândește-te, Hoyt. Fiica ta ținea aceste fotografii ascunse într-o cutie valorică. Motivele sunt clare. Mai vrei și altceva? L-am interogat pe doctorul Beck. A recunoscut că nu știe nimic despre aceste fotografa. De ce le-ar fi ascuns fiica ta de el?

— Ați vorbit cu Beck?

— Da.

— Și ce a mai spus?

— Nu prea multe pentru că a cerut un avocat.

Carlson așteptă o clipă, apoi se aplecă în față.

— Nu numai că a cerut un avocat, dar a chemat-o pe Hester Crimstein. Ți se pare că este o acțiune de om nevinovat?

Hoyt apucă strâns brațele fotoliului, încercând să se stăpânească.

— Nu puteți dovedi nimic din toate acestea.

— Nu încă. Nu. Dar știm. Uneori, asta înseamnă o jumătate de bătălie câștigată.

— Și acum ce aveți de gând să faceți?

— Putem face un lucru. Carlson îi zâmbi. Să exercităm presiuni până când cineva sau ceva cedează…

•

Larry Gandle privi raportul zilei și murmură pentru sine:

— Nu e bine.

În primul rând, FBI-ul îl înhață pe Beck și îl interoghează.
Apoi, Beck dă telefoane unei fotografe pe nume Rebecca Schayes. O întreabă despre vechiul accident de automobil pe care îl avusese soția sa. Apoi îi face o vizită la studio.
Un fotograf, nici mai mult, nici mai puțin.
Și în al treilea rând, Beck telefonează la Penitenciarul Briggs și spune că dorește să-l vadă pe Elroy Kellerton.
Dar există și un al patrulea rând. Beck sună la biroul lui Peter Flannery.
Toate acestea erau uimitoare. Și niciuna dintre ele nu era de bine.
Eric Wu puse telefonul în furcă și spuse:
— N-o să-ți placă chestia asta.
— Ce anume?
— Sursa noastră de la FBI spune că Beck ar fi suspectat că și-a ucis soția.
Gandle fu cât pe-aci să cadă din picioare.
— Explică-te.
— Asta este tot ce știe sursa. Au făcut cumva legătura între cadavrele de lângă lac și Beck.
Uimitor.
— Dă-mi să văd din nou e-mail-urile alea, spuse Gandle.
Eric Wu i le întinse. Când se gândi cine ar fi putut să i le trimită, Gandle simți că i se strânge stomacul. Încercă să pună lucrurile cap la cap. Se întrebase întotdeauna cum de supraviețuise Beck în noaptea aceea. Acum, avea altă nedumerire.
Mai supraviețuise cumva și altcineva?
— Cât e ceasul? întrebă Gandle.
— Șase treizeci.
— Beck încă nu s-a uitat la adresa aia din Bat și cum îi mai zice?
— Bat Street. Nu, nu s-a uitat.
— Ce mai știi despre Rebecca Schayes?
— Exact ceea ce știam și până acum. Prietenă apropiată a lui Elizabeth Parker. Au locuit

împreună într-un apartament, înainte ca Elizabeth să se căsătorească cu Beck. Am verificat listele de apeluri telefonice mai vechi. Beck n-a mai sunat-o de ani de zile.

— De ce o fi contactat-o acum?

Wu ridică din umeri.

— Probabil că doamna Schayes știe ceva.

Griffin Scope fusese foarte clar. Află ce poți, apoi, îngroapă totul.

Și folosește-l pe Wu.

— Trebuie să avem o discuție cu ea, spuse Gandle.

16.

Shauna mă aştepta la parterul unui bloc mare de pe Park Avenue din Manhattan.

— Vino încoace, spuse ea fără niciun preambul. Am ceva să-ți arăt sus.

M-am uitat la ceas. Mai aveam ceva mai puțin de două ore până să sosească mesajul din Bat Street. Am intrat în lift. Shauna a apăsat pe butonul pentru etajul douăzeci și trei. Numerele luminoase ale etajelor se schimbau și dispozitivul pentru nevăzători emitea semnale sonore.

— Hester m-a pus pe gânduri, spuse Shauna.

— În legătură cu ce?

— Spunea că polițiștii federali o să fie înnebuniți. Că sunt gata să facă orice împotriva ta.

— Și?

Liftul emise sunetul final de oprire.

— Ai răbdare, ai să vezi.

Ușa se deschise la un etaj mare, împărțit în mici secțiuni pentru birouri. Așa era acum în toate orașele mari. Dacă dădeai la o parte acoperișul și te uitai de sus era greu să faci o deosebire între acest etaj și niște galerii de șobolan. Și nici de aici, de jos, dacă te gândeai la asta.

Shauna porni să mărșăluiască printre diverși pereți despărțitori din pânză. Eu mă țineam după ea. La mijlocul drumului, coti la stânga, apoi la dreapta și, apoi, din nou la stânga.

— Poate că ar trebui să presar firimituri de pâine, am spus eu.

— Bună glumă, spuse ea cu o voce lipsită de inflexiuni.

— Mulțumesc, sunt la dispoziția ta toată săptămâna.

Nu râdea.

— Dar ce este aici? am întrebat eu.

— O companie numită DigiCom. Lucrăm uneori cu ea.

— Și ce face DigiCom?
— Ai să vezi.
Am mai făcut o ultimă cotitură spre un separeu ocupat de un tânăr cu capul lunguieț și degete lungi, ca ale unui pianist concertist.
— El este Farrell Lynch. Farrell, el este David Beck.
Am strâns mâna cea subțire foarte rapid. Farrell a spus:
— Bună.
Eu am dat din cap.
— OK, spuse Shauna. Dă-i drumul.
Farrell Lynch se răsuci cu scaunul și se așeză cu fața spre computer. Shauna și cu mine ne uitam peste umărul lui. Începu să lovească în taste cu degetele lui lungi și subțiri.
— M-am conectat, spuse el.
— Rulează programul.
Apăsă pe tasta de rulare. Ecranul deveni negru, apoi pe el apăru Humphrey Bogart. Purta un pulover și un trenci. Am recunoscut scena imediat. Ceața și avionul din fundal. Finalul filmului *Casablanca.*
Am privit-o semnificativ pe Shauna.
— Așteaptă, mi-a spus ea.
Camera era fixată pe Humphrey Bogart. Acesta îi spunea lui Ingrid Bergman să se urce în avion cu Laszlo și că problema celor trei omuleți nu era cine știe ce pe lumea asta. Iar, apoi, când camera se întoarse înapoi la Ingrid Bergman…
… nu mai era Ingrid Bergman.
Am clipit din ochi. Acolo, sub pălăria vestită și privind în sus la Bogart, scăldată în lumina cenușie, se afla Shauna.
— Nu pot să merg cu tine, spunea dramatic Shauna de pe computer, pentru că sunt cumplit de îndrăgostită de Ava Gardner.
M-am întors către Shauna. Ochii mei puneau o întrebare. Ea dădu din cap că da. Totuși, am rostit întrebarea.

— Crezi că… M-am poticnit. Crezi că am fost păcălit cu niște fotografii trucate?

Farrell se agăță de cuvânt.

— Fotografii digitale, mă corectă el. Mult mai simplu de manevrat.

S-a răsucit cu scaunul către mine.

— Vezi dumneata, imaginile de pe computer nu sunt ca acelea din film. Nu sunt de fapt decât niște pixeli în fișiere. Seamănă foarte mult cu documentele dumitale din Word. Știi cât de ușor este să schimbi un cuvânt într-un document procesat, nu-i așa? Să schimbi fonturile sau spațiul dintre rânduri?

Am încuviințat din cap.

— Ei bine, pentru cineva, care are chiar și numai cunoștințe rudimentare de imagine digitală, este la fel de ușor să modifice imaginile de pe computer. Acestea nu sunt fotografii, nu sunt înregistrări pe bandă sau film. Imaginile video de pe computer nu sunt decât fascicule de pixeli. Oricine le poate manevra. Folosești sistemul „taie" și „lipește" și lucrezi într-un anumit program.

M-am uitat la Shauna.

— Dar în imaginea video arăta mai bătrână, am insistat eu. Și diferită.

— Farrell? făcu Shauna.

Acesta apăsă pe altă tastă. Bogart s-a întors. Când au ajuns din nou la Ingrid Bergman, Shauna părea de șaptezeci de ani.

— Este un soft pentru simularea înaintării în vârstă, explică Farrell. Este folosit foarte mult pentru a-i arăta pe copiii dispăruți în diferite stadii de creștere, dar astăzi se poate cumpăra și o versiune de divertisment pentru acasă. Pot să schimb chiar orice parte din imaginea Shaunei – pieptănătura, culoarea ochilor, dimensiunea nasului. Pot să-i fac buzele mai groase sau mai subțiri, să-i aplic un tatuaj, orice.

— Mulțumesc, Farrell, spuse Shauna.

Îi aruncă o privire prin care îl concedia și pe care și un orb ar fi putut s-o descifreze.

— Vă rog să mă scuzați, spuse Farrell și se îndepărtă.

În momentul acela, nu puteam să mă gândesc la nimic.

Când Farrell fu destul de departe ca să nu poată auzi, Shauna spuse:

— Mi-am amintit de o ședință foto pe care am făcut-o săptămâna trecută. Una dintre imagini a ieșit perfect – sponsorului i-a plăcut la nebunie –, numai că îmi căzuse un cercel. Am adus imaginea aici. Farrell a umblat repede cu „taie" și „lipește" și, *voilà,* cercelul meu e din nou la locul lui.

Am scuturat din cap.

— Gândește-te, Beck. Polițiștii cred că tu ai ucis-o pe Elizabeth, dar nu au cum să dovedească asta. Hester ți-a explicat cât de disperați sunt. Am început să mă gândesc: Poate că încearcă să joace un joc al minții cu tine. Și ce alt joc mai bun ar fi fost decât să-ți trimită aceste e-mailuri?

— Dar momentul sărutului?

— Ce-i cu el?

— De unde puteau să știe ei care este acesta?

— Eu îl știu. Linda îl știe. Pun pariu că îl știe și Rebecca, poate și părinții lui Elizabeth. Probabil că l-au aflat.

Simțeam cum îmi dau lacrimile. Am încercat să-mi stăpânesc vocea și am reușit să cârâi:

— Este o amăgire?

— Nu știu, Beck. Zău că nu știu. Dar hai să fim raționali. Dacă Elizabeth ar fi în viață, unde să fi fost în toți acești opt ani?

— Și de ce s-a gândit tocmai acum să se întoarcă din mormânt – printr-o stranie coincidență – exact atunci când FBI-ul a început să te suspecteze că ai ucis-o? Și, hai, să fim serioși, chiar crezi că este în viață? Știu că ai vrea să crezi. La naiba, și eu aș vrea. Dar să încercăm să privim

lucrurile în mod rațional. Dacă te gândești la asta, care scenariu este mai logic?

M-am dat înapoi, împleticindu-mă și m-am prăbușit pe un fotoliu.

O amăgire. Deci toate acestea nu fuseseră nimic altceva decât o amăgire?

17.

După ce se instală în studioul fotografic al Rebeccăi Schayes, Larry Gandle îi dădu telefon pe celular soției sale.

— Am să întârzii, spuse el.

— Să nu uiți să-ți iei pilula, îl sfătui Patty.

Gandle avea o formă ușoară de diabet, ținut sub control cu regim alimentar și pilule. Fără insulină.

— Nu uit.

Eric Wu, care era conectat în continuare la walkmanul lui, întinse cu grijă o mușama de vinilin lângă ușă.

Gandle așeză telefonul în furcă și își puse o pereche de mănuși de latex. Percheziția fu temeinică și le luă mult timp. Ca mai toți fotografii, Rebecca păstra tone de negative. Erau patru dulapuri metalice pline cu negative. Au verificat programul Rebeccăi. Urma să termine o ședință foto și să se întoarcă aici peste o oră, ca să lucreze în camera obscură. Nu aveau suficient timp.

— Știi că asta ar putea să ne ajute, spuse Wu.

— Ce anume?

— Dacă am ști ce naiba căutăm.

— Beck primește e-mailurile alea ciudate, spuse Gandle. Și ce face? Pentru prima dată după opt ani se grăbește s-o vadă pe cea mai bună prietenă a soției sale. Trebuie să aflăm de ce.

Wu se mai uită un timp prin el.

— Și de ce nu așteptăm s-o întrebăm pe ea?

— O s-o întrebăm, Eric.

Wu dădu încet din cap și se întoarse.

Gandle zări o masă lungă de metal în camera obscură. O încercă. Era solidă. Și dimensiunea era corectă. Puteai să pui pe cineva pe ea și să-i legi câte un membru de fiecare picior al mesei.

— Cât de mult scotch am adus?

— Destul, răspunse Wu.

— Atunci fă-mi o favoare, te rog, spuse Gandle. Mută mușamaua sub masă.

•

Mai rămase o jumătate de oră până să preiau mesajul din Bat Street.

Demonstrația Shaunei mă lovise pe neașteptate. Mă simțeam amețit și total copleșit. Dar s-a întâmplat un lucru nostim. Mi-am ridicat fundul de pe canapea, mi-am îndreptat spinarea și am scuturat pânzele de păianjen ce îmi acopereau creierul.

Eram deja în mașină, Shauna insistase să vină cu mine acasă. O limuzină urma s-o ducă înapoi peste câteva ore. Știu că voia să mă liniștească, dar era la fel de clar că încă nu voia să meargă acasă.

— E ceva ce nu înțeleg, am spus eu.

Shauna se întoarse către mine.

— Polițiștii cred că eu am ucis-o pe Elizabeth, nu-i așa?

— Corect.

— Atunci de ce să-mi trimită e-mail-uri ca și când ar fi în viață?

Shauna nu putu să răspundă imediat.

— Gândește-te, am spus eu. Pretinzi că este vorba de un complot foarte complicat pentru ca ei să mă facă să-mi recunosc vinovăția. Dar dacă eu aș fi ucis-o pe Elizabeth, aș ști că este o înșelătorie.

— E vorba de un joc al minții, spuse Shauna.

— Dar n-are nicio logică. Dacă vrei să joci un astfel de joc cu mine, trimite-mi e-mail-uri și susține că ești – nu știu ce să spun – cineva care a fost martor la crimă sau așa ceva.

Shauna reflectă un timp.

— Cred că încearcă pur și simplu să-ți distrugă echilibrul, Beck.

— Bine, dar, oricum… Tot nu stă în picioare.

— OK, cât mai este până vine următorul mesaj?

M-am uitat la ceas.

— Douăzeci de minute.

Shauna se lăsă pe spate în scaunul ei.

— O să așteptăm să vedem ce spune.

•

Eric Wu își așeză laptopul pe jos, într-un colț al studioului Rebeccăi.

Verifică, mai întâi, computerul lui Beck de la birou. Nimic. Ceasul arăta acum puțin peste ora opt. Clinica se închisese demult. Trecu pe computerul de acasă. Timp de câteva secunde, nu văzu nimic. Apoi, spuse:

— Beck tocmai s-a conectat.

Larry Gandle se repezi spre el.

— Nu putem să intrăm și să vedem mesajul înaintea lui?

— N-ar fi o idee bună.

— De ce?

— Dacă ne conectăm noi și, apoi, încearcă el, o să-și dea seama că mai folosește cineva acest nume în același timp.

— Adică, o să-și dea seama că este urmărit.

— Da. Dar nu contează. Noi îl urmărim în timp real. În momentul în care citește el mesajul, o să-l vedem și noi.

— Ei bine, să-mi dai de știre atunci.

Wu făcu cu ochiul către ecran.

— Tocmai a intrat pe Bigfoot site. Mesajul poate să sosească din clipă în clipă.

•

Am tastat pe computer bigfoot.com și am apăsat pe enter.

Piciorul drept a început să bată nervos. Așa mi se întâmplă când sunt emoționat. Shauna mi-a pus mâna pe genunchi. Genunchiul se opri. Și-a luat mâna de pe genunchi. Genunchiul a rămas liniștit o clipă, apoi a început din nou. Shauna și-a pus iarăși mâna pe genunchiul meu. Ciclul reîncepu.

Shauna părea calmă, dar știu că se uita pe furiș la mine. Era cea mai bună prietenă a mea. Mă va sprijini până la capăt. Dar numai un idiot nu s-ar întreba acum dacă mansarda mea mai este întreagă. Se spune că nebunia, la fel ca bolile de

inimă și inteligența, sunt ereditare. Gândul acesta nu-mi mai dăduse pace din momentul în care o văzusem pe Elizabeth pe imaginea de pe ecran. Nu era deloc plăcut.

Tatăl meu murise într-un accident de mașină pe când aveam douăzeci de ani. Mașina lui se răsturnase pe un rambleu. După cum afirmase un martor ocular – un șofer de camion din Wyoming – Buick-ul tatălui meu sărise peste el. Era o noapte rece și drumul alunecos, deși fusese bine curățat cu plugul de zăpadă.

Mulți oameni au afirmat, evident, pe șoptite, că se sinucisese. Nu cred. E drept că, în ultimele luni, fusese mai retras și mai liniștit. Și, da, m-am întrebat de multe ori dacă toate acestea nu-l făcuseră să fie mai înclinat către un accident. Dar să se sinucidă? Nici vorbă.

Mama mea, o ființă fragilă și înclinată spre o ușoară nevroză, reacționase pierzându-și treptat și încet mințile. Se închisese în sine. Linda încercase trei ani de zile să aibă grijă de ea, deși era de acord că trebuie internată. Linda o vizitează mereu. Eu n-o vizitez.

După câteva clipe, pagina de web bigfoot apăru pe ecran. Am găsit căsuța pentru numele utilizatorului și am scris Bat Street.

Am apăsat pe tastă și am scris în căsuța pentru parolă Adolescent. Am apăsat din nou.

Nimic.

— Ai uitat să faci clic pe icoana de conectare, spuse Shauna.

M-am uitat la ea. A ridicat din umeri. Am apăsat pe tastă.

Ecranul a devenit alb. Apoi, a apărut o reclamă pentru un magazin de CD-uri. Bara din josul ecranului se umplea încet. Procentajul urca lent. Când ajunse cam la 80%, dispăru și, câteva secunde mai târziu, apăru un mesaj.

EROARE – Numele utilizatorului sau parola pe care le-ați format nu se află în baza noastră de date.

— Mai încearcă încă o dată, spuse Shauna.

Am încercat din nou. A apărut același mesaj de eroare. Computerul îmi spunea că adresa nici măcar nu exista.

Ce să însemne asta?

N-aveam nici cea mai mică idee. Am încercat să mă gândesc la un motiv pentru care contul de e-mail nu mai exista.

M-am uitat la ceas: 8:13:34 p.m.

Momentul sărutului.

Oare acesta să fi fost răspunsul? S-ar putea ca adresa, la fel ca ieri, încă să nu existe? Am întors ideea asta pe toate părțile. Era posibil, firește, dar puțin probabil. Ca și când mi-ar fi citit gândurile, Shauna spuse:

— Poate că ar trebui să așteptăm până la opt și un sfert. Așa că am încercat din nou la opt și un sfert, la opt și optsprezece. La opt și douăzeci.

Nimic altceva decât același mesaj de eroare.

— Se vede că polițiștii au scos calculatorul din priză.

Am dat din cap, căci încă nu voiam să renunț.

Piciorul meu începu din nou să se zbată nervos. Shauna își puse o mână pe el ca să mă liniștească și cu cealaltă ținea celularul. Începu să se răstească la cineva de la celălalt capăt al firului. M-am uitat din nou la ceas. Am încercat iarăși. Nimic. Încă de două ori. Tot nimic.

Acum trecuse de opt treizeci.

— Păi, poate că a întârziat.

M-am încruntat.

— Când ai văzut-o ieri, nu știai unde este, așa e?

— Așa este.

— Poate că este într-o zonă cu alt fus orar, spuse Shauna. Poate că de aceea întârzie.

— Alt fus orar? M-am încruntat și mai mult.

Shauna ridică din umeri. Am mai așteptat încă o oră. Trebuie să recunosc că Shauna nu a spus nicio clipă „Ți-am spus eu”.

La un moment dat, își puse mâna pe spatele meu și spuse:

— Hei, am o idee.

M-am întors spre ea.

— Mă duc să aștept în camera cealaltă, spuse Shauna. Cred că o să ne ajute.

— Cum așa?

— Știi ce, dacă acesta ar fi un film, aici ar fi scena când eu m-aș fi săturat de prostia și nebunia ta și aș fi ieșit val-vârtej și, atunci, Bingo! mesajul apare, știi, așa ca să-l vezi numai tu, pentru ca toată lumea să creadă în continuare că ești dus cu pluta. Așa cum e cu Scooby Doo, când numai el și Shaggy văd fantoma și nimeni nu-i crede.

M-am gândit și eu.

— Merită să încercăm, am spus eu.

— Bine. Ce-ar fi să mă duc să aștept un timp în bucătărie. Nu te grăbi. Dacă apare mesajul, scoate un strigăt.

Se ridică în picioare.

— Vrei să-mi faci pe plac, nu-i așa?

Shauna reflectă o clipă.

— Da, probabil.

Apoi plecă. M-am întors cu fața spre ecran. Și am așteptat.

18.

— Nu se întâmplă nimic, spuse Eric Wu. Beck încearcă mereu să se conecteze, dar nu primește decât un mesaj de eroare.

Larry Gandle tocmai se pregătea să mai pună o întrebare, când auzi liftul urcând. Se uită la ceas.

Rebecca Schayes era punctuală.

Eric Wu se întoarse de la calculator și îi aruncă lui Larry Gandle genul de privire care face pe oricine să se dea un pas înapoi. Gandle își scoase revolverul – un pistol de nouă milimetri de astă dată. Pentru orice eventualitate, Wu se încruntă. Se apropie de ușă și stinse lumina.

Rămaseră să aștepte pe întuneric.

Douăzeci de secunde mai târziu, liftul se opri la etajul unde se aflau cei doi.

•

Rebecca Schayes se gândea acum foarte rar la Elizabeth și Beck. La urma urmelor, trecuseră opt ani. Dar evenimentele din dimineața aceasta îi treziseră niște amintiri uitate. Și un sentiment de durere.

O mistuia amintirea acelui „accident de mașină”.

După atâția ani, Beck se gândise, în cele din urmă, să o întrebe despre el.

Cu opt ani în urmă, Rebecca fusese gata să-i povestească totul. Dar Beck nu-i răspunsese la apelurile telefonice. Timpul trecuse, apoi, se operase o arestare și Rebecca a considerat că nu mai are niciun rost să răscolească trecutul. N-ar fi făcut decât să-l chinuiască și mai rău pe Beck. După arestarea lui KillRoy, totul devenise irelevant.

Dar sentimentul acela neplăcut – ideea că vânătăile de pe urma „accidentului de mașină” fuseseră un fel de semne premergătoare a uciderii lui Elizabeth – continua să nu-i dea pace, deși nu

mai avea niciun rost. Mai mult chiar, sentimentul acela neplăcut o obseda și o făcea să se întrebe dacă ea, Rebecca, insistase suficient și făcuse cu adevărat tot ce trebuia ca să afle adevărul despre „accidentul de mașină”, căci poate-poate ar fi reușit să-și salveze prietena.

Cu timpul însă sentimentul pălise. La urma urmelor, Elizabeth fusese prietena ei, atât și nimic mai mult, și, oricât ai fi de apropiat, în cele din urmă reușești să treci peste moartea unui prieten. Gary Lamon intrase în viața ei acum trei ani și acest lucru schimbase totul. Da, Rebecca Schayes, fotografa boemă din Greenwich Village, se îndrăgostise de brokerul care jongla cu banii în Wall Street. Se căsătoriră și se mutară într-o casă arătoasă din Upper West Side.

Ce ciudate sunt cărările vieții.

Rebecca se urcă în liftul pentru marfă și lăsă grila în jos. Luminile erau stinse, ceea nu era deloc neobișnuit pentru această clădire. Liftul începu să urce către etajul ei, făcând un zgomot puternic, ce reverbera prin toată clădirea de piatră. Noaptea, auzea uneori nechezatul cailor, dar acum aceștia tăceau. În aer plutea miros de fin și, probabil, de bălegar.

Îi plăcea să stea noaptea aici. Modul în care se amesteca singurătatea cu zgomotele orașului o făcea să se simtă într-o atmosferă mai artistică.

Gândurile îi alunecară înapoi către conversația pe care o avusese cu o zi înainte cu Gary. Acesta dorea să se mute la New York, de preferință, într-o casă spațioasă din Long Island, la Sands Point, acolo unde crescuse. Ideea de a se muta în cartierul „burghez” o oripila. Nu vorbea atât despre dragostea ei, cât de sentimentul că și-a trădat originea boemă. Ar fi devenit ceea ce jurase să nu devină vreodată: mama ei și mama mamei ei.

Liftul se opri. Ridică grila și păși pe coridor. Și aici toate luminile erau stinse. Își strânse părul pe spate și îl legă într-o coadă de cal. Se uită la ceas.

Era aproape ora nouă. Clădirea era pustie. Nici țipenie de om.

Pantofii ei țăcăneau pe cimentul rece. Adevărul era – și Rebecca nu putea suferi că trebuie să recunoască acest lucru, căci era o fire boemă – că își dorea să aibă copii, iar în oraș nu era prea bine să-i crești. Copiii aveau nevoie de o curte unde să se joace, aveau nevoie de un leagăn și de aer curat și…

Rebecca Schayes se pregătea să ia o hotărâre – o hotărâre care, fără îndoială, l-ar fi încântat pe soțul ei, brokerul Gary. Băgă cheia în broască și deschise atelierul. Intră și aprinse lumina.

Atunci îl văzu pe bărbatul cu față de asiatic.

Timp de o clipă sau două, bărbatul rămase cu privirile țintă la ea. Rebecca îngheță sub privirile lui. Apoi, asiaticul făcu un pas lateral și îi repezi un pumn în șale.

Simți o lovitură ca de ciocan în rinichi.

Rebecca își pierdu echilibrul și căzu în genunchi. Omul o apucă atunci de gât cu două degete și apăsă pe un anumit punct. Rebecca văzu o mulțime de luminițe verzi. Cu mâna liberă, bărbatul își vârî niște degete ca de gheață sub cutia ei toracică. Când ajunse la ficat, ochii îi ieșiră din orbite de durere. Durerea era mai mare decât orice și-ar fi putut imagina vreodată. Încercă să urle, dar din gâtlej nu-i scăpă decât un fel de hârâit.

Din partea cealaltă a camerei, o voce de bărbat răzbătu prin ceața care îi împăienjenea creierul.

— Unde este Elizabeth? întrebă vocea.

Prima dată.

Dar nu și ultima oară.

19.

Stăteam în fața blestematului de computer și începusem să beau vârtos. Încercasem să mă conectez la site într-o mie de feluri diferite. Am folosit Explorer și, apoi, Netscape. Am reîncărcat pagina și m-am deconectat, apoi am intrat din nou pe site.

Indiferent ce făceam, primeam numai mesajul de eroare.

La ora zece, Shauna își făcu apariția în bârlogul meu. Obrajii îi luceau de băutură. Presupun că și ai mei.

— Nimic?

— Du-te acasă, am spus eu.

Ea încuviință din cap.

— Da, cred că e cel mai bine.

Limuzina veni în cinci minute. Shauna se clătină la colț, doborâtă de whisky. Probabil că și eu eram cam tot așa.

Deschise portiera și se întoarse către mine.

— Ai încercat vreodată s-o înșeli? Vreau să spun, când erați căsătoriți.

— Nu, am spus eu.

Shauna dădu din cap dezamăgită.

— Habar n-ai să-ți distrugi viața.

Mi-am luat rămas-bun, dându-i un sărut și m-am întors în casă. Am continuat să mă holbez la ecran ca și când ar fi fost ceva sfânt. Nu se schimbase nimic.

Câteva minute mai târziu, Chloe se apropie încet de mine. Își băgă nasul umed în mâna mea. Prin pădurea ei de păr, privirile noastre se întâlniră și jur că Chloe înțelegea ce simt. Nu fac parte dintre oamenii care atribuie caracteristici umane câinilor – și asta pentru că am impresia că i-aș putea jigni dar sunt convins că înțeleg în esență ce simt omologii lor antropoizi. Se spune că un câine

adulmecă frica. Atunci, de ce ar fi greu să adulmece la fel de bine furia sau tristețea?

Am zâmbit în jos către Chloe și am mângâiat-o pe cap. Și-a pus o labă pe brațul meu, într-un gest de simpatie.

— Vrei să mergi la plimbare? am întrebat eu.

Chloe mi-a răspuns printr-o săritură ca de circ. Așa cum spuneam, lucrurile mici pot fi deosebit de impresionante.

Aerul nopții îmi umplea plămânii. Am încercat să mă concentrez asupra lui Chloe. Să văd cum merge săltând, cum dă din coadă – dar eram oricum foarte pleoștit. Pleoștit. Nu e un cuvânt pe care îl folosesc prea des. Dar cred că mi se potrivea în acel moment.

Nu mă lăsasem foarte tare convins de ipoteza Shaunei cu trucurile digitale. E adevărat, cineva ar fi putut să se joace cu o fotografie și s-o introducă într-un film video. Și, da, cineva ar fi putut să știe care este momentul sărutului. Și cineva ar fi putut face cumva ca buzele ei să șoptească „Îmi pare rău". Și, da, probabil că dorința mea puternică mă ajutase să cred că iluzia este reală și mă făcuse vulnerabil la astfel de jocuri.

Și cel mai mare da: varianta Shaunei era incomparabil mai logică decât cea a întoarcerii din mormânt.

Dar erau și două lucruri ce se opuneau clar acestei idei. În primul rând, eu sunt un om lipsit de fantezie. Sunt înspăimântător de plicticos și mai cu picioarele pe pământ decât mulți alți oameni. În al doilea rând, dorința ar fi putut să-mi întunece gândirea, iar fotografia digitală ar fi putut face o mulțime de lucruri.

Dar nu și ochii aceia…

Ochii *ei*. Ochii lui Elizabeth. Nu aveau cum să fie fotografii vechi măsluite într-un film video de producție recentă, îmi spuneam eu. Erau ochii soției mele. Gândirea mea rațională era sigură de acest lucru? Nu, sigur că nu. Nu sunt prost. Dar

între ceea ce am văzut și toate problemele pe care mi le-am făcut, aproape că renunțasem de tot la demonstrația video a Shaunei. Ajunsesem să cred din nou că urma să primesc un mesaj de la Elizabeth.

Acum chiar că nu mai știam ce să gândesc. Probabil că și băutura mă ajuta să văd totul eronat.

Chloe se opri ca să miroase îndelung ceva. Așteptam sub un stâlp de lumină și mă uitam la umbra mea alungită.

Momentul sărutului.

Într-un tufiș se mișcă ceva și Chloe lătră. O veveriță trecu în goană strada. Chloe mârâi și se prefăcu că e gata să sară după ea. Veverița se opri și se întoarse către noi. Chloe îi adresă un lătrat care ar fi putut însemna „ai tu noroc că sunt eu în lesă, altfel…" Dar e clar că nu gândea așa. Numai gura e de ea.

Momentul sărutului.

Mi-am înclinat capul așa cum face Chloe atunci când aude un sunet ciudat. M-am gândit din nou la ceea ce văzusem ieri pe computer – și m-am mai gândit și la strădania cuiva de a ține secret toate acestea. E-mail-ul nesemnat ce îmi spunea să fac click pe hiperlink la „momentul sărutului". Al doilea e-mail care crea un cont nou pe numele meu.

Ne urmăresc…

Cineva se străduia din răsputeri să țină totul secret.

Momentul sărutului…

Dacă cineva – OK, să spunem că Elizabeth – ar fi dorit pur și simplu să-mi transmită un mesaj, de ce n-a dat un telefon sau nu mi-a scris un e-mail obișnuit? De ce să mă facă să trec prin toate chinurile astea?

Răspunsul era limpede: trebuia să rămână secret. Cineva – și acum n-am să mai spun încă o dată Elizabeth – dorea ca totul să rămână secret.

Și dacă ai un secret, e clar că trebuie să existe cineva de care să-ți ascunzi acel secret. Și poate că acel cineva te urmărește sau scotocește sau încearcă să te găsească. Fie este așa, fie ești lovit de paranoia. De regulă, aș fi fost înclinat să cred că e vorba de paranoia, dar…

Ne urmăresc…

Ce însemna, de fapt, acest lucru? Cine ne urmărea? Polițiștii federali? Și dacă polițiștii erau cei care se aflau în spatele e-mail-urilor de la bun început, de ce ar fi dorit să mă avertizeze despre asta? Polițiștii voiau ca eu să acționez.

Momentul sărutului…

Am înghețat. Chloe înclină capul spre mine.

O, Dumnezeule, cum am putut să fiu așa de prost?

•

Nu se mai obosiseră să folosească scotch-ul.

Rebecca Schayes zăcea pe masă, scâncind ca un câine betegit la marginea drumului. Uneori, rostea câteva cuvinte, două sau trei dintr-odată, dar acestea nu formau niciodată o propoziție coerentă. Era prea distrusă ca să mai poată țipa. Nu mai implora. Ochii ei erau larg deschiși într-o expresie de neînțelegere totală. Mintea ei se închisese total în mijlocul unui țipăt cam cu cincisprezece minute în urmă.

În mod uimitor, Wu nu lăsase nicio urmă. Nicio urmă, dar femeia arăta cu douăzeci de ani mai bătrână.

Rebecca Schayes nu știa nimic. Doctorul Beck o vizitase din cauza unui accident de mașină mai vechi care, de fapt, nu fusese accident de mașină. Mai erau și niște fotografii. Beck presupusese că ea le făcuse. Dar nu le făcuse ea.

Cârcelul pe care îl simțea Larry Gandle în stomac – cel care începuse ca o simplă gâdilătură atunci când auzise pentru prima dată de cele două cadavre găsite lângă lac – era tot mai puternic. În noaptea aceea, ceva nu fusese în regulă. Asta era

sigur. Dar acum, Larry Gandle se temea că s-ar putea ca totul să fi mers prost.

Era momentul să scoată adevărul la lumină.

Vorbise cu omul lui de la filaj. Beck își scosese câinele la plimbare. Singur. Ținând seama de dovezile pe care Wu avea să le plaseze, acesta ar fi fost un alibi grozav. Polițiștii aveau să râdă cu gura până la urechi.

Larry Gandle se apropie de masă. Rebecca Schayes privi în sus și scoase un zgomot nepământesc, ceva între un geamăt ascuțit și un râs rănit.

Apăsă pistolul pe fruntea ei. Ea scoase din nou acel sunet. Trase de două ori și lumea toată se cufundă în tăcere.

•

Mă îndreptam din nou către casă, dar tot mă mai gândeam la acel avertisment.

Ne urmăresc.

De ce să risc? Era un Kinko la trei străzi distanță. E deschis non stop. Când am ajuns la ușă, am înțeles de ce. Era miezul nopții și localul era plin ochi. O mulțime de oameni de afaceri epuizați cărând hârtii și diapozitive și postere.

M-am așezat la o coadă formată din frânghii îmbrăcate în pluș și mi-am așteptat rândul. Mi-am amintit de zilele în care mergeam la bancă înainte de introducerea bancomatelor. Femeia din fața mea era îmbrăcată într-un taior – la miezul nopții – și avea sub ochi cearcăne suficient de mari ca să poată fi confundată ușor cu o femeie de serviciu. În spatele meu, un bărbat cu părul creț și pulover închis la culoare își scoase celularul și începu să apese pe butoane.

— Domnule?

Cineva cu uniforma de la Kinko arătă spre Chloe.

— Nu puteți intra aici cu câinele.

Tocmai mă pregăteam să-i spun că intrasem deja, dar mi-am ținut gura. Femeia în taior nu

reacționă. Tipul cu părul creț se uită la mine și ridică din umeri de parcă ar fi vrut să spună „ei, acum să te vedem ce faci”. M-am repezit afară, am legat-o pe Chloe de un parcometru și am venit înapoi. Bărbatul cu părul creț mi-a dat voie să-mi reiau locul la coadă. Bine crescut.

Zece minute mai târziu, eram în capul cozii. Funcționarul de la Kinko era tânăr și deosebit de exuberant. M-a condus la un computer și mi-a explicat mult prea încet prețurile lor cu amănuntul.

Pe tot parcursul discursului, am dat mereu din cap și m-am conectat la Internet.

Momentul sărutului.

Mi-am dat seama că aceasta era cheia. Primul e-mail spusese momentul sărutului, nu 6:15 P.M. De ce? Răspunsul era limpede – era un cod, în cazul în care e-mailul ar fi încăput pe mâinile cui nu trebuia. Cel care îl trimisese știa că exista posibilitatea ca e-mail-ul să fie interceptat. Și cel care îl trimisese știa că numai eu puteam să-mi dau seama ce înseamnă momentul sărutului.

Și atunci am înțeles.

În primul rând, numele contului: Bat Street. Pe când eram copii, Elizabeth și cu mine obișnuiam să mergem cu bicicleta pe Morewood Street, în drum spre terenul Little League. Era bătrâna aceea prăpădită care locuia într-o casă galbenă, părăginită. Locuia singură și se stropșea la copiii care treceau pe acolo. În fiecare orășel existau bătrâne ca aceasta. De obicei, babele de genul ăsta au și câte o poreclă. Noi îi spuneam Bat Lady.

Am intrat din nou pe Bigfoot. Am tastat Morewood în căsuța cu numele utilizatorului.

Alături de mine, băiatul cel exuberant de la Kinko repeta cuvintele magice bărbatului cu părul creț în trening și pulover. Am apăsat altă tastă și am trecut în căsuța pentru parolă.

Era ușor să-mi dau seama că asta trebuia să fi fost Teen-age. Pe când eram în anii inferiori de liceu, într-o vineri seara, târziu, ne-am dus acasă la

Jordan Goldman. Eram vreo zece. Jordan descoperise locul unde ascundea tatăl său un film porno. Niciunul dintre noi nu mai văzuse așa ceva înainte. Am privit cu toții, râzând stingheriți, făcând remarcile prostești obișnuite și simțind că suntem foarte răi. Când am avut nevoie de un nume pentru echipa noastră de softball, Jordan ne-a propus să-i punem titlul stupid al filmului:

Pudeli sexuali adolescenți.

Am scris în căsuța pentru parolă Sex Poodles și am înghițit un nod. Am făcut, apoi, clic pe icoana de conectare.

I-am aruncat o privire omului cu părul creț de lângă mine. Era cufundat în căutare prin Yahoo. Mi-am întors privirile către biroul recepției. Femeia în taior se încrunta la un alt membru nespus de fericit al personalului de noapte de la Kinko.

Așteptam să apară mesajul de eroare. Dar, de astă dată, nu s-a întâmplat așa. A apărut un ecran de bun-venit. În partea de sus spunea:

Bună, Morewood!

Sub aceasta scria:

Ai un e-mail în cutie.

Inima mea se zbătea ca o pasăre în colivie, izbindu-se de zăbrele.

Am făcut clic pe icoana pentru corespondență nouă și piciorul a început să-mi tremure din nou. De astă dată, Shauna nu era aici ca să mă oprească. Prin fereastra clubului o vedeam pe Chloe a mea cum dârdâie. M-a zărit și a început să latre. Mi-am dus degetul la buze ca s-o fac să tacă.

Și mesajul din e-mail a apărut:

Washington Square Part. Ne întâlnim în coltul din sud-est.

Mâine la ora cinci.
Vei fi urmărit.

Și jos de tot:

Indiferent ce ar fi, te iubesc.

Speranța că acea pasăre din colivie nu va muri și-a luat avânt. M-am rezemat pe spate. Ochii mi-au fost inundați de lacrimi, dar, pentru prima dată, de foarte multă vreme, mi-am permis să zâmbesc foarte larg.

Elizabeth. Era cea mai inteligentă persoană pe care o cunoșteam.

20.

La ora două noaptea, m-am târât în pat și m-am trântit pe spate. Plafonul a început imediat să se rotească din cauza cantității prea mari de băutură. M-am apucat de marginile patului și m-am ținut bine.

Mai devreme, Shauna mă întrebase dacă fusesem vreodată tentat să-mi înșel soția după ce mă căsătorisem. Adăugase ultima parte – „după ce mă căsătorisem" – pentru că știa deja despre celălalt incident.

Practic, am înșelat-o o dată pe Elizabeth, deși nu se poate spune chiar așa. Atunci când înșeli pe cineva înseamnă să-i faci rău. Dar eu nu i-am făcut niciun rău lui Elizabeth – de asta sunt sigur –, dar pe când eram în primul an de facultate, am participat la un ritual jalnic de inițiere, cunoscut drept noaptea colegilor. Cred că din curiozitate. Pur experimental și strict fizic. Nu mi-a plăcut prea mult. Am să vă scutesc de clișeul răsuflat cu acela care face sex fără a iubi. Nu e așa. Dar dacă stau să mă gândesc, este relativ ușor să faci sex cu cineva pe care nu-l iubești sau de care nu-ți place, dar e greu să-l suporți toată noaptea. Atracția, atât cât fusese, era strict de natură hormonală. Dar, după ce a intervenit relaxarea, am vrut să plec. Sexul este pentru toată lumea, ceea ce urmează e numai pentru îndrăgostiți.

Frumos raționament, nu-i așa?

Nu știu dacă are vreo importanță, dar bănuiesc că și Elizabeth a făcut ceva asemănător. Am fost amândoi de acord că trebuie să încercăm să vedem – „a vedea" fiind un termen foarte vag și atotcuprinzător – și alți oameni atunci când vom ajunge la facultate. Orice indiscreție putea fi inclusă așadar în acest text. De câte ori am abordat subiectul, Elizabeth a negat că ar mai fi existat și altcineva. Dar și eu am făcut la fel.

Patul continua să se rotească, iar eu mă întrebam: Acum ce să fac?

Oricum, trebuia să aștept până mâine la ora cinci. Dar nu puteam să stau așa, fără să fac nimic până atunci. Asta mai făcusem și chiar prea destul până atunci, mulțumesc frumos. Adevărul era că – un adevăr pe care nu-mi plăcea să-l recunosc – atunci, la lac, șovăisem. Pentru că eram înspăimântat. Am ieșit din apă și m-am oprit. Această ezitare i-a dat ocazia celuilalt să mă lovească. Și nu am ripostat după prima lovitură. Nu m-am aruncat în apă după atacatorul meu. Nu l-am agățat și nici nu i-am dat vreun pumn. Pur și simplu m-am scufundat. M-am acoperit și m-am predat, lăsându-l pe bărbatul mai puternic să-mi ia soția.

Dar asta nu se va mai întâmpla încă o dată.

Mă gândeam să mă duc din nou la socrul meu – observasem că Hoyt nu fusese prea încântat de vizita mea precedentă –, dar la ce ar fi folosit? Hoyt fie mințea, fie… fie nu știu ce anume. Dar mesajul fusese clar. *Să nu spui cuiva.* Singurul mod în care îl puteam face să vorbească era să-i spun ce am văzut în acel film video. Dar încă nu era pregătit pentru asta.

M-am dat jos din pat și m-am dus țopăind la calculator. Am început să navighez din nou. Aveam un fel de plan.

•

Gary Lamont, soțul Rebeccăi Schayes, nu intră imediat în panică. Soția lui lucra adesea până târziu, foarte târziu. Uneori, își petrecea toată noaptea într-un pat vechi de campanie, așezat într-un colț al studioului. Așadar, când se făcu ora patru și Rebecca nu sosi acasă, deveni numai îngrijorat, dar nu cuprins de panică.

Cel puțin așa își spunea.

Dădu telefon la ea la studio, dar îi răspunse robotul. Asta era într-adevăr ceva ciudat. Deși când lucra, Rebecca nu putea suferi să fie întreruptă.

Nici măcar nu avea un telefon în camera obscură. Așa că îi lăsă un mesaj și se urcă din nou în pat.

Somnul veni în cele din urmă, dar cu întreruperi. Gary se gândea ce ar mai putea să facă, dar nu voia s-o enerveze pe Rebecca. Aceasta era o fire liberă și dacă exista vreo tensiune în relația lor, altfel foarte împlinită, aceasta era legată de stilul „tradițional” de viață ce i-ar fi „tăiat” aripile creatoare. Așa spunea ea.

Așa că el îi lăsa suficient spațiu. Ca să-și desfacă aripile sau să facă ce-și propune.

La ora șapte dimineața, îngrijorarea se transformă în ceva foarte aproape de cea mai autentică frică. Telefonul lui Gary îl trezi pe Arturo Ramirez, asistentul smead și îmbrăcat în negru al Rebeccăi.

— Eu tocmai am venit, se plânse Arturo care încă nu se trezise de tot.

Gary i-a explicat situația. Arturo, care adormise cu hainele pe el, nu se obosise să se schimbe. Ieși imediat pe ușă. Gary îi promisese să se întâlnească cu el la studio. Porni alergând pe Bulevardul A.

Arturo sosi primul și găsi ușa studioului larg deschisă. Trecu pe lângă ea.

— Rebecca?

Niciun răspuns. Arturo o strigă din nou pe nume. Tot nimic. Intră și cercetă studioul. Nu era acolo. Deschise ușa de la camera obscură. Predomina, ca de obicei, mirosul aspru al acizilor pentru developat, dar mai era ceva, ceva dulceag și neclar, care îi făcea părul să se ridice măciucă pe vârful capului.

Clar, era un miros omenesc.

Gary dădu colțul exact la timp ca să audă urletul lui.

21.

De dimineață, am luat o sacoșă și am mers pe Drumul 80 spre vest, timp de patruzeci și cinci de minute. Drumul 80 din New Jersey este o bucată de șosea cu un pavaj foarte neconvențional. După ce treci de Saddle Brook, clădirile dispar, în cea mai mare parte, și te trezești în fața unor rânduri de copaci sădiți de ambele părți ale drumului. Numai panourile ce anunță autostrăzile interstatale mai rup monotonia.

Am cotit la ieșirea 163, în dreptul unui orășel numit Gardensville, am încetinit și m-am uitat afară, spre iarba înaltă. Inima a început să-mi bubuie în piept. Nu mai fusesem niciodată aici – evitasem în mod intenționat, în ultimii opt ani, această parte din drumul interstatal – dar aici, la mai puțin de o sută de metri de locul pe unde mergeam acum, găsiseră trupul lui Elizabeth.

Am verificat adresele pe care le înregistrasem noaptea trecută. Biroul medicului legist din comitatul Sussex era în programul Mapquest.com, așa că știam cu o aproximație de o zecime de kilometru cum să ajung acolo. Clădirea avea obloanele închise și nu se vedea niciun fel de firmă sau inscripție. Era o clădire simplă, dreptunghiulară, fără niciun fel de zorzoane – dar cine s-ar aștepta să găsească așa ceva la o morgă? Am sosit cu câteva minute înainte de opt treizeci și am tras mașina la o parte. Biroul era încă încuiat. Foarte bine.

Un Cadillac Seville, de culoare galben-canar, se opri într-un loc de parcare marcat cu numele Timothy Harper, medic legist al comitatului. Omul din mașină strivi un muc de țigară – mereu sunt uimit să constat cât de mulți medici legiști sunt fumători –, apoi coborî din mașină. Harper era de aceeași înălțime cu mine, ceva mai puțin de un metru optzeci, cu pielea măslinie și părul înspicat

cu gri. M-a văzut cum stăteam lângă ușă și s-a posomorât. Oamenii nu vin dis-de-dimineață la morgă ca să audă vești bune.

Se apropie agale de mine.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el.

— Domnul doctorul Harper?

— Da, eu sunt.

— Eu sunt David Beck. Sunt doctor. Așadar, suntem colegi. Aș dori să-mi acordați puțin din timpul dumneavoastră.

Nu reacționă la numele meu. Scoase o cheie și descuie ușa.

— Ce-ar fi să intrăm în biroul meu?

— Mulțumesc.

L-am urmat pe coridor. Harper aprinse luminile. Neoanele din tavan se aprinseră morocănoase unul după altul. Pe podea era un linoleum zgâriat. Locul arăta mai puțin ca o casă a morții și mai degrabă ca un birou fără personalitate. Dar poate că tocmai aceasta era ideea. Pașii noștri făceau ecou, amestecându-se cu bâzâitul luminilor, ca și când ar fi vrut să bată ritmul. Harper apucă un teanc de corespondență și îl sortă rapid în timp ce mergeam.

Nici în biroul lui personal nu se aflau zorzoane. Același pupitru de metal pe care îl folosesc învățătorii de la școlile elementare. Scaunele erau din lemn, vopsite de nenumărate ori, strict funcționale. Pe pereți erau mai multe diplome. Studiase medicina la Columbia, am văzut că absolvise cam cu douăzeci de ani înaintea mea. Nu erau niciun fel de fotografii de familie, nici trofee de golf, nici anunțuri, nimic personal. Vizitatorii care intrau în acest birou nu veneau ca să stea la taifas. Ultimul lucru pe care ar fi dorit să-l vadă ar fi fost nepoții zâmbitori ai cuiva.

Harper își încrucișă mâinile și le puse pe birou.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule doctor Beck?

— Acum opt ani, am început eu, soția mea a fost adusă aici. Era victima unui ucigaș în serie,

cunoscut sub numele de KillRoy.

Nu mă pricep foarte bine la descifrarea expresiei faciale. Contactul vizual nu a fost niciodată punctul meu forte. Limbajul trupului nu înseamnă mare lucru pentru mine. Dar, în timp ce mă uitam la doctor Harper, nu puteam să nu mă întreb, oare, ce-l poate face pe un medic legist, un om care scotocește tot timpul în lumea celor morți, să pălească așa de tare.

— Îmi amintesc, a spus el moale.

— Dumneavoastră ați făcut autopsia?

— Da. Adică, în parte.

— În parte?

— Da. Autoritățile federale au fost și ele implicate. Am lucrat la caz în tandem, deși FBI nu are medici legiști, așa că noi am preluat conducerea.

— Stați puțin, am spus eu. Spuneți-mi ce ați văzut prima dată atunci când trupul a fost adus aici.

Harper se foi în scaun.

— Aș putea să vă întreb de ce doriți să știți asta?

— Sunt un soț întristat.

— Dar au trecut opt ani de atunci.

— Fiecare jelește în felul său, domnule doctor.

— Da, asta este adevărat, dar…

— Dar ce?

— Aș vrea să știu pentru ce vă aflați aici.

M-am hotărât s-o iau de-a dreptul.

— Faceți fotografii ale tuturor cadavrelor care sunt aduse aici, așa este?

A avut o clipă de ezitare. Mi-am dat seama. A văzut și el că observasem și și-a dres glasul.

— Da. Acum folosim tehnologia digitală. Un aparat fotografic digital, cu alte cuvinte. Ne permite să depozităm fotografiile și diverse imagini pe computer. Considerăm că este de folos și pentru diagnosticare și pentru catalogare.

Am dat din cap afirmativ, deși nu mă interesa. Pentru că nu mai continua, am spus:

— Ați făcut fotografii și la autopsia soției mele?
— Da, firește. Dar… când spuneți că a fost asta?
— Acum opt ani.
— Atunci înseamnă că am făcut fotografii cu polaroidul.
— Și unde ar putea fi acum acele fotografii polaroid, domnule doctor?
— În dosar.
Am aruncat o privire către dulapul înalt care stătea ca o santinelă într-un colț al încăperii.
— Nu acolo, adăugă el repede. Cazul soției dumneavoastră este închis. Ucigașul ei a fost prins și executat. Și, în plus, totul s-a petrecut cu mai mult de cinci ani în urmă.
— Atunci, unde ar putea să fie?
— La un depozit de arhivare. La Layton.
— Aș dori să văd fotografiile, dacă s-ar putea.
Doctorul își făcu o însemnare pe o bucățică de hârtie.
— Am să mă ocup de asta.
— Domnule doctor?
Omul ridică privirile.
— Spuneți că vă amintiți de soția mea.
— Ei bine, da, oarecum. Nu avem prea multe crime pe aici, mai ales una care să facă atâta vâlvă.
— Vă mai amintiți în ce stare era trupul ei?
— Nu tocmai. Adică nu-mi mai amintesc detalii și lucruri din astea.
— Vă amintiți cine a identificat trupul?
— Nu dumneavoastră?
— Nu.
Harper se scărpină la tâmplă.
— Tatăl ei, parcă, nu-i așa?
— Vă amintiți cât timp i-a trebuit ca să facă identificarea?
— Cât timp?
— Adică, a fost imediat, repede? I-au trebuit câteva minute? Cinci minute, zece minute?
— Asta chiar că nu pot să vă spun.

— Nu vă mai amintiți dacă a fost imediat sau nu?

— Îmi pare rău, nu știu.

— Dar tocmai ați spus că a fost un caz important.

— Da.

— Poate cel mai important caz al dumneavoastră?

— Am mai avut un caz cu un băiat care aducea pizza și care a fost ucis acum câțiva ani, a spus el. Dar, da, pot să spun că a fost unul dintre cele mai importante.

— Și totuși nu vă mai amintiți dacă tatăl ei a avut vreo dificultate în identificarea trupului.

Asta nu i-a plăcut.

— Domnule doctor Beck, cu tot respectul, nu văd unde vreți să ajungeți.

— Sunt un soț îndurerat. Pun niște întrebări foarte simple.

— E vorba de tonul dumneavoastră, spuse el. Mi se pare ostil.

— Ar avea de ce să fie așa?

— Ce Dumnezeu vreți să spuneți cu asta?

— De unde ați știut că este una dintre victimele lui KillRoy?

— N-am știut.

— Atunci cum de a fost implicată poliția federală?

— Încercau să identifice niște semne…

— Vreți să spuneți că era marcată cu litera K?

— Da.

Acum mă aflam pe calea cea bună și mă simțeam al naibii de bine.

— Așadar, poliția a adus-o aici. Dumneavoastră ați început s-o examinați. Ați văzut litera K…

— Nu, erau deja aici. Adică, autoritățile federale.

— Înainte să vină cadavrul?

Se uită în sus, amintindu-și sau inventând ceva.

— Sau imediat după aceea. Nu-mi mai amintesc.

— Cum de au aflat așa de repede de cadavru?

— Nu știu.

— Nu aveți nicio idee?

Harper își încrucișă mâinile pe piept.

— Aș putea presupune că unul dintre polițiștii de la locul faptei a observat că era marcată cu fierul roșu și a sunat la FBI. Dar este vorba numai de o presupunere.

Pagerul meu începuse să vibreze pe coapsă. M-am uitat la el. Era de la clinică. Mă anunța că am un caz urgent.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, spuse el pe un ton de practician, obișnuit cu asta. Înțeleg că treceți printr-o mare suferință, dar eu am astăzi o zi foarte încărcată. Poate am putea să ne fixăm o întâlnire pentru altă dată…

— Cam cât vă trebuie ca să obțineți dosarul soției mele? am întrebat eu.

— Nici măcar nu sunt sigur că pot face acest lucru. Adică va trebui să verific…

— Legea libertății informației.

— Poftim?

— M-am informat în dimineața aceasta. Cazul soției mele este închis acum. Am dreptul să mă uit în dosarul ei.

Probabil că și Harper știa acest lucru – nu eram eu primul care cerea dosarul unei autopsii – și a început să dea din cap prea viguros.

— Da, e adevărat, dar sunt anumite filiere prin care trebuie să treceți, să completați niște formulare…

— Încercați să tergiversați? am întrebat eu.

— Poftim?

— Soția mea a fost victima unei crime oribile.

— Asta am înțeles.

— Iar eu am dreptul să văd dosarul soției mele. Dacă o să încercați să tergiversați chestiunea, am să-mi pun întrebarea de ce. Nu am vorbit niciodată

presei despre soția mea sau despre ucigașul ei. Dar o voi face acum cu multă plăcere. Și, toți ne vom mira de ce medicul legist local ne-a dat atât de mult de furcă pentru o cerere atât de simplă.

— Asta seamănă a amenințare, domnule doctor Beck.

M-am ridicat în picioare.

— Mă întorc mâine dimineață, am spus eu. Vă rog să aveți până atunci dosarul soției mele.

Luasem problema în mână. Mă simțeam al naibii de bine.

22.

Detectivii Roland Dimonte și Kevin Krinsky de la divizia omucideri, din NYPD, sosiră primii la locul faptei, chiar înaintea polițiștilor în uniformă. Dimonte, un bărbat cu părul unsuros, căruia îi plăcea să poarte niște pantofi oribili, din piele de șarpe, și ținea în gură o scobitoare mestecată până la refuz, era cel care conducea ancheta. Lătră niște ordine. Locul crimei a fost imediat izolat. Câteva minute mai târziu, tehnicienii de la laborator se răspândiră peste tot.

— Izolați martorii, spuse Dimonte.

Erau numai doi: soțul și ciudatul acela de asistent îmbrăcat în negru. Dimonte notă că soțul părea distrus, deși putea să joace teatru. Dar toate lucrurile la vremea lor.

Dimonte, care continua să sugă din scobitoare, îl luă la întrebări pe asistent – numele lui era, ca să vezi, Arturo. Tânărul era foarte palid. De regulă, Dimonte ar fi spus că este vorba de droguri, dar omul vomitase atunci când găsise cadavrul.

— Te simți bine? întrebă Dimonte, ca și când chiar i-ar fi păsat de asta.

Arturo încuviință din cap.

Dimonte îl întrebă dacă se întâmplase ceva neobișnuit în legătură cu victima în ultima vreme.

— Da, răspunse Arturo.

— Ce anume?

— Rebecca primise ieri un telefon și asta o tulburase profund.

— Cine a telefonat?

Arturo nu era sigur, dar o oră mai târziu – poate chiar mai puțin – venise un bărbat s-o vadă. După ce bărbatul a plecat, Rebecca era distrusă.

— Îți amintești numele bărbatului?

— Beck, spuse Arturo. Rebecca îi spunea omului aceluia Beck.

•

Shauna puse cearșafurile lui Mark în uscător. Linda veni în spatele ei.

— Iar face în pat, spuse Linda.

— O, Doamne, ce spirit de observație ai!

— Nu fi rea.

Linda se îndepărtă de ea. Shauna deschise gura să-și ceară scuze, dar nu reuși să rostească nimic. Atunci când plecase de acasă prima dată – singura dată – Mark reacționase foarte prost. Și începuse să facă în pat. Dar când ea și cu Linda se împăcaseră, încetase să mai facă în pat. Până acum.

— Știe ce se întâmplă, spuse Linda. Simte tensiunea.

— Și ce vrei să fac eu, Linda?

— Tot ceea ce trebuie.

— N-am să mai plec de acasă. Promit.

— E clar că asta nu este suficient.

Shauna puse o rufa dintr-o țesătură mai fină în uscător. Pe fața ei se citea epuizarea. Nu avea nevoie de așa ceva. Era model și câștiga bani buni. Nu putea să ajungă la serviciu cu cearcăne la ochi și cu părul fără strălucire. Nu avea nevoie de tot rahatul ăsta. Se săturase de tot. Se săturase de spiritul acesta casnic care nu i se potrivea. Se săturase de presiunile din partea așa-zișilor binevoitori. Nu mai vorbim de bigoți – cu ăștia se obișnuise. Dar presiunile exercitate de oameni asupra unui cuplu de lesbiene care aveau un copil – exercitate de așa-numiții suporteri bine intenționați – erau de-a dreptul sufocante. Dacă relația lor dădea greș, ar fi fost un insucces pentru toate lesbienele sau, cam așa ceva, ca și când cuplurile alcătuite din bărbați și femei nu s-ar fi despărțit niciodată. Shauna nu era un cruciat. Știa și ea lucrul acesta. Egoistă sau nu, nu avea de gând să-și sacrifice fericirea pe altarul unei „cauze mai mărețe”. Se întreba dacă și Linda gândea la fel:

— Te iubesc, spuse Linda.

— Și eu te iubesc.

Se uitară una la alta. Mark făcea din nou în pat. Shauna nu avea de gând să se sacrifice pentru o cauză măreață. Dar se va sacrifica pentru Mark.

— Și atunci ce facem? întrebă Linda.

— Rezolvăm problema.

— Crezi că putem?

— Mă iubești?

— Știi că te iubesc, spuse Linda.

— Tot mai crezi că sunt cea mai incitantă și mai minunată ființă de pe pământ?

— Oh, da, spuse Linda.

— Și eu la fel. Shauna îi zâmbi. Sunt o pacoste narcisistă.

— Oh, da.

— Dar sunt pacostea ta narcisistă.

— La naiba, așa e.

Shauna se apropie mai mult.

— Nu sunt destinată pentru o viață cu relații ușuratice. Sunt volatilă.

— Ești al naibii de sexy atunci când ești volatilă, spuse Linda.

— Și chiar și atunci când nu sunt.

— Taci din gură și sărută-mă.

Se auzi soneria de jos de la intrare. Linda se uită la Shauna. Însă Shauna ridică din umeri. Linda apăsă pe butonul interfonului și întrebă:

— Da?

— Sunteți Linda Beck?

— Cine este?

— Sunt agentul special Kimberly Green de la Biroul Federal de Investigații. Sunt împreună cu partenerul meu, agentul special Rick Peck. Am dori să venim sus și să vă punem câteva întrebări.

Shauna interveni înainte ca Linda să poată răspunde:

— Numele avocatei noastre este Hester Crimstein, strigă ea în interfon. Puteți să-i telefonați ei.

— Nu sunteți suspecte în nicio crimă. Dorim numai să vă punem câteva întrebări…

— Hester Crimstein, îl întrerupse Shauna. Sunt sigură că aveți numărul ei. Vă urez o zi plăcută.

Shauna dădu drumul butonului. Linda se uită la ea:

— Ce naiba a fost asta?

— Fratele tău are necazuri.

— Ceee?

— Stai jos. Trebuie să discutăm.

•

Raisa Markov, infirmiera care avea grijă de bunicul doctorului Beck, deschise ușa în urma bătăilor ferme. Agenții speciali Carlson și Stone, care lucrau acum împreună cu detectivii Dimonte și Krinsky de la NYPD, îi înmânară un document.

— Mandat federal, o anunță Carlson.

Raisa păși înăuntru fără să reacționeze în niciun fel. Crescuse în Uniunea Sovietică. Agresiunea poliției n-o deruta în niciun fel.

Opt dintre oamenii lui Carlson intrară în casa lui Beck și se răspândiră peste tot.

— Vreau să înregistrați totul pe peliculă, spuse Carlson. Și fără greșeli.

Se mișcau rapid, în speranța că vor fi cu un pas înaintea lui Hester Crimstein. Carlson știa despre Crimstein, așa cum știa despre mulți alți avocați spilcuiți din zilele noastre, că se agăța de incompetența poliției sau/și de comportamentul incorect al polițiștilor ca un pețitor disperat. Carlson, la rândul lui un polițist spilcuit, nu avea de gând să permită ca aici să se întâmple așa ceva. Fiecare pas/mișcare/respirație vor fi ilustrate cu documente și coroborate.

Când Carlson și Stone dăduseră buzna în studioul Rebeccăi Schayes, Dimonte nu fusese prea încântat să-i vadă. Era ca de obicei concurența dintre polițiștii locali și cei federali. Sunt puține lucruri care să-i unească pe polițiștii de la FBI și pe cei de la autoritățile locale, în special, într-un oraș așa de mare, cum este New York.

Dar Hester Crimstein era unul dintre aceste lucruri.

Ambele părți știau că Hester Crimstein era maestră în arta tăierii firului în patru și mereu la vânătoare de publicitate. Lumea va fi deci cu ochii pe ei. Niciunul dintre ei nu dorea s-o dea în bară. Era clar că asta era aici forța motrice. Așa că încheiaseră o alianță cam cu aceeași încredere de care se bucură o strângere de mână între israelieni și palestinieni, pentru că, în ultimă instanță, ambele părți știau că trebuie să pună cât mai repede mâna pe dovezi, înainte ca Hester Crimstein să le tulbure apele.

Polițiștii federali obținuseră mandatul de percheziție. Nu a trebuit decât să traverseze strada până la tribunalul districtual. Dacă Dimonte de la NYPD ar fi dorit un mandat de percheziție, ar fi trebuit să se ducă până la tribunalul din New Jersey – și ar fi durat mult prea mult timp, cu Hester Crimstein pe urmele lor.

— Domnule agent Carlson!

Strigătul venise dinspre colțul străzii. Carlson se repezi afară, cu Stone în urma lui. Dimonte și Krinsky se luară imediat după ei. La cotitura străzii, un tânăr polițist federal stătea lângă un container de gunoi deschis.

— Ce este? întrebă Carlson.

— S-ar putea să nu fie nimic, domnule, dar…

Polițistul cel tânăr îi arătă în jos spre ceea ce părea a fi o pereche de mănuși de cauciuc, aruncate în grabă.

— Pune-le în pungă, spuse Carlson. Vreau să-i faci un test de reziduuri de praf de pușcă imediat. Carlson se uită la Dimonte. Era din nou momentul cooperării – de astă dată prin concurență.

— Cât durează să faceți asta la laboratorul vostru?

— O zi, spuse Dimonte. Acum avea în gură o scobitoare nouă și lucra de zor la ea. Poate două.

— Nu e bine. Trebuie să trimitem probele cu avionul la laboratorul nostru din Quantico.

— La naiba, se stropşi Dimonte.

— Am fost de acord să facem totul cât mai repede.

— Dacă rămânem aici, o rezolvăm cel mai repede, spuse Dimonte. Mă ocup eu de asta.

Carlson dădu din cap. Exact la asta se aşteptase. Dacă vrei ca poliţiştii locali să facă dintr-un caz o adevărată prioritate, ameninţă-i că le iei cazul. Concurenţa era un lucru bun.

O jumătate de oră mai târziu, auziră alt strigăt, de astă dată din garaj. Şi iarăşi porniră toţi în pas alergător în acea direcţie.

Stone fluieră încet. Dimonte rămase cu gura căscată. Carlson se aplecă să vadă mai bine despre ce era vorba.

Acolo, sub ziarele dintr-un coş de gunoi, se afla un pistol de nouă milimetri. Mirosindu-l, îşi dădură seama că se trăsese de curând cu el.

Stone se întoarse către Carlson. Avu grijă ca zâmbetul să nu-i apară în camera de luat vederi.

— Am pus mâna pe el, spuse Stone încet.

Carlson nu spuse nimic. Se uita la tehnicianul care punea arma într-o pungă. Apoi, gândindu-se mai atent, începu să se încrunte.

23.

Apelul de urgență de pe pager era legat de TJ. Se zgâriase la braț într-un toc de ușă. Pentru cei mai mulți dintre copii, aceasta ar fi însemnat o simplă sprayere cu bactin; pentru TJ, însemna o noapte petrecută la spital. Când am ajuns eu la clinică, deja copilul era conectat la un aparat de perfuzie. Hemofilia se tratează prin administrarea de produse ale sângelui, cum ar fi crioprecipitat sau plasmă congelată. Am pus o soră să se ocupe imediat de el.

Așa cum spuneam mai înainte, îl cunoscusem pe Tyrese în urmă cu șase ani, când era cu cătușele la mâini și urla fel de fel de obscenități. Cu o oră mai înainte, venise în mare goană cu fiul lui în vârstă de nouă luni, TJ, la sala de urgență. Eram și eu acolo, dar nu mă ocupam de cazurile acute. Medicul de serviciu s-a ocupat de TJ.

TJ nu răspundea la semnale și era letargic. Respirația lui era foarte slabă. Tyrese care, după cum susținea foaia de observație, avea un comportament „nesigur" (și, mă întreb eu, cam cum ar fi fost de așteptat să se comporte un tată care vine cu un sugar la camera de gardă?), i-a spus medicului de serviciu că băiatul se simțise pe parcursul zilei din ce în ce mai rău. Acesta îi aruncase o privire complice asistentei. Asistenta dăduse din umeri și plecă să dea un telefon. Pentru orice eventualitate.

Un examen al fundului de ochi a scos la iveală faptul că sugarul avea multiple hemoragii retiniene bilaterale – adică vasele de sânge din spatele ambilor ochi explodaseră. Când medicul a pus cap la cap aceste informații – hemoragia retiniană, letargia severă și, ei bine, comportamentul tatălui – a pus diagnosticul:

Sugarul fusese zgâlțâit.

Paznicii înarmați au venit imediat. L-au pus imediat în cătușe pe Tyrese și atunci l-am auzit strigând obscenitățile acelea. M-am dus să văd ce se întâmplase. Sosiseră și doi polițiști în uniformă de la NYPD. Și mai venise și o femeie obosită de la Administrația pentru Protecția Copilului. Tyrese încerca să-și pledeze cauza. Dar toți clătinau din cap în sensul „oare unde o să ajungă lumea asta".

Mai fusesem de zeci de ori martor la astfel de scene în spital. În realitate, văzusem chiar și lucruri mai rele. Tratasem fetițe de trei ani cu boli venerice. O dată, am constatat violul în cazul unui băiețel de patru ani care avea hemoragie internă. În ambele cazuri – și în alte cazuri similare de abuzuri în care fusesem implicat – făptașul era fie un membru al familiei, fie cel mai recent prieten al mamei. Omul cel rău nu stă la pândă să-i ademenească pe copii în parcuri și pe terenuri de joacă. Trăiește în casă cu voi.

Și mai știam – și statisticile m-au fascinat întotdeauna – că peste 95% dintre rănile intracraniene la sugari sunt din cauza abuzurilor împotriva copiilor. Toate acestea păreau să reprezinte șanse destul de bune ca Tyrese să-și fi bruscat copilul.

În această cameră de gardă, auzisem fel de fel de scuze. Copilul căzuse de pe canapea. Ușa de la sobă aterizase în capul copilului. Fratele lui mai mare aruncase o jucărie peste el. Dacă lucrezi suficient de mult timp aici, devii mai cinic decât cel mai versat polițist din oraș. Și adevărul este că un copil sănătos tolerează acest gen de lovituri accidentale destul de bine. Este foarte puțin probabil ca o simplă cădere de pe canapea să provoace o hemoragie retiniană.

Nu aveam niciun fel de probleme atunci când era vorba să pun un diagnostic de abuz împotriva unui copil. Oricum, nu la început.

Dar ceva din felul în care se dezvinovățea Tyrese mi s-a părut ciudat. Nu că aș fi crezut că

este nevinovat. Nici eu nu sunt scutit de tendința de a mă repezi să trag concluzii după aparențe – sau, pentru a folosi un termen mai la modă, pe bază de considerente de ordin rasial. Toți facem acest lucru. Dacă traversezi strada ca să eviți un grup de adolescenți de culoare, ai un comportament rasial; dacă nu traversezi strada pentru că ți-e teamă că vei fi privit ca un rasist, ai un comportament rasial; dacă vezi banda de adolescenți negri și nu te gândești la nimic, ești de pe altă planetă pe care eu nu am vizitat-o niciodată.

Ceea ce mă pusese pe mine pe gânduri atunci era o dihotomie pură. Văzusem un caz extraordinar de asemănător în timpul stagiului meu încheiat de curând, într-un cartier înstărit din Short Hills, New Jersey. O mamă și un tată albi, impecabil îmbrăcați și cu o mașină Range Rover, foarte bine echipată, veniseră de urgență cu fetița lor de șase luni la camera de gardă. Fiica, cel de-al treilea copil al lor, prezenta aceleași simptome ca și TJ.

Și nimeni nu-i pusese cătușe tatălui.

Așa că m-am îndreptat spre Tyrese. Mi-a aruncat o privire de om hăituit. Pe stradă, m-ar fi pus în încurcătură. Era ca în povestea cu lupul mare și rău care urlă la o casă de cărămidă.

— Fiul dumneavoastră s-a născut în acest spital? am întrebat eu.

Tyrese nu mi-a răspuns.

— Fiul dumneavoastră s-a născut în acest spital, da sau nu?

Se calmase suficient ca să-mi poată răspunde:

— Da.

— Este circumcis?

Lui Tyrese i se aprinseră din nou ochii.

— Ești vreun soi de poponar?

— Vrei să spui că există mai multe feluri? am contraatacat eu. Este circumcis, da sau nu?

Tyrese mormăi morocănos:

— Da.

Am găsit numărul de asigurări sociale al lui TJ și l-am introdus în computer. Imediat mi-a apărut dosarul. Am verificat la circumcizie. Normal. La naiba. Apoi am văzut o altă consemnare: Nu era pentru prima dată când TJ venea la spital. La vârsta de două săptămâni, tatăl lui îl adusese aici pentru că îi sângera ombilicul – sângerarea cordonului ombilical.

Curios.

I-am făcut câteva analize de sânge, dar poliția a insistat ca Tyrese să fie reținut. Tyrese nu a obiectat. Voia să se facă analizele. Am încercat să le grăbesc, dar nu am nicio putere în această birocrație. Puțini oameni o au. Laboratorul a reușit să confirme după analize că timpul parțial de tromboplastină era prea lung, dar timpul de protrombină și numărătoarea erau normale. Da, da, dar aveți răbdare.

Cel mai bun – și cel mai rău lucru – a fost confirmat. Băiatul nu fusese bruscat de tatăl lui cu chip de ghetou. Hemofilia era cea care provocase hemoragia retinei. Și tot ea a fost cea care l-a lăsat pe băiat nevăzător.

Paznicii au oftat și i-au scos cătușele lui Tyrese, dându-i drumul să plece fără să zică vreun cuvânt. Tyrese și-a frecat încheieturile. Nimeni nu și-a cerut scuze și nu i-a adresat niciun cuvânt de simpatie acestui om care fusese acuzat pe nedrept de a-și fi bruscat propriul copil, acum devenit nevăzător.

Imaginați-vă așa ceva într-un cartier înstărit.

Și, de atunci, TJ rămăsese pacientul meu.

Acum, în camera lui de spital, l-am mângâiat pe TJ pe cap și am privit în ochii lui care nu vedeau. Copiii se uită de obicei la mine cu o mare admirație, de fapt, cu un amestec între teamă și venerație. Colegii mei cred că toți copiii au o înțelegere mai profundă decât adulții, cu privire la ceea ce li se întâmplă. Eu cred că răspunsul este, probabil, mai simplu. Copiii își văd părinții ca pe

niște ființe întreprinzătoare și omnipotente – dar aici și părinții lor se uită în sus la mine, la medic, cu o privire plină de teamă, rezervați, de regulă, în urma evenimentelor religioase.

Ce poate fi mai înspăimântător pentru un copil mic?

Câteva minute mai târziu, ochii lui TJ s-au închis. Ațipise.

— S-a lovit de marginea ușii, spuse Tyrese. Asta a fost tot. Este orb. Se mai întâmplă, nu-i așa?

— Va trebui să-l ținem noaptea aici, am spus eu. Dar o să fie bine.

— Cum? mă întrebă el. Cum să fie bine, dacă nu i se oprește sângele?

La asta nu aveam răspuns.

— Trebuie să-l scot de aici.

Nu se referea la spital.

Tyrese băgă mâna în buzunar și începu să numere bancnote. Nu aveam chef de așa ceva, așa că am ridicat o mână în sus și am spus:

— Am să vin să-l văd mai târziu.

— Mulțumesc că ați venit, domnule doctor. Apreciez lucrul acesta.

Tocmai voiam să-i amintesc că venisem pentru copilul lui, nu pentru el, dar m-am gândit că e mai bine să tac.

•

Ai grijă, își spunea Carlson, în timp ce pulsul i se accelerase. Ai mare grijă.

Toți patru – Carlson, Stone, Krinsky și Dimonte – stăteau la o masă de ședință în biroul procurorului districtual Lance Fein. Fein, un tip cu mutră de nevăstuică ambițioasă, care dădea mereu din sprâncene și avea o față ca de ceară, ce arăta de parcă ar fi fost gata să se topească în arșiță, stătea încordat.

Dimonte spuse:

— Hai să punem mâna pe el.

— Încă o dată, spuse Lance Fein. Alcătuiți un dosar așa de beton, încât până și Alan Dershowith

să vrea să-l bage la zdup.

Dimonte dădu din cap către partenerul lui.

— Dă-i drumul, Krinsky. Fă-mă să transpir.

Krinsky își luă carnetul și începu să citească:

— Rebecca Schayes a fost împușcată de două ori în frunte, de foarte aproape, cu un pistol automat de nouă milimetri. În timpul executării unui mandat federal de percheziție, în garajul doctorului David Beck a fost găsit un pistol de nouă milimetri.

— Are amprente pe el?

— Niciuna. Dar o analiză balistică a confirmat faptul că pistolul de nouă milimetri găsit în garajul doctorului Beck este arma crimei.

Dimonte zâmbi și ridică din sprâncene.

— Mai are și altcineva întrebări încuietoare?

Sprâncenele lui Fein terminară de tricotat și coborâră la loc.

— Vă rog să continuați, spuse el.

— În cadrul executării aceluiași mandat federal de percheziție, o pereche de mănuși de latex au fost recuperate dintr-un coș de gunoi de la reședința doctorului Beck. Pe mănușa dreaptă au fost găsite urme de praf de pușcă. Doctorul Beck este dreptaci.

Dimonte își scoase la vedere ghetele din piele de șarpe și își mută scobitoarea dintr-o parte în alta a gurii.

— Oh, Doamne, ce mult îmi place. Așa-mi place cel mai mult.

Fein se încruntă. Krinsky, care nu-și desprinsese nicio clipă ochii din agendă, își înmuie un deget în gură și întoarse pagina.

— Pe aceeași mănușă dreaptă din latex, laboratorul a descoperit un fir de păr care a fost identificat ca aparținând Rebeccăi Schayes.

— Doamne Dumnezeule! Dimonte a început să urle, mimând un orgasm. Sau poate că nu-l mima și era real.

— Pentru un test convingător ADN este nevoie de mai mult timp, continuă Krinsky. În plus, amprente aparținând doctorului Beck au fost găsite la locul faptei, dar nu în camera obscură, acolo unde s-a găsit cadavrul.

Krinsky își închise carnetul de notițe. Toate privirile se întoarseră către Fein.

Acesta se ridică în picioare și începu să-și frece bărbia. Fără a ține seama de comportamentul lui Dimonte, toți afișau un fel de exuberanță. Toată încăperea plesnea de tensiunea de dinaintea unei arestări, de exaltarea aceea cu adevărat puternică din care rezultă arestarea într-un caz cu adevărat mare. Apoi, urmau conferințele de presă și telefoanele de la politicieni, fotografiile în ziare.

Numai Nick Carlson era oarecum mai circumspect. Stătea jos și răsucea și dezrăsucea la nesfârșit o bucată de hârtie. Nu se putea stăpâni. Era ceva ce nu-i dădea pace, nu-și dădea nici el seama ce anume este, dar era ceva care îl irita la culme. În primul rând, erau toate acele dispozitive de ascultare din casa doctorului Beck. Cineva îl spiona. Îi asculta și telefonul. Dar se pare că nimeni nu știa nimic despre asta sau nu le păsa.

— Lance? făcu Dimonte.

Lance Fein își drese glasul.

— Știți unde se află doctor Beck în momentul de față?

— La clinică, spuse Dimonte. Am doi polițiști în uniformă cu ochii pe el.

Fein încuviință din cap.

— Haide, Lance, spuse Dimonte. Dă-mi-l mie, băiatule.

— Mai întâi, să-i dăm telefon doamnei Crimstein, spuse Fein. Așa, din politețe.

•

Shauna îi spusese Lindei aproape totul. Lăsase la o parte episodul în care Beck o „văzuse” pe Elizabeth pe computer. Nu pentru că ar fi acordat vreo credibilitate acestei povești. Avea

convingerea că era vorba de o manipulare a computerului. Dar Beck fusese foarte ferm. Să nu spui cuiva. Nu-i plăcea să ascundă secrete față de Linda, dar, în cazul de față, era preferabil să nu înșele încrederea lui Beck.

Linda o privi pe Shauna în ochi tot timpul. Nu dăduse din cap și nici nu se mișcase. Atunci când Shauna terminase, Linda întrebă:

— Ai văzut fotografiile?

— Nu.

— De unde le-a luat poliția?

— Nu știu.

Linda se ridică în picioare.

— David nu i-ar fi făcut niciodată rău lui Elizabeth.

— Știu asta.

Linda își cuprinse umerii cu brațele. Începu să respire greu. Fața ei își pierdu culoarea.

— Te simți bine? întrebă Shauna.

— Ce anume îmi ascunzi?

— Ce te face să crezi că îți ascund ceva?

Linda se uită fix la ea.

— Întreabă-l pe fratele tău.

— De ce?

— Nu e treaba mea să-ți spun.

Interfonul bâzâi din nou. De astă dată, ridică receptorul Shauna:

— Da?

— Hester Crimstein, se auzi în microfon.

Shauna apăsă pe butonul de deschidere a ușii. Două minute mai târziu, Hester intra grăbită în încăpere.

— Cunoașteți o fotografă pe nume Rebecca Schayes?

— Sigur că da, spuse Shauna. Numai că nu am mai văzut-o de mult, așa e, Linda?

— Da, de câțiva ani, fu de acord Linda. Locuia împreună cu Elizabeth în același apartament, undeva în centru. De ce?

— A fost asasinată noaptea trecută, spuse Hester. Se crede că Beck a ucis-o.

Ambele femei înghețară, ca și când cineva le-ar fi pălmuit. Shauna își reveni prima.

— Dar eu am fost cu Beck noaptea trecută, spuse ea. La el acasă.

— Până la ce oră?

— Până la ce oră trebuie să spun?

Hester se încruntă.

— Nu te juca cu mine, Shauna. La ce oră ai plecat de la el de acasă?

— Pe la zece, zece și jumătate. La ce oră a fost ucisă?

— Încă nu știu. Dar am o sursă în interior. Mi-a spus că au un dosar foarte solid împotriva lui.

— Asta e o aiureală.

Se auzi un celular sunând. Hester Crimstein îl apucă pe al ei și, ducându-l la ureche, spuse:

— Da?

Persoana de la celălalt capăt vorbi ceva mai mult timp. Hester asculta în tăcere. Trăsăturile ei începură să se înmoaie ca într-un gest de apărare. Un minut sau două mai târziu, fără să-și ia rămas-bun, închise telefonul cu un pocnet nervos.

— Un telefon de curtoazie, murmură ea.

— Ce?

— Îl arestează pe fratele tău. Avem o oră ca să-l predăm autorităților.

24.

Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la Washington Square Park. E adevărat că mai erau încă patru ore până când ar fi trebuit să fiu acolo. Dar făcând abstracție de urgențe, astăzi era ziua mea liberă. Liber ca pasărea cerului, cum ar fi cântat Lynyrd Skynyrd – și totuși pasărea asta liberă dorea să ajungă în Washington Square Park.

Plecasem de la clinică atunci când pagerul meu și-a intonat încă o dată cântecul său jalnic. Am oftat și m-am uitat să văd ce număr este. Era celularul lui Hester Crimstein. Și avea cod de urgență.

Nu putea fi nicio veste bună.

O clipă, mi-a trecut prin minte să n-o sun – să continuu să merg înainte spre destinul meu –, dar ce rost ar fi avut? Așa că m-am întors în camera mea de consultații. Ușa era închisă și inscripția roșie se aprinsese. Aceasta însemna că încăperea era folosită de un alt medic.

Am coborât pe coridor, am luat-o la stânga și am găsit o încăpere goală în secția de ginecologie. Mă simțeam ca un spion pe terenul adversarului. Încăperea strălucea de prea mult metal. Înconjurat de fel de fel de forcepsuri și alte instrumente ce arătau înspăimântător de medieval, am format numărul.

Hester Crimstein nu se mai obosi să-mi spună bună ziua:

— Beck, avem o problemă serioasă. Unde ești?

— La mine, la clinică. Ce s-a întâmplat?

— Răspunde-mi la o întrebare, spuse Hester Crimstein. Când ai văzut-o ultima dată pe Rebecca Schayes?

Inima mea începu să bată cu putere:

— Ieri. De ce?

— Și înainte de asta?

— Acum opt ani.

Hester lăsă să-i scape o înjurătură cu jumătate de voce.

— Dar ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Rebecca Schayes a fost asasinată ieri-noapte în studioul ei. Cineva a împușcat-o de două ori în cap.

Am simțit brusc o senzație de slăbiciune, ca atunci când ești pe punctul de a adormi. Mi s-au înmuiat picioarele și m-am prăbușit pe un scaun.

— Oh, Dumnezeule…

— Beck, ascultă-mă. Ascultă-mă cu atenție.

Mi-am amintit cum arăta Rebecca ieri.

— Unde ai fost noaptea trecută?

Am îndepărtat telefonul de ureche și am tras aer în piept. Moartă. Rebecca era moartă. În mod ciudat, îmi tot revenea în minte strălucirea aceea aparte din părul ei frumos. Mă gândeam la soțul ei. Îmi închipuiam cum trebuie să arate noaptea părul acela frumos, răsfirat pe pernă.

— Beck?

— Acasă, am spus eu. Am fost acasă, cu Shauna.

— Și după aceea?

— M-am plimbat.

— Pe unde?

— Peste tot.

— Unde anume peste tot?

N-am răspuns.

— Ascultă-mă, Beck. Au găsit arma crimei la tine acasă.

Am auzit cuvintele, dar sensul lor nu reușea să ajungă la creierul meu. Încăperea deveni dintr-odată mai strâmtă. Nu mai erau ferestre. Nu mai puteam respira.

— M-ai auzit?

— Da, am spus eu. Apoi, înțelegând vag despre ce era vorba, am îngăimat: Asta nu e posibil.

— Uite ce este, nu avem timp acum de așa ceva. Ești pe punctul de a fi arestat. Am vorbit cu procurorul care se ocupă de caz. Este un ticălos și

jumătate, dar a fost de acord să te lase să te predai de bună voie.

— Arestat?

— Încearcă să mă urmărești, Beck.

— Dar n-am făcut nimic.

— Asta nu are nicio importanță acum. Te vor aresta. Te vor acuza. Apoi, o să ieși pe cauțiune. Vin la clinică acum. Ca să te iau. Stai acolo liniștit. Să nu spui nimănui nimic, mă auzi? Nici polițiștilor locali, nici celor de la FBI, nici noului tău tovarăș de celulă cu care vei fi închis. Înțelegi?

Privirea mea se ațintise pe ceasul de dincolo de masa de consultații. Era puțin după ora două. Washington Square. Nu mă gândeam decât la Washington Square.

— Nu se poate să fiu arestat, Hester.

— O să fie în ordine.

— Cât timp? am întrebat eu.

— Cât timp ce?

— Cât timp durează până primesc cauțiunea?

— Nu pot să-ți spun sigur. Dar nu cred că asta va fi o problemă. Nu ai cazier. Ești un membru de vază al comunității, cu rădăcini adânci și relații strânse. Va trebui, probabil, să depui pașaportul…

— Dar cât va dura?

— Cât va dura până când, Beck? Nu înțeleg.

— Până când am să ies?

— Uite ce este, am să încerc să fac presiuni, OK? Dar chiar dacă se grăbesc – și nu pot să spun că se vor grăbi –, tot trebuie să-ți trimită amprentele la Albany. Așa e regula. Dacă avem noroc – adică dacă suntem chiar foarte norocoși s-ar putea să te scoatem pe la miezul nopții.

Miezul nopții?

Teama se încolăci în jurul pieptului meu precum un cerc de fier. Dacă ajungeam la închisoare însemna să pierd întâlnirea din Washington Square Park. Legătura mea cu Elizabeth era extrem de fragilă, ca niște firișoare de sticlă venețiană. Dacă nu sunt la Washington Square la ora cinci…

— Nu merge, am spus eu.

— Ce?

— Trebuie să insiști să se amâne. Să mă aresteze mâine.

— Glumești, nu-i așa? Uite ce este, probabil că sunt deja acolo, cu ochii pe tine.

M-am aplecat și am privit de-a lungul coridorului. Din unghiul meu nu vedeam decât o parte din biroul recepției, colțul dinspre dreapta, dar era suficient.

Erau într-adevăr acolo doi polițiști. Poate chiar mai mulți.

— Oh, Dumnezeule mare, am spus și m-am retras din nou în cameră.

— Beck?

— Nu pot să merg la închisoare, am spus eu din nou. Nu astăzi.

— Nu mă mai ameți de cap, Beck, bine? Rămâi acolo unde ești. Nu te mișca, nu vorbi, nu face nimic. Stai în biroul tău și așteaptă. Am pornit spre tine.

Închise telefonul.

Rebecca era moartă. Poliția credea că eu o ucisesem. Ridicol, firește, dar probabil că exista o legătură. O vizitasem ieri pentru prima dată după opt ani. Și, în aceeași noapte, fusese ucisă.

Ce naiba se întâmpla aici?

Am deschis ușa încet și am aruncat o privire spre coridor. Polițiștii nu se uitau spre mine. Așa că m-am strecurat afară din birou. Exista o ieșire de urgență prin spate. Mă puteam furișa pe acolo. Și puteam ajunge până la Washington Square.

Era oare aievea? Chiar aveam de gând să fug de poliție?

Nu știam. Dar când am ajuns la ușă, am riscat să arunc o privire în urma mea. Unul dintre polițiști m-a zărit. M-a arătat cu mâna celuilalt și a pornit repede spre mine.

Am deschis ușa și am luat-o la fugă.

•

Nu-mi venea să cred. Fugeam de poliție.

Ușa dădea într-o stradă întunecoasă, direct în spatele clinicii. Nu cunoșteam strada. Ar putea să pară ciudat, dar nu era cartierul meu. Veneam aici, munceam, plecam. Stăteam închis în mediul acela fără ferestre, amețit de lipsa luminii solare, ca un fel de bufniță beată. La doar o singură stradă de locul unde munceam, mă aflam într-un teritoriu cu totul străin.

Am cotit spre dreapta, fără niciun motiv anume. Dar în spatele meu am auzit cum se deschide o ușă:

— Stai! Poliția!

De fapt, urlaseră. Dar nu le-am dat ascultare. Oare vor trage? Mă îndoiam. Nu-și puteau asuma toate repercusiunile împușcării unui bărbat neînarmat care fugea. Dar nu era imposibil – oricum, nu în acest cartier –, dar era puțin probabil.

Nu erau prea mulți oameni pe aici, dar cei care erau de față priveau cu foarte puțin interes la cele ce se petreceau. Am continuat să fug. Lumea trecea pe lângă mine ca în ceață. Am trecut în goană pe lângă un bărbat cu aspect periculos, care avea un rottweiler. Câțiva bătrâni ședeau la colțul străzii și comentau evenimentele zilei. Femeile cărau prea multe sacoșe. Copiii care, probabil, ar fi trebuit să fie la școală, se rezemau de tot felul de lucruri, unul mai șmecher decât altul.

Iar eu fugeam ca să scap de poliție.

Mintea mea nu se putea concentra asupra acestui adevăr. Îmi simțeam picioarele deja ca de plumb, dar imaginea lui Elizabeth care privea în camera de luat vederi mă împingea înainte și îmi pompa sânge în inimă.

Respiram prea repede.

Ați auzit toți despre adrenalină, cum te stimulează și îți dă o putere nemaipomenită, dar astea sunt povești. Aveam sentimentul că totul se destramă, că nu mă mai pot controla. Simțurile îmi

erau atât de ascuțite, încât eram pe punctul de a paraliza. Puterea aceasta trebuie ținută sub control, căci altfel te sufocă.

Am pornit pe o alee – așa făceau întotdeauna personajele de la TV –, dar aceasta se înfunda la cele mai puturoase pubele ale planetei. Duhoarea mă făcu să dau înapoi ca un cal pe picioarele din spate. Cândva, poate pe vremea când fusese primar LaGuardia, pubelele fuseseră verzi. Dar acum nu mai rămăsese decât rugina. În multe locuri, rugina mâncase tot metalul, ușurând activitatea mulțimii de șobolani ce ieșeau din ele, ca noroiul dintr-o conductă.

Am căutat din priviri o ieșire – o ușă sau altceva, dar nu era nimic. Nu era nicio ieșire din spate. M-am gândit să sparg o fereastră ca să ajung undeva, dar toate ferestrele de la parter aveau gratii.

Singura cale de a ieși era drumul pe care venisem – acolo unde fără îndoială polițiștii puteau să mă vadă.

Eram prins în capcană.

M-am uitat în stânga, în dreapta și, apoi, destul de ciudat, am privit și în sus.

Scările de incendiu.

Erau mai multe deasupra capului meu. Extrăgând încă adrenalină din străfundul ființei mele, am sărit în sus cât am putut de mult, am întins mâinile cât mai sus și am aterizat în fund. Am încercat din nou. Nici măcar pe aproape. Scările erau mult prea sus.

Și atunci?

Poate că am să reușesc să trag o pubelă, să mă urc cu picioarele pe ea și să sar din nou. Dar pubelele nu mai aveau capac. Dacă aș fi reușit să mă așez cu picioarele pe marginile pubelei, aș fi fost tot prea jos.

Am tras aer în piept și am încercat să gândesc. Duhoarea mă copleșea; se târa în nasul meu și

parcă își făcuse cuib acolo. M-am dus înapoi către ieșirea din alee.

Păcănituri de bruiaj radio. Așa cum se aude din radioul poliției.

M-am lipit de perete și am ascultat.

Să mă ascund. Trebuia să mă ascund.

Păcăniturile se auzeau din ce în ce mai tare. Am auzit voci. Polițiștii se apropiau. Eram total expus. M-am lipit mai mult de perete, ca și când aceasta m-ar fi putut ajuta la ceva. Ca și când ar fi putut să dea colțul și să mă confunde cu zidul.

Sirenele sfâșiau aerul liniștit.

Sirene pentru mine.

Zgomot de pași. Era clar că se apropiau tot mai mult. Nu exista decât un singur loc în care să mă ascund.

Am decis rapid care dintre pubele era cea mai puțin puturoasă, am închis ochii și m-am băgat înăuntru.

Lapte acru. Lapte foarte acru. Acesta a fost primul miros care m-a lovit. Dar nu era singurul. Ceva care semăna cu mirosul de vomă și mai rău. Stăteam pe jos în pubelă. Pe ceva umed și putred. Se lipea de mine. Gâtul meu decise să-și pornească reflexul de vomă. Stomacul mi se ridică în sus.

Am auzit pe cineva care alerga pe la capătul aleii. Am stat cât mai tupilat.

Un șobolan se cățără pe piciorul meu.

Cât pe-aci să urlu, dar ceva din subconștient mi-a închis urletul în gură. Dumnezeule, era ireal. Mi-am ținut răsuflarea. Dar nu puteam rezista prea mult și am încercat să respir pe gură, dar asta mi-a produs imediat reflexul de vomă. Mi-am apăsat cămașa peste nas și gură. Asta m-a ajutat, dar nu prea mult.

Zgomotul de paraziți dispăruse. La fel și cel de pași. Oare îi păcălisem? Dacă da, nu pentru mult timp. S-au auzit apoi alte sirene de poliție, în armonie cu celelalte, o adevărată rapsodie albastră.

Polițiștii primiseră întăriri. Se vor întoarce curând. Vor verifica toată aleea. Și atunci?

M-am apucat de marginea pubelei ca să ies afară. Tabla ruginită îmi taie palma. Mâna îmi zbură spre gură. Sângeram. Medicul din mine mă preveni imediat cu privire la pericolul de tetanos. Restul personalității mele îmi spunea că tetanosul era chiar ultima dintre grijile mele.

Am ascultat.

Nu se auzeau pași. Nici zgomot de bruiaj radio. Sirenele se pierduseră în depărtare. Dar la ce mă puteam aștepta? Un asasin umbla liber prin frumosul nostru oraș. Băieții buni aveau să vină imediat în forță. Aveau să izoleze și să închidă aleea și apoi s-o percheziționeze.

Cât de departe fugisem?

Nu puteam să-mi dau seama. Dar știam un lucru. Trebuia să mă mișc. Trebuia să mă îndepărtez cât mai mult de clinică.

Asta însemna, în primul rând să ies din alee.

M-am strecurat pe furiș spre ieșirea din alee. Nu se auzeau nici pași, nici zgomot de radio. Semne bune. Am încercat să mă gândesc o clipă. Fuga era un plan foarte bun, dar, dacă aș fi avut și o țintă, ar fi fost și mai bine. Să merg mai departe spre est, mi-am zis eu, chiar dacă era vorba de cartiere mai puțin sigure. Mi-am amintit că văzusem șine de tren suspendate.

Metroul.

Doar așa aș fi putut pleca de acolo. Nu aveam altceva de făcut decât să mă urc într-un tren, să schimb metroul de câteva ori și, probabil, aș reuși să dispar. Dar unde era cea mai apropiată stație de metrou?

Tocmai când încercam să-mi amintesc harta metroului, un polițist intră pe alee.

Era foarte tânăr, tuns scurt și foarte curat, roz la față. Avea mânecile de la cămașă suflecate și fu la fel de uimit, ca și mine de altfel, să mă vadă acolo.

Am încremenit amândoi. Dar el încremeni cu o fracțiune de secundă mai mult decât mine.

Dacă m-aș fi apropiat de el ca un boxer sau ca un expert în kung-fu, probabil că aș fi sfârșit, ca mulți alții, cu dinții smulși din gură. Dar n-am făcut asta. M-am lăsat cuprins de panică. Am acționat numai din frică pură.

M-am lansat direct spre el.

Cu bărbia strânsă, am lăsat capul în jos și am țintit spre el ca o rachetă. Am urmat sfatul lui Elizabeth, când juca tenis, îmi spusese odată că, atunci când adversarul este la fileu, cel mai bine este să repezi mingea drept în el, căci nu va ști în ce parte s-o ia. În felul acesta, îl faci să-și încetinească viteza reacție.

Asta s-a întâmplat și aici.

Trupul meu s-a lovit de al lui. L-am apucat de umeri ca o maimuță care se cațără pe un gard. Ne-am încleștat unul de altul. Mi-am adunat genunchii și i-am apăsat pe pieptul lui. Am rămas cu bărbia înțepenită, cu capul sub maxilarul tânărului polițist.

Am aterizat amândoi cu o bufnitură cumplită.

Am auzit un zgomot de ceva sfărâmat. O lovitură ascuțită ricoșă din locul în care craniul meu se lovise de bărbia lui. Tânărul polițist scoase un zgomot ciudat, un fel de pfuuu! Aerul îi ieșea din plămâni. Cred că îi sfărâmasem maxilarul. Panica puse stăpânire totală pe mine. M-am dat jos de pe el ca și când ar fi fost un corp inert.

Atacasem un polițist.

Nu aveam timp să zăbovesc prea mult cu gândul la asta. Nu voiam decât să fiu cât mai departe de el. Am reușit să mă ridic în picioare și mă pregăteam să mă răsucesc, când i-am simțit mâna pe glezna mea. M-am uitat în jos și ochii noștri s-au întâlnit.

Avea dureri. Dureri pe care i le provocasem eu.

Mi-am păstrat echilibrul și i-am dat un picior. L-am lovit în coaste. De astă dată, scoase un sunet ca

un fel de pluuu! Sângele începu să-i curgă din gură. Nu-mi vena să cred că eu eram în stare de astfel de lucruri. L-am lovit din nou. Suficient de tare ca să slăbească strânsoarea. M-am eliberat. Și am luat-o la goană.

25.

Hester și Shauna luară un taxi până la clinică.

Linda luase metroul numărul 1 ca să meargă la consultantul lor financiar din World Financial Center și să vadă ce poate vinde pentru a plăti cauțiunea.

Douăsprezece mașini de poliție staționau în fața clinicii lui Beck, toate cu botul în altă direcție, ca niște săgeți aruncate de un bețiv. Luminile lor străluceau în roșu și albastru, alertă maximă. Sirenele urlau. Mai veniră câteva mașini de poliție.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Shauna.

Hester îl zări pe procurorul adjunct Lance Fein, dar el o văzuse înaintea ei. Se repezi furios spre ele. Era stacojiu la față și vena de pe frunte îi pulsa frenetic.

— Ticălosul a șters-o, se răsti Fein fără niciun preambul.

Hester receptă lovitura și contraatacă.

— Probabil că oamenii tăi l-au speriat.

Mai veniră încă două mașini de poliție. Apăru și mașina de la Canalul 7. Fein blestemă pe sub mustață.

— Presa. La naiba, Hester, îți dai seama în ce lumină o să apar eu?

— Uite ce e, Lance…

— Ca un ticălos care acordă tratament special bogaților, asta e, știi și tu. Cum ai putut să-mi faci una ca asta, Hester? Știi ce o să-mi facă primarul? O să-mi tragă o săpuneală de o să-mi meargă fulgii. Și Tucker – Tucker era procurorul districtual din Manhattan –, Dumnezeule mare, îți poți imagina ce-o să-mi facă?

— Domnule Fein!

Unul dintre polițiști îl chema. Fein se mai uită încă o dată la ele, apoi se răsuci pe călcâie și plecă.

Hester se întoarse și ea brusc către Shauna:

— Beck și-a ieșit din minți?

— Este înspăimântat, spuse Shauna.

— Fuge de poliție, strigă Hester. Înțelegeți? Pricepeți ce înseamnă asta?

Arătă spre mașina de la televiziune.

— Presa este aici, pentru numele lui Dumnezeu. O să vorbească despre ucigașul care fuge. Este periculos. Asta îl face să pară vinovat. Nu avem nicio șansă în fața juriului.

— Liniștește-te, spuse Shauna.

— Să mă liniștesc? Înțelegeți ce a făcut?

— A fugit. Asta e tot. Așa a făcut și OJ. Și nu a avut nimic de suferit din partea juriului.

— Shauna, aici nu este vorba de OJ. Aici este vorba de un doctor alb și bogat.

— Beck nu este bogat.

— Nu despre asta e vorba, la naiba. Toată lumea o să vrea să-l condamne după asta. S-a dus cauțiunea. Nici vorbă de un proces corect. Își încrucișă brațele pe piept. Iar Fein se va alege cu reputația compromisă.

— Și ce înseamnă asta?

— Ce înseamnă? E vorba de mine! strigă Hester. Dintr-o singură mișcare, Beck mi-a distrus credibilitatea la biroul procurorului. Dacă am promis că-i predau un om, trebuie să i-l predau.

— Hester?

— Ce este?

— Nu dau nicio ceapă degerată pe reputația ta în momentul de față.

Dintr-odată, se auzi un zgomot care le făcu pe amândouă să tresară. Se întoarseră și văzură o ambulanță ce venea repede pe lângă bloc. Cineva strigă ceva. Apoi se auzi un alt strigăt. Polițiștii începură să se agite în jurul lor, ca niște bile în mașina de tras la sorți.

Ambulanța scrâșni din frâne și se opri. Echipa de paramedici – un bărbat și o femeie – sări afară din mașină. Repede. Prea repede. Deschiseră ușa din spate și scoaseră targa afară.

— Pe aici! strigă cineva. E aici?

Shauna simți că inima i se oprește în piept. Alergă spre Lance Fein. Hester se luă după ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hester. Ce este?

Fein o ignoră.

— Lance?

În cele din urmă, acesta se întoarse cu fața spre ele. Mușchii feței i se schimonosiseră de furie.

— Clientul tău.

— Ce e cu el? E rănit?

— A atacat un polițist.

•

Asta era chiar o nebunie.

Depășisem o limită pentru că fugisem de poliție, îl atacasem pe polițistul acela tânăr… Acum nu mai exista cale de întoarcere. Așa că am continuat să fug. Alergam din toate puterile.

„Polițist lovit!"

Cineva strigase așa. Au urmat, apoi, alte strigăte. Zgomote și păcănituri radio. Alte sirene. Toate se repezeau în direcția mea. Simțeam cum îmi zvâcnește inima în gât. Am continuat să-mi pompez toată energia în picioare. Le simțeam grele și înțepenite, ca și când mușchii și ligamentele s-ar fi transformat în piatră. Nu prea eram în formă. Începu să-mi curgă nasul. Am amestecat mucusul cu toată murdăria pe care o adunasem pe buza superioară și l-am băgat în gură.

Continuam să fug, șerpuind printre blocuri, ca și când în felul acesta aș fi putut să păcălesc poliția. Nu m-am întors să văd dacă mă urmăreau. Știam că vin după mine. Sirenele și hârâitul radiourilor îmi spuneau că sunt pe urmele mele.

Nu aveam nicio șansă.

Alergam prin cartiere prin care n-aș fi îndrăznit să merg nici cu mașina. Am sărit un gard și am sprintat prin iarba înaltă a unui fost teren de joacă. Oamenii vorbeau despre creșterea prețurilor la imobile în Manhattan. Dar aici, nu departe de Harlem River Drive, existau parcele goale,

presărate cu sticlă spartă și ruine unde fuseseră odată săli de gimnastică și, poate, mașini.

În fața unor căsuțe ale celor cu venituri scăzute, un grup de adolescenți negri, toți cu mers țanțoș și mișcări coordonate, de ansamblu, se uitau la mine ca la niște resturi gustoase de la un dineu. Aveau de gând să facă ceva – nu știam ce anume –, când își dădură seama că mă fugărea poliția.

Începură să mă încurajeze.

— Hai, albule, dă-i bătaie!

Am dat cumva din cap și am trecut ca fulgerul pe lângă ei, ca un maratonist recunoscător pentru puținele vorbe de încurajare venite din public. Unul dintre ei strigă:

— Diallo!

Am continuat să alerg. Știam, firește, cine este Amadou Diallo. Toată lumea de la New York știa. Fusese împușcat de patruzeci și unu de ori de polițiști și era neînarmat. Pentru o clipă, m-am gândit că era un fel de avertisment, în sensul că polițiștii ar putea să tragă în mine.

Dar nu despre asta era vorba.

În cazul Amadou Diallo apărarea susținuse că, atunci când Diallo băgase mâna în buzunar după portofel, polițiștii au crezut că este vorba de o armă. De atunci, oamenii protestau, băgând repede mâinile în buzunar și scoțând portofelele, după care strigau „Diallo!” Polițiștii de pe străzi raportau că, de fiecare dată, când cineva băga mâna în buzunar în felul acesta, simțeau un fior de teamă.

Și așa s-a întâmplat și acum. Noii mei aliați – alianță clădită, probabil, pe convingerea lor că eram un asasin – și-au scos din buzunar portofelele. Cei doi polițiști care erau pe urmele mele au ezitat. Aceasta a fost suficient ca să iau avans.

Dar ce folos?

Simțeam că gâtul îmi ia foc. Trăgeam prea mult aer în piept. Pantofii îmi atârnau ca niște ghete de

plumb în picioare. Simțeam că devin tot mai leneș. Mă dureau degetele de la picioare. Mi-am pierdut echilibrul, am alunecat pe pavaj, m-am julit pe palme, pe față și la genunchi.

Am reușit să mă ridic din nou, dar picioarele îmi tremurau.

Se apropiau de mine.

Sudoarea îmi lipise cămașa de spate. Urechile îmi ardeau din cauza aerului ce se frecase de ele. Niciodată nu-mi plăcuse să alerg. Amatorii de jogging spuneau că alergarea îi face să devină de-a dreptul dependenți, căci ajung direct în nirvana prin alergare. Foarte bine. Dar eu am fost întotdeauna convins de faptul că – după cum se întâmpla în cazurile de autoasfixiere – plăcerea venea dintr-un fel de lipsă de oxigenare a creierului și mai puțin din partea endorfinelor trupului.

Și, vă rog să mă credeți, nu eram deloc fericit.

Obosit. Asta eram, chiar prea obosit. Nu puteam să fug la nesfârșit. Am privit în urma mea. Nu mai era niciun polițist. Strada era pustie. Am încercat o ușă. Nimic. Am încercat alta. Păcăniturile radiourilor au reînceput. Am luat-o din nou la fugă. Spre capătul blocului, am zărit ușa de la pivnița unei case ce dădea spre stradă și era puțin deschisă. Și ruginită. Totul era ruginit în acel loc.

M-am aplecat și am tras de mânerul de metal. Ușa cedă cu un zgomot nefericit. Am privit înăuntru, în întuneric.

Un polițist strigă:

— Tăiați-i calea pe partea cealaltă!

Nu mi-am pierdut timpul să privesc înapoi. Am pășit repede în hrubă. Am ajuns pe prima treaptă. Se cam clătina. Am pus piciorul pe a doua treaptă. Dar nu era nicio treaptă.

Am rămas suspendat o clipă, ca Wile E. Coyote, atunci când aleargă de pe o stâncă, după care m-am prăbușit neajutorat în hruba neagră.

Cred că n-am căzut mai mult de trei metri, dar mi s-a părut că a durat o veșnicie până am ajuns jos. Am întins brațele. Nu m-a ajutat cu nimic. Am aterizat pe ciment cu dinții clănțănind din cauza impactului.

Acum zăceam pe spate și priveam în sus. Ușa se trânti și se închise deasupra mea. Un lucru bun, presupun, dar întunericul era acum total. Mi-am făcut un examen rapid, doctorul din mine efectuă o consultație internă. Totul mă durea.

I-am auzit din nou pe polițiști. Sirenele nu încetaseră sau, poate, îmi vuiau mie urechile. O mulțime de voci. O mulțime de radiouri care păcăneau.

M-am rostogolit pe o parte. M-am sprijinit pe mâna dreaptă, în încercarea de a mă ridica, dar acest lucru mi-a provocat dureri în tăieturile din palmă. Am ridicat, apoi, capul, dar acesta protestă în momentul în care am ajuns în poziție verticală. Era cât pe-aici să cad din nou.

Și acum?

Să mă ascund aici? Nu, nu merge. În cele din urmă, vor căuta din casă în casă. Mă vor prinde. Și chiar dacă nu mă prindeau, nu fugisem cu intenția de a mă ascunde într-un subsol întunecos. Fugisem ca să pot ajunge la întâlnirea cu Elizabeth din Washington Square.

Trebuia să mă mișc.

Dar încotro?

Ochii începuseră să mi se obișnuiască cu întunericul, suficient ca să disting niște contururi. Mai multe lăzi erau aruncate la întâmplare, câteva mormane de cârpe, niște scaune înalte de bar, o oglindă spartă. Mi-am văzut imaginea în oglindă și mai că mi-a venit să fug de spaimă. Pe frunte, aveam o vânătaie. Pantalonii îmi erau rupți la ambii genunchi. Cămașa era plină de pete. Eram plin tot de funingine, de parcă aș fi fost coșar.

Unde să mă duc?

O scară. Trebuia să fie pe undeva o scară de coborât acolo. Am început să înaintez pe pipăite, mișcându-mă ca într-un fel de dans spastic, pipăind cu piciorul stâng ca și când ar fi fost un baston alb. Piciorul meu dădu de niște cioburi de sticlă. Am continuat să înaintez.

Am auzit un fel de zgomot înfundat și în calea mea se înălță o grămadă uriașă de zdrențe. Ceva ce ar fi putut fi o mână se întinse spre mine ca dintr-un mormânt. Mi-am înăbușit un strigăt.

— Lui Himmler îi place tonul! strigă el la mine.

Bărbatul – da, acum vedeam clar că este un bărbat – dădu să se ridice în picioare. Era înalt și negru și avea o barbă cenușie, ca un ghem de câlți, și lăsa impresia că ar fi fost în stare să mănânce o oaie întreagă.

— Mă auzi? urlă omul. Ai auzit ce-am spus?

Păși către mine, iar eu m-am retras câțiva pași.

— Himmler! Îi place tonul.

Era clar că bărbosului nu-i plăcea ceva. Strânse mâna pumn și o îndreptă spre mine. M-am dat într-o parte fără să mă gândesc la nimic. Pumnul lui trecu pe lângă mine cu suficientă forță – sau suficientă băutură – ca să-l facă să cadă. Căzu cu fața în jos. N-am mai așteptat. Am găsit scara și am fugit în sus.

Ușa era încuiată.

— Himmler!

Urla prea tare. Mult prea tare. M-am împins în ușă. Degeaba.

— Mă auzi? Auzi ce-ți spun?

Am auzit un trosnet. Am privit în spate și am văzut ceva care mi-a strecurat teama în suflet.

Lumina soarelui.

Cineva deschisese trapa prin care intrasem eu.

— Cine e acolo?

Era o voce autoritară. Lumina unei lanterne începu să joace pe podea. Ajunse până la bărbos.

— Lui Himmler îi place tonul!

— Tu urlai așa, bătrâne?

— Mă auzi?

Am împins cu umărul în ușă, punând în mișcarea asta tot ce aveam. Ușa începu să pârâie. Imaginea lui Elizabeth îmi răsări în minte – cea pe care o văzusem pe computer – cu brațul ridicat, cu ochii care mă îndemnau să mă apropii. Am mai împins o dată.

Ușa cedă.

Am căzut afară, nu departe de ușa de la intrare a clădirii.

Și acum?

În apropiere erau alți polițiști – încă mai auzeam păcăniturile aparatelor de radio – și unul dintre ei încă mai discuta cu biograful lui Himmler. Nu aveam prea mult timp. Aveam nevoie de ajutor.

Dar de la cine?

Nu puteam să-i telefonez Shaunei. Poliția o supraveghea. La fel și pe Linda. Hester va insista să mă predau.

Cineva deschidea ușa din față.

Am fugit pe coridor. Pardoseala era din linoleum murdar. Ușile, toate de metal, erau închise. Am deschis o ușă de incendiu și am pornit în sus pe scări. La etajul al treilea, am ieșit afară.

Pe coridor se afla o bătrână.

Spre marea mea uimire, era albă. Bănuiam că auzise zarva și ieșise să vadă ce se întâmplă. M-am oprit brusc. Era destul de departe de ușa ei deschisă ca să pot trece pe lângă ea…

Oare? Aveam destul loc ca să trec?

Mă uitam la ea. Ea se uita la mine. Apoi, scoase un revolver.

Oh, Dumnezeule…

— Ce dorești? întrebă ea.

Și m-am trezit că o întreb:

— Pot să dau un telefon de la dumneavoastră?

Nu ezită nicio clipă:

— Douăzeci de dolari.

Am băgat mâna în portofel și am scos banii. Bătrâna dădu din cap și îmi dădu drumul înăuntru.

Apartamentul era curat și ordonat. Avea o mulțime de șervețele de dantelă peste tapițerie și pe masa neagră de lemn.

— Acolo, spuse ea.

Telefonul era cu disc. Mi-am băgat degetele în găurile mici. Ce lucru nostim! Nu mai formasem niciodată acest număr – nu dorisem niciodată –, dar îl știam pe dinafară. Psihiatrii ar fi găsit probabil o explicație foarte bună pentru asta.

După a doua sonerie, o voce spuse:

— Da.

— Tyrese? La telefon este doctorul Beck. Am nevoie de ajutorul tău.

26.

Shauna scutură din cap.

— Beck a lovit pe cineva? Nu se poate.

Vena de pe fruntea procurorului adjunct Fein începu să zvâcnească din nou. Se apropie de ea până când fața lui ajunse aproape lipită de a ei.

— A atacat un polițist pe o alee. Probabil că i-a rupt omului maxilarul și câteva coaste.

Fein se apropie și mai mult și, în timp ce vorbea, scuipatul îi ateriză pe obrazul Shaunei.

— Auzi ce-ți spun?

— Am auzit, spuse Shauna. Acum dă-te mai încolo, respirație puturoasă ce ești, sau îți dau un genunchi de-ți vâr biluțele pe gât.

Fein rămase pe loc o fracțiune de secundă, după care îi întoarse spatele. Hester Crimstein făcu și ea la fel. Porni înapoi către Broadway. Shauna alergă după ea.

— Unde te duci?

— Mă retrag, spuse Hester.

— Ce face?

— Găsește-i alt avocat, Shauna.

— Vorbești serios?

— Foarte serios.

— Dar nu poți să-l părăsești, așa, pur și simplu.

— Ai să vezi că pot.

— Îi creezi un prejudiciu.

— Le-am dat cuvântul că se va preda, spuse ea.

— La naiba cu cuvântul tău. Prioritatea noastră aici este Beck, nu tu.

— Poate pentru tine.

— Pui interesul tău înaintea clientului?

— Nu lucrez cu un om care face așa ceva.

— Pe cine vrei să aiurești? Ai apărat și violatori în serie.

— Am plecat, zise ea fluturând din mână.

— Nu ești decât o nenorocită de ziaristă ipocrită.

— Oh, Shauna.
— Am să mă duc la ei.
— La cine?
— La presă.
Hester se opri.
— Și ce ai să le spui? Că am părăsit un asasin necinstit? Minunat, n-ai decât. Am să arunc așa de mult rahat peste Beck, încât în comparație cu el, Jeffrey Dahmer va arăta ca un mielușel.
— N-ai ce să spui, spuse Shauna.
Hester dădu din umeri.
— Nimic nu mă poate opri.
Cele două femei se uitau una la alta. Niciuna dintre ele nu-și feri privirile.
— Poate ți se pare că reputația mea este lipsită de importanță, spuse Hester, pe un ton dintr-odată blând. Dar nu este așa. Dacă biroul procurorului nu poate să aibă încredere în cuvântul meu, devin inutilă pentru ceilalți clienți ai mei. Devin inutilă și pentru Beck. Este foarte simplu. N-am să-mi las firma și toți clienții de izbeliște, doar pentru că băiețașul tău a luat-o razna.
Shauna scutură din cap.
— Să piei din ochii mei.
— Și încă ceva.
— Ce anume?
— Oamenii nevinovați nu fug, Shauna. Băiețașul tău, Beck? Pun pariu pe o sută la unu că a ucis-o pe Rebecca Schayes.
— Țin pariul, spuse Shauna. Și încă ceva pentru tine, Hester. Dacă spui un singur cuvânt împotriva lui Beck, n-o să mai fie nevoie decât de o cutie de săpun ca să-ți îngroape rămășițele pământești. E clar?
Hester nu răspunse. Mai făcu un pas, depărtându-se de Shauna. Și, atunci, răsună focul de armă care sfâșie aerul.

•

Eram lăsat pe vine și mă târam pe o scară de incendiu ruginită, când zgomotul împușcăturii atât

de aproape mă făcu să cad pe spate. M-am lipit, apoi, de scară și am așteptat.

Alte împușcături.

Am auzit strigăte. Mă așteptasem la asta, dar tot mă cuprinsese panica. Tyrese îmi spusese să ies afară acolo și să-l aștept pe el. Mă întrebam cum plănuia să mă scoată afară. Acum începeam să-mi dau seama.

Crea o diversiune.

În depărtare, am auzit pe cineva țipând:

— Bărbat alb trage focuri de armă!

Apoi, am auzit o altă voce:

— Bărbat alb înarmat! Bărbat alb înarmat!

Alte împușcături. Dar – am ciulit bine urechile – nu se mai auzeau alte zgomote de radio. Stăteam cât mai ascuns și încercam să nu gândesc prea mult. Se pare că mintea mea suferise un scurtcircuit. Acum trei zile, eram un medic devotat care trecea prin viață ca un somnambul. Dar atunci, s-a întâmplat să văd o fantomă, să primesc e-mailuri de la morți, să devin suspect nu numai de o crimă, ci de două, să fug de mâna legii, să atac un polițist și să recurg la ajutorul unui cunoscut traficant de droguri.

Și asta în numai șaptezeci și două de ore.

Mai că îmi venea să râd.

— Hei, doctore!

Am privit în jos. Tyrese era acolo. Alături de el era încă un bărbat negru de vreo douăzeci de ani și ceva, doar puțin mai mic decât clădirea. Uriașul se uită în sus la mine prin ochelarii aceia de soare care se potriveau perfect cu expresia lui facială încremenită.

— Haide, doctore. S-o ștergem de aici.

Am alergat în jos pe scara de incendiu. Tyrese se uita mereu în stânga și în dreapta. Uriașul stătea perfect nemișcat, cu brațele încrucișate pe piept, în ceea ce spuneam eu că este poziția bivolului. Am șovăit înainte de ultima scară, încercând să-mi dau seama cum s-o las în jos ca să ajung la pământ.

— Hei, doctore, are o pârghie pe stânga.

Am găsit-o, am tras și scara a coborât. Când am ajuns jos, Tyrese s-a strâmbat și a fluturat cu mâna prin fața nasului.

— Dar știu că puți, doctore.

— N-am avut timp să fac duș, scuză-mă.

— Pe aici.

Tyrese a pornit-o repede prin curtea din spate. L-am urmat îndeaproape, trebuind să măresc pasul ca să mă pot ține după el. Uriașul aluneca în tăcere după noi. Nu și-a mișcat nicio clipă capul nici spre stânga, nici spre dreapta, însă aveam impresia că n-a pierdut prea mult.

Un BMW negru cu geamurile vopsite, cu o antenă complicată și un chenar de lanț pe plăcuța de înregistrare din spate era cu motorul pornit. Portierele erau închise, dar simțeam vibrațiile muzicii rap. Basul îmi zvâcnea în piept, ca o cheie de acordare.

— Mașina asta nu e cam țipătoare? am întrebat eu ridicând din sprâncene.

— Dacă ai căuta un doctor alb, care ar fi ultimul loc unde te-ai uita?

Avea dreptate.

Uriașul deschise ușa din spate. Muzica răbufni și mai tare. Tyrese întinse mâna ca un portar stilat, iar eu m-am urcat în mașină. S-a strecurat și el lângă mine. Uriașul s-a aplecat și s-a așezat pe locul șoferului.

Nu înțelegeam foarte bine ce spunea solistul de pe CD, dar era clar că se săturase „de omul ăla". Brusc, am înțeles.

— El e Brutus, a spus Tyrese.

Se referea la șoferul cel uriaș. Am încercat să-i prind privirea în oglinda retrovizoare, dar nu se vedea nimic din cauza ochelarilor de soare.

— Mă bucur să te cunosc, am spus eu.

Brutus nu răspunse.

M-am întors din nou către Tyrese.

— Cum ai aranjat toată chestia asta?

— Câțiva dintre băieții mei se joacă cu pistoalele mai jos, pe Strada 140.

— Și n-o să-i găsească poliția?

Tyrese mârâi.

— Ei, da, poate că da.

— E chiar așa de ușor?

— De aici, da, e ușor. Avem locul acesta, vezi dumneata, în Clădirea Cinci din Casele Hobart. Le dau locatarilor zece sutare pe lună ca să-și îngrămădească gunoiul în fața ușii din spate. O blochează. Copoii nu pot să treacă. E un loc foarte bun ca să faci afaceri. Așa că băieții mei trag câteva focuri pe geam, înțelegi ce vreau să spun. Până ajung polițiștii acolo, ei și-au luat valea.

— Și cineva striga despre un bărbat alb cu o armă.

— Alți băieți ai mei. Alergau pe stradă și strigau ceva despre un nebun alb.

— Adică, teoretic, eu.

— Teoretic, spuse Tyrese zâmbind. E un cuvânt foarte drăguț, doctore.

Am lăsat capul pe spate. Oboseala îmi pătrundea adânc în oase. Brutus mergea spre est. A traversat podul albastru de la Stadionul Yankeilor – n-am știut niciodată cum se numea podul –, dar asta însemna că acum eram în Bronx. M-am lăsat în jos, pentru orice eventualitate, dar apoi mi-am amintit că geamurile mașinii erau vopsite. Așa că am privit afară.

Zona era urâtă ca naiba, ca toate locurile pe care le vezi în filme, în scenele apocaliptice, după ce a fost detonată o bombă. Pe alocuri erau niște grămăjoare ce ar fi putut fi cândva case, în diverse grade de deteriorare. Structurile se prăbușiseră, dar parcă dinăuntru înspre în afară, ca și cum partea de sprijin din interior ar fi fost mâncată de ceva.

Am mai mers un timp. Încercam să înțeleg ce se petrece, dar creierul meu nu mai făcea față. O parte din mine își dădea seama că eram foarte aproape de o stare de șoc. Restul, nu-mi dădea

voie nici măcar să mă gândesc la așa ceva. M-am concentrat pe împrejurimi. Am mai mers puțin – pătrunzând, astfel, și mai adânc printre casele dărăpănate –, iar clădirile locuibile deveneau din ce în ce mai puține la număr. Deși nu eram la mai mult de câțiva kilometri de clinică, nu aveam habar unde ne aflăm. Tot în Bronx. Așa presupuneam. Probabil, în sudul Bronxului.

Cauciucuri uzate și saltele sfâșiate zăceau ca niște răniți de război în mijlocul drumului. Bucăți mari de ciment ieșeau din iarba înaltă. Se vedeau și mașini rablagite și, deși nu era niciun foc pe nicăieri, acesta ar fi putut să izbucnească oricând.

— Vii des pe aici, doctore? întrebă Tyrese chicotind încet.

Nu m-am ostenit să-i răspund.

Brutus opri mașina în fața unei alte clădiri condamnate. Un gard făcut din lanțuri înconjura clădirea posomorâtă. Ferestrele fuseseră astupate cu placaj. Vedeam o bucată de hârtie lipită pe o ușă, probabil, un avertisment de demolare. Și ușa era tot din placaj. Am văzut cum se deschide. Un bărbat ieși, împleticindu-se afară, clătinându-se ca Dracula sub propria mușcătură.

Simțeam că lumea se învârte cu mine.

— Să mergem, spuse Tyrese.

Brutus coborî primul din mașină. Îmi deschise portiera. I-am mulțumit. Brutus rămase tăcut și stoic. Avea genul de față de indian, din magazinele de trabucuri, pe care nu ți-l puteai imagina zâmbind și, probabil, nici nu ți-ai fi dorit să-l vezi.

În dreapta, lanțul fusese tras într-o parte. Ne-am strecurat pe sub el. Omul care șchiopăta se apropie de Tyrese. Brutus înțepeni, dar Tyrese îi făcu semn cu mâna să se liniștească. Omul care șchiopăta și Tyrese se salutară călduros și își strânseră mâna într-un fel foarte complicat. Apoi o apucară fiecare pe drumul lui.

— Intră, îmi spuse Tyrese.

M-am strecurat înăuntru, cu mintea încă amorțită. M-a izbit imediat duhoarea – mirosul acid de urină și duhoarea inconfundabilă a fecalelor. Ceva ardea – cred că știu ce anume – și mirosul umed și galben de transpirație parcă venea din pereți. Dar aici mai era și altceva. Era o duhoare nu de mort, ci de ceva mai mult decât mort, de cangrenă, de ceva care moare și se descompune în timp ce încă mai respiră.

Domnea o căldură sufocantă. O mulțime de ființe omenești, probabil, vreo cincizeci, poate o sută, zăceau risipite pe pardoseală. Înăuntru era întuneric. Se pare că nu exista nici electricitate, nici apă, nici mobilă de niciun fel. Scândurile de lemn blocau lumina soarelui, singurele dâre de lumină fiind cele care pătrundeau prin crăpăturile scândurilor. Se puteau distinge vag contururile și umbrele.

Trebuie să mărturisesc că eram destul de naiv în privința scenelor cu droguri. În camera de gardă văzusem multe cazuri de drogați. Dar drogurile nu mă interesaseră niciodată cu adevărat. Cred că otrava mea de predilecție era alcoolul. Dar erau acolo suficienți stimuli care să mă convingă că mă aflam într-o casă de drogați.

— Pe aici, spuse Tyrese.

Am pornit printre răniți. Brutus ne conducea. Drogații se dădeau la o parte din fața lui, de parcă ar fi fost Moise. Mergeam în urma lui Tyrese. Vârfurile pipelor se aprindeau licărind în întuneric. Îmi amintea de vremurile când mergeam la circul Barnum și Bailey și admiram luminițele acelea mici în mijlocul întunericului. Așa era și atunci. Vedeam întunericul. Vedeam umbrele. Vedeam strălucirile.

Nu cânta nicio muzică. Nimeni nu părea să aibă nici măcar chef de vorbă. Auzeam un bâzâit. Auzeam sunetul umed al suptului pipelor. Din când în când, câte un țipăt sfâșia aerului, un sunet foarte puțin omenesc.

Auzeam și gemete de plăcere. Oamenii făceau sex în mod deschis, fără niciun fel de rușine, fără să-și dorească niciun fel de intimitate.

O altă priveliște – dar am să vă scutesc de detalii – m-a făcut să mă retrag oripilat. Tyrese se uita ușor amuzat la expresia de pe chipul meu.

— Când nu mai au bani, vând asta, arătă Tyrese, pentru droguri.

Simțeam cum mi se urcă fierea în gât. M-am întors spre el. Dădu din umeri.

— Comerț, doctore. Așa merge lumea înainte.

Tyrese și Brutus continuau să meargă. Eu mă clătinam pe lângă ei. Cea mai mare parte din zidurile interioare se prăbușise. Oamenii – bătrâni, tineri, albi, negri, bărbați, femei – stăteau peste tot, parcă fără coloană vertebrală, aruncați ca niște ceasuri ale lui Dali.

— Te droghezi, Tyrese?

— M-am drogat cândva. M-am apucat pe când aveam șaisprezece ani.

— Și cum te-ai lăsat?

Tyrese zâmbi.

— Îl vezi pe Brutus al meu?

— E greu să nu-l văd.

— I-am spus că îi dau o mie de dolari pentru fiecare săptămână în care nu mă droghez. Și Brutus s-a mutat la mine.

Am încuviințat din cap. Era evident mai eficient decât o săptămână cu Betty Ford.

Brutus deschise o cameră. Deși nu se putea spune că e bine mobilată, cel puțin avea o masă și scaune, ba chiar și lumină, și un frigider. Într-un colț, am observat un generator portabil. Tyrese și cu mine am pășit înăuntru. Brutus închise ușa și rămase pe coridor. Am rămas singuri.

— Bine ai venit la biroul meu, spuse Tyrese.

— Tot Brutus te ajută să nu te droghezi?

— Nu, scutură el din cap. Acum, TJ face asta. Înțelegi ce vreau să spun?

Înțelegeam.

— Și nu ai probleme cu ceea ce faci aici?

— Am o grămadă de probleme, doctore. Tyrese se așeză și mă invită să fac același lucru. Ochii lui străluciră către mine și nu mi-a plăcut deloc ceea ce am văzut în ei.

— Eu nu fac parte dintre băieții buni.

Nu știam ce să-i răspund, așa că am schimbat subiectul.

— Trebuie să fiu în Washington Square Park la ora cinci, am spus eu.

— Zi-mi despre ce e vorba.

— E o poveste lungă.

Tyrese luă un cuțit tocit și începu să-și curețe unghiile cu el.

— Când copilul meu se îmbolnăvește, mă duc la un expert, așa e?

Am dat din cap.

— Ai încurcături cu legea, trebuie să faci același lucru.

— Există o oarecare analogie.

— Cu dumneata se întâmplă ceva rău, doctore. Iar răul este domeniul meu. Aici eu sunt cel mai bun ghid.

Așa că i-am spus povestea. Aproape toată. A dat din cap mereu, dar mă îndoiesc că m-a crezut, atunci când i-am spus că n-am nimic de-a face cu asasinatele. Și mă îndoiesc că-i păsa de asta.

— OK, spuse el când am terminat. Atunci, hai, să te pregătim. Și, apoi, trebuie să mai vorbim despre altceva.

— Despre ce?

Tyrese nu răspunse. Se îndreptă spre ceva care arăta ca un dulap de metal blindat, așezat într-un colț. Îl descuie cu o cheie, se aplecă și scoase o armă.

— Un clopoțel, copile, un clopoțel, spuse el, întinzându-mi arma. Am înțepenit. Prin mintea mea a trecut o imagine ca un fulger negru și sângeriu. N-am alungat-o. Trecuse mult timp de

atunci. Am întins mâna și am apucat cu două degete arma, ca și când ar fi fost fierbinte.

— Arma campionilor, a adăugat el.

Mă pregăteam să refuz, dar ar fi fost o prostie. Deja mă suspectau de două asasinate, de atacarea unui polițist, de împotrivire la arestare și, probabil, ceva în legătură cu fuga din fața legii. Ce mai contează o acuzație de ascundere de armă după toate acestea?

— Este încărcat, spuse el.

— Are vreo siguranță sau așa ceva?

— Nu mai are.

— Oh, am făcut eu. Am întors arma încet pe toate părțile, încercând să-mi amintesc când ținusem ultima dată o armă în mână. Mă simțeam bine ținând arma din nou în mână. Cred că era ceva în legătură cu greutatea ei. Îmi plăcea atingerea rece a oțelului, modul în care se potrivea perfect în palma mea. Și… nu-mi plăcea faptul că îmi plăcea chestia asta.

— Ia și asta.

Îmi dădu ceva care semăna cu un mobil.

— Ce e asta? am întrebat eu.

Tyrese se încruntă.

— Ce poate să fie? Un telefon mobil. Dar are un număr de furat. Nu poate să-ți dea de urmă cu ajutorul lui, înțelegi?

Am dat din cap, deși nu mă simțeam deloc la largul meu.

— În spatele ușii de acolo este o baie. Nu are duș, dar este o cadă. Încearcă să scapi de duhoarea asta. Am să-și fac rost de niște haine curate. Și, apoi, Brutus și cu mine o să te ducem în Washington Square Park.

— Parcă ziceai că vrei să vorbești ceva cu mine.

— După ce te îmbraci, spuse Tyrese. O să vorbim atunci.

27.

Eric Wu se uita la copacul rămuros. Avea chipul senin, cu bărbia ușor ridicată.

— Eric?

Vocea îi aparținea lui Larry Gandle.

Wu nu se întoarse.

— Știi cum se numește copacul acesta? întrebă el.

— Nu.

— Ulmul Spânzuratului.

— Foarte drăguț.

Wu zâmbi:

— Unii istorici susțin că în secolul al XVIII-lea parcul acesta era folosit pentru execuții publice.

— E minunat, Eric.

— Da.

Doi bărbați fără cămașă pe ei trecură rapid pe board-urile lor. De undeva răsuna un cântec al formației Jefferson Airplane. Washington Square Park – denumit astfel, și nu e de mirare, după George Washington – era unul dintre acele locuri care încercau să mențină atmosfera anilor ’60, ce-i drept, fără prea mare succes. Întâlneai aici protestatari de toate felurile, dar arătau mai degrabă a actori într-o ipostază nostalgică, decât adevărați revoluționari. Actorii stradali se urcau pe scenă cam cu prea multă finețe. Iar vagabonzii fără adăpost aduceau un plus de culoare locului.

— Ești sigur că acesta este locul? întrebă Gandle.

Wu dădu din cap, continuând să se uite la copac.

— Șase oameni. Plus cei doi în dubiță.

Gandle se uită în spatele lui. Dubița era albă cu o inscripție magnetică pe care se putea citi B&T Paint și un număr de telefon, precum și un logo foarte nostim cu un tip care semăna foarte bine cu omul din jocul de Monopoly, cu o scară și o bidinea în mână. Dacă li s-ar fi cerut să descrie

dubița, martorii ar fi reținut probabil numele companiei de zugrăveli și, poate, numărul de telefon.

Niciunul dintre ele nu exista.

Dubița parcase în rândul al doilea, neregulamentar. În Manhattan, o dubiță parcată legal ar fi atras atenția mai mult decât una lăsată în rândul al doilea. Dar erau oricum cu ochii în patru. Dacă ar fi apărut poliția, și-ar fi luat tălpășița imediat. Și ar fi dus mașina într-o parcare de pe strada Lafayette. Ar fi schimbat imediat numerele de înmatriculare și inscripția magnetică. Și după aceea, s-ar fi întors.

— Ar trebui să te duci înapoi, la mașină, spuse Wu.

— Crezi că Beck o să reușească să ajungă până aici?

— Mă îndoiesc, spuse Wu.

— Mă gândeam că dacă îl arestează pe el, ea o să iasă din joc, spuse Gandle. Nu mi-a trecut prin cap că aveau stabilită o întâlnire.

Unul dintre oamenii lor operativi – bărbatul cu părul creț, în trening, de la Kinko, de noaptea trecută, văzuse atunci când apăruse mesajul pe calculator. Dar, în momentul în care trimisese mesajul, Wu plantase deja dovezile incriminatoare acasă la Beck.

Nu contează. O să se descurce.

— Trebuie să punem mâna pe amândoi, dar ea este prioritatea numărul 1, spuse Gandle. În cel mai rău caz, îi ucidem. Dar ar fi mai bine să-i prindem vii. Așa putem să aflăm ce știu.

Wu nu răspunse. Se tot uita la copac.

— Eric?

— Au spânzurat-o pe mama de un copac ca acesta, spuse Wu.

Gandle nu prea știa ce să răspundă, așa că se hotărî să zică:

— Îmi pare rău.

— Credeau că e spioană. Șase bărbați au dezbrăcat-o în pielea goală și au biciuit-o. Au biciuit-o câteva ore. Peste tot. Până și carnea de pe față i-a fost smulsă. Și ea a fost conștientă tot timpul. A continuat să urle. A durat mult timp până să moară.

— Dumnezeule mare, șopti Gandle.

— După ce au terminat cu ea, au spânzurat-o de un copac uriaș. Arătă spre copacul spânzuratului. Exact ca acesta. Evident, trebuia să fie o lecție. Pentru ca nimeni să nu mai spioneze. Numai că animalele și păsările s-au năpustit asupra ei. Două zile mai târziu, nu mai rămăseseră decât oasele atârnate de copacul acela.

Wu își puse walkmanul înapoi pe urechi. Se întoarse cu spatele la copac.

— Ar trebui să te faci nevăzut, îi spuse el lui Gandle.

Lui Larry îi venea greu să-și desprindă privirile de copacul masiv, dar, în cele din urmă, reuși să dea din cap și să se îndepărteze.

28.

Mi-am pus o pereche de blugi negri cu talia cât circumferința unui cauciuc de camion. Am strâns cureaua și peste șlițul petrecut parte peste parte. Cămașa uniformei echipei White Sox îmi venea ca naiba. Șapca neagră de baseball – avea și un fel de logo pe ea, dar nu l-am recunoscut – era deja turtită. Tyrese mi-a dat și o pereche de ochelari de soare, de genul celor care îi plăceau atât de mult lui Brutus.

Tyrese mai că izbucni în râs când am ieșit din baie.

— Arăți mișto, doctore.

— Cred că, de fapt, cuvântul pe care îl cauți este ca naiba.

— Ce ți-e și cu albii ăștia, chicoti el și dădu din cap.

Apoi, deveni serios. Îmi întinse niște foi de hârtie prinse cu o agrafă. Le-am luat. În partea de sus scria Ultima Dorință și Testamentul. M-am uitat întrebător la el.

— Voiam de mult să vorbesc cu dumneata despre asta, spuse Tyrese.

— Despre testamentul tău?

— În planul meu, mai am doi ani.

— Ce plan?

— Mai fac chestia asta încă doi ani, apoi o să am destui bani ca să-l scot pe TJ de aici. Cred că am șanse de șaizeci la patruzeci să reușesc.

— Ce vrei să spui, ce anume să reușești?

Tyrese se uită fix la mine.

— Știi dumneata.

Nu știam. Voia să spună să supraviețuiască.

— Unde vrei să te duci?

Îmi dădu o carte poștală ilustrată. Era un peisaj cu soare, o apă albastră, palmieri. Ilustrata era destul de șifonată de atâta purtat.

— Acolo, în Florida, spuse el cu un accent ușor tărăgănat. Cunosc locul acesta. E liniște. Are și o piscină, sunt și școli bune. Nimeni n-o să înceapă să mă întrebe de unde am banii. Înțelegi ce vreau să spun?

I-am dat ilustrata înapoi.

— Nu înțeleg ce legătură am eu cu toate acestea.

— Acesta – spuse el ridicând ilustrata – este planul pentru cazul în care se realizează cei șaizeci la sută. Acesta – ridică acum testamentul – este pentru cazul celălalt, când ies celelalte patruzeci de procente.

I-am spus că tot nu înțeleg.

— Am fost în centru acum șase luni, știi ce vreau să spun. Am găsit un avocat scump. Îl cheamă Joel Marcus. Dacă mor, te duci la el. Dumneata ești executorul testamentului meu. Am câteva hârtii încuiate acolo la el. O să afli unde sunt banii mei.

— Dar de ce eu?

— Dumneata ai avut grijă de băiatul meu.

— Dar Latisha?

Pufni disprețuitor.

— Latisha e femeie, doctore. În momentul în care o să dau ortul popii, o să caute altă sculă, dacă înțelegi ce vreau să spun. Probabil că o s-o încaseze din nou. Sau poate că o să se întoarcă de unde a venit. Se lăsă pe spate și își încrucișă brațele. Nu poți avea încredere în femei, doctore. Dumneata ar trebui să știi treaba asta.

— Este mama lui TJ.

— Așa este.

— Îl iubește.

— Da, știu asta. Dar e numai o femeie, înțelegi ce vreau să spun? Dacă îi dai atâția bani pe mână, îi face praf într-o singură zi. De asta am creat fondul acesta special și alte aiureli de genul ăsta. Dumneata ești executorul. Dacă vrea bani pentru TJ, trebuie să-i aprobi. Dumneata și tipul acesta, Joel Marcus.

Aș fi putut să argumentez că era sexist și că se purta ca omul din Neanderthal, dar nu era momentul cel mai potrivit. Mi-am schimbat poziția de pe scaun și m-am uitat la el. Tyrese avea vreo douăzeci și cinci de ani. Văzusem atât de mulți oameni ca el. Îi clasificasem întotdeauna într-o singură entitate, iar fețele lor se estompaseră într-o masă întunecoasă a lumii răului.

— Tyrese?

Se uită la mine.

— Pleacă acum.

Tyrese se încruntă.

— Folosește banii pe care îi ai. Caută-ți de lucru în Florida. Îți mai împrumut și eu bani dacă ai nevoie. Ia-ți familia și pleacă de aici acum.

Dădu din cap că nu.

— Tyrese?

Se ridică în picioare.

— Am face mai bine să mergem, doctore.

•

— Și încă îl mai căutăm.

Lance Fein spumega, fața lui ca de ceară parcă începuse să se topească și să picure. Dimonte mesteca gumă. Krinsky lua notițe. Stone își trăgea pantalonii.

Carlson era distrat, aplecat deasupra unui fax care tocmai sosise în mașină.

— Ce se aude cu împușcăturile? se stropși Lance Fein.

Polițistul în uniformă, pe care agentul Carlson nu se sinchisise să îl întrebe cum îl cheamă, ridică din umeri.

— Nimeni nu știe nimic. Cred că nu aveau nicio legătură cu cazul.

— Nicio legătură? strigă Fein. Ce naiba, ești complet idiot, Benny? Alergau pe stradă și urlau ceva despre un tip alb.

— Ei bine, acum nimeni nu mai știe nimic.

— Strânge-i cu ușa, spuse Fein. Strânge-i tare. Cum se poate să scape un individ alb ca ăsta, măi

Benny?

— O să punem mâna pe el.

Stone îl bătu pe Carlson pe umăr:

— Ce s-a întâmplat, Nick?

Carlson se încruntă deasupra foii de hârtie. Nu vorbea.

Era un om ordonat, meticulos până la obsesie. Se spăla prea des pe mâini. Își încuia și descuia ușa de zece ori înainte să plece de acasă. Acum se uita atent la hârtie pentru că erau anumite lucruri care nu se potriveau.

— Nick?

Carlson se întoarse către el.

— Pistolul acela treizeci și opt pe care l-am găsit în caseta valorică a lui Sarah Goodhart.

— Cea la care ne-a condus cheia găsită asupra cadavrului?

— Exact.

— Și ce e cu ea? întrebă Stone.

Carlson era tot încruntat.

— Sunt o mulțime de nepotriviri aici.

— Nepotriviri?

— În primul rând, continuă Carlson, presupunem că acea casetă valorică a lui Sarah Goodhart aparținea lui Elizabeth Beck, așa este?

— Da, așa este.

— Dar cineva a plătit factura pentru casetă în fiecare an în ultimii opt ani, spuse Carlson. Elizabeth Beck este moartă. Femeile moarte nu plătesc facturi.

— Poate că a plătit taică-său. Cred că știe mai mult decât vrea să lase să se înțeleagă.

Lui Carlson nu-i plăcu răspunsul.

— Dar ce înseamnă dispozitivele de ascultare găsite acasă la Beck? Acolo, ce se mai întâmplă?

— Nu știu, spuse Stone ridicând din umeri. Poate că l-a mai suspectat și altcineva din departament.

— Am fi auzit până acum. Și raportul despre pistolul pe care l-am găsit în casetă. Făcu un semn

către raport. Știi ce susține raportul?

— Nu.

— Bulletproof nu a găsit nimic, dar nu e de mirare pentru că datele, oricum, nu sunt atât de vechi.

Bulletproof era un modul de analiză a gloanțelor utilizat de Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de foc, pentru a stabili legătura între datele crimelor din trecut și armele recent descoperite.

— Dar NTC a găsit ceva.

NTC (National Tracing Center) era Centrul Național de Urmărire a armelor.

— Ghici pe numele cui este înregistrat?

Îi dădu lui Stone foia imprimată. Acesta o parcurse cu privirea și găsi numele:

— Stephen Beck?

— Tatăl lui David Beck.

— E mort, nu-i așa?

— Așa este.

Stone îi înapoie raportul.

— Așadar, probabil că fiul lui a moștenit arma, spuse el. Este pistolul lui Beck.

— Și, atunci, oare de ce ținea soția lui arma închisă în caseta valorică, laolaltă cu fotografiile acelea?

Stone reflectă o clipă.

— Poate se temea ca el să n-o folosească împotriva ei.

Carlson se încruntă din nou.

— Aici ne lipsește ceva.

— Uite ce e, Nick, hai să nu mai complicăm lucrurile. Îl avem la mână pe Beck pentru uciderea Rebeccăi Schayes. Asta e clar. S-o lăsăm baltă pe Elizabeth Beck, de acord?

Carlson se uită la el.

— S-o lăsăm baltă.

Stone își drese vocea și îndepărtă mâinile de corp.

— Trebuie să privești realitatea în față. Dacă îl înfundăm pe Beck pentru Rebecca Schayes, am dat

lovitura. Cât despre nevastă-sa – Dumnezeule, e un caz vechi de opt ani. E drept că avem unele date, dar nu-l putem agăța cu astea. E prea târziu. Poate că e mai bine să nu trezești un câine care doarme, spuse el melodramatic, ridicând din umeri.

— Ce naiba vrei să spui?

Stone se apropie mai mult și îi făcu semn lui Carlson să se aplece:

— Sunt unii oameni la Birou care ar prefera să nu mai facem săpături.

— Cine anume nu vrea ca noi să facem săpături?

— Nu contează, Nick. Suntem toți de aceeași parte a baricadei, nu-i așa? Dacă descoperim că acel KillRoy nu a ucis-o pe Elizabeth, o să deschidem o cutie plină cu viermi, așa e? Avocatul lui o să ceară probabil un nou proces…

— N-a fost judecat pentru Elizabeth Beck.

— Dar noi am clasat cazul ca fiind opera lui KillRoy. Nu am face decât să trezim alte îndoieli. Asta e tot. Dar e mai bine așa.

— Nu vreau să fie bine așa, spuse Carlson. Vreau adevărul.

— Toți vrem asta, Nick. Dar vrem încă și mai mult să se facă dreptate, așa este? Beck va primi o condamnare pe viață pentru Rebecca Schayes. KillRoy rămâne la închisoare. Așa trebuie să fie.

— Există nepotriviri, Tom.

— O tot ții una și bună cu chestia asta, dar eu nu văd niciuna. Tu ai fost primul care ai venit cu ideea că Beck e suspect de moartea soției sale.

— Exact, spuse Carlson, de moartea soției lui, dar nu și pentru Rebecca Schayes.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Asasinarea Rebeccăi Schayes nu se potrivește.

— Îți bați joc de mine? Este un caz cât se poate de solid. Rebecca Schayes știa ceva. Noi eram tot mai aproape. Beck trebuia s-o reducă la tăcere.

Carlson se încruntă din nou.

— Ce mai este? continuă Stone. Crezi că vizita de ieri a lui Beck la studioul ei – exact după ce l-am strâns noi cu ușa – a fost numai o coincidență?

— Nu, spuse Carlson.

— Atunci ce este, Nick? Nu vezi? Asasinarea Rebeccăi Schayes se potrivește perfect.

— Chiar prea bine, spuse Carlson.

— A, nu mai începe cu aiurelile astea.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Tom. Cât de bine a planificat și executat Beck asasinarea soției sale?

— Foarte bine, al naibii de bine.

— Exact. A omorât toți martorii. A scăpat de cadavre. Dacă n-ar fi fost ploaia și ursul acela, n-am fi avut acum nimic. Și să privim lucrurile în față. Chiar și așa, tot nu avem cu ce să-l punem sub acuzare și încă și mai puțin să-l condamnăm.

— Și atunci?

— Și, atunci, Beck a devenit dintr-odată așa de prost? Știe că suntem pe urmele lui. Știe că asistentul Rebeccăi Schayes va depune mărturie că l-a văzut în ziua crimei. Și atunci de ce ar fi așa de prost încât să țină arma în garaj? Și de ce ar fi așa de tâmpit încât să lase mănușile alea în lada de gunoi?

— E simplu, spuse Stone. De astă dată s-a grăbit. Cu soția sa a avut timp berechet să-și facă planul.

— Ai văzut asta?

Îi înmână lui Stone raportul de la filaj.

— Beck l-a vizitat în dimineața asta pe medicul legist, spuse Carlson. De ce?

— Nu știu. Poate că voia să știe dacă era ceva incriminator în dosarul de autopsie.

Carlson se încruntă din nou. Mâinile lui tânjeau după încă un spălat.

— Ne lipsește ceva, Tom.

— Nu văd ce anume, dar oricum, trebuie să-l arestăm. După aceea, o să lămurim lucrurile, de

acord?

Stone se duse spre Fein. Carlson se lăsă copleșit de îndoieli. Se gândea din nou la vizita lui Beck la biroul medicului legist. Luă telefonul, îl șterse cu o batistă și apăsă pe taste. Când cineva îi răspunse, spuse:

— Fă-mi legătura cu medicul legist din Comitatul Sussex.

29.

Pe vremuri – acum zece ani, cred – avea niște prieteni care locuiau la hotelul Chelsea, pe Strada 23. Hotelul, pe jumătate turistic, pe jumătate rezidențial, foarte cochet, era plin de artiști, scriitori, studenți, dependenți de metadonă, aveau cele mai diferite convingeri și înclinații. Cu unghiile negre, cu fețele vopsite în alb, cu ruj de culoarea sângelui, părul fără urmă de ondulație – asta înainte de zilele când toate acestea au devenit o tendință generală.

Nu se schimbase prea mult. Era un loc foarte bun pentru a rămâne anonim.

După ce înșfăcase de vizavi o felie de pizza, se cazase aici și nu mai ieșise din cameră. New York. Cândva, spunea că acesta este orașul ei natal, dar era aici numai pentru a doua oară în ultimii opt ani.

Îi era dor de el.

Cu o mână experimentată, își îndesă părul sub peruca blondă cu rădăcinile negre. Își puse apoi o pereche de ochelari cu rame de sârmă și își îndesă implanturile în gură. Acestea îi schimbară imediat înfățișarea feței.

Îi tremurau mâinile.

Pe masa de bucătărie se aflau două bilete de avion. Diseară vor lua zborul British Airways 174 de la Aeroportul John Fitzgerald Kennedy către Aeroportul Heathrow din Londra, unde persoana ei de contact îi va întâmpina cu identități noi. Apoi, vor lua trenul până la Gatwick și, apoi, din nou avionul de după-amiază către Nairobi, Kenya. Un jeep îi va duce până la poalele muntelui Meru din Tanzania, după care vor urca pe munte timp de trei zile.

O dată ajunși acolo, într-unul din puținele locuri de pe planeta aceasta fără radio, fără televiziune, fără electricitate, vor fi liberi.

Numele de pe bilete erau Lisa Sherman și David Beck.

Își mai trase încă o dată bine peruca pe cap și privi atent la imaginea sa din oglindă. Ochii i se împăienjeniră și, pentru o clipă, fu din nou acolo, la lac. Speranța i se aprinsese în piept și, pentru prima dată, nu o mai stinse. Reuși să zâmbească și se întoarse cu spatele spre oglindă.

Luă ascensorul până în hol și, apoi, porni direct spre dreapta, pe Strada 23.

Până la Washington Square Park era ceva drum de mers.

•

Tyrese și Brutus m-au lăsat la colțul Străzii 4, Vest și Lafayette, cam la patru intersecții est de parc. Cunoșteam destul de bine zona. Elizabeth și cu Rebecca avuseseră un apartament în Washington Square și se simțeau excelent în spiritul lor de avangardă din șanțurile din West Village – fotografa și avocata, asistent social care se amestecau cu diverse elemente suburbane și cu revoluționari dubioși. Ca să fiu sincer, nu mi-au plăcut niciodată, dar asta era.

Pe vreme aceea, frecventam Facultatea de Medicină de la Columbia și, tehnic vorbind, locuiam pe Haven Avenue, în apropiere de spitalul, cunoscut astăzi sub numele de New York Presbyterian. Dar, firește, îmi petreceam foarte mult timp acolo.

Fuseseră ani frumoși.

Mai era o jumătate de oră până la întâlnire.

M-am îndreptat către Strada 40 Vest, pe lângă Studiourile de înregistrări Tower, către o zonă ocupată în mare parte de clădirile Universității din New York. Și Universitatea dorea ca acest lucru să se știe. Își marcaseră clar teritoriul cu steagurile și simbolurile lor. Erau urâte ca naiba, cu purpuriul lor cenușiu pe fundalul cărămizilor din Greenwich. Foarte posesivi față de teritoriul lor, mi-am zis eu,

pentru o enclavă atât de liberală. Dar, iată, că ajunsesem.

Simțeam cum inima îmi bate atât de puternic, încât se izbește de cutia toracică; era ca și când ar fi vrut să se elibereze.

Oare o fi deja acolo?

Nu alergam. Am încercat să-mi păstrez sângele rece și să mă detașez de ceea ce ar fi putut să-mi aducă următoarea oră și ceva. Rănile căpătate în calvarul meu recent erau în stadiul dintre momentul când ustură și cel în care încep să te mănânce. Mi-am văzut imaginea în fereastra unei clădiri și n-am putut să nu observ că arătam cât se poate de ridicol în hainele mele de împrumut. Pantalonii îmi tot alunecau în jos. I-am apucat mai strâns cu o mână și am încercat să păstrez ritmul.

S-ar putea ca Elizabeth să fie deja în parc. Acum vedeam parcul. Colțul lui dinspre sud-est era la numai o intersecție distanță. Era ceva special în aer, ca înainte de furtună, dar probabil că era numai imaginația mea. Țineam capul în jos. Oare fotografia mea ajunsese deja la televiziune? Se lansase deja anunțul „fiți atenți”? Mă îndoiam. Totuși rămâneam cu ochii în jos.

Am grăbit pasul. Washington Square nu-mi plăcea foarte mult în lunile de vară. Se străduia prea mult să facă impresie – erau prea multe evenimente organizate, parcă cu prea multă disperare. Eu spuneam că este prea regizat. Locul meu preferat era aglomerația de oameni din jurul meselor de jocuri. Jucam și eu șah acolo, câteodată. Eram destul de bun, dar în acest parc șahul era un fel de element egalizator. Bogați, săraci, albi, negri, vagabonzi, drogați, toți se armonizau deasupra străvechilor figurine albe și negre. Cel mai bun șahist, pe care l-am întâlnit acolo, a fost un negru care își petrecuse cele mai multe după-amiezi de dinainte de venirea lui Giuliano, sâcâindu-i pe motocicliști să-i dea ceva mărunțiș.

Elizabeth încă nu venise.

M-am așezat pe o bancă.

Încă cincisprezece minute.

Apăsarea din pieptul meu crescu de patru ori în intensitate. Niciodată în viață nu mai fusesem atât de speriat. M-am gândit la demonstrația tehnică a Shaunei. O păcăleală? m-am întrebat eu din nou. Dacă totul nu era decât o păcăleală? Dacă Elizabeth era într-adevăr moartă? Atunci ce mă fac?

Speculații fără rost, mi-am spus. Risipă de energie.

Trebuia să fie în viață. Nu exista altă alternativă.

M-am rezemat de spătar și am așteptat.

•

— Este aici, spuse Wu la telefonul lui mobil.

Larry Gandle se uită afară prin geamurile vopsite ale dubei. David Beck era într-adevăr acolo unde trebuia să fie, îmbrăcat ca un vagabond. Avea fața plină de zgârieturi și vânătăi. Gandle clătină din cap:

— Cum naiba de a scăpat?

— Ei bine, spuse Wu cu o voce cântătoare, n-avem decât să-l întrebăm.

— Trebuie s-o luăm cu binișorul, Eric.

— Sigur că da.

— Toți oamenii sunt la locul lor?

— Sigur că da.

Gandle se uită la ceas.

— Ar trebui să apară dintr-o clipă în alta.

•

Situat între străzile Thompson și Sullivan, cea mai izbitoare clădire din Washington Square este un turn înalt de cărămidă cafenie din partea de sud a parcului. Multă lume credea că turnul face parte din Biserica Memorială Judson. Dar nu era așa. În ultimele două decenii, în acest turn se aflau dormitoarele studenților și birourile Universității New York. Vârful turnului era cât se poate de

accesibil oricui știa bine unde vrea să ajungă, așa cum era cazul ei.

De acolo, de sus, vedea perfect tot parcul. Și când se uită mai bine, începu să plângă. Beck venise. Era deghizat în cel mai bizar mod cu putință, dar e-mailul îl avertizase că s-ar putea să fi urmărit. Îl vedea cum stă singur pe bancă și așteaptă, iar piciorul drept îi tremura nervos. Așa făcea întotdeauna cu piciorul când era nervos.

— Ah, Beck…

Parcă auzea durerea, suferința ei amară din propria voce. Continua să se uite fix la el.

Ce făcuse?

Ce proastă fusese!

Se sili să-și desprindă privirile și să se întoarcă. Genunchii i se înmuiară și spatele îi alunecă pe zid până când atinse pardoseala. Beck venise pentru ea.

Dar și ei.

Era sigură. Văzuse cel puțin trei. Probabil că erau mai mulți. Văzuse și duba vopsită cu inițialele B&T Lucrări de vopsitorie. Formase numărul menționat acolo și nu răspunsese nimeni. Verificase la serviciul de informații. Nu exista niciun fel de firmă B&T Lucrări de vopsitorie.

Îi găsiseră. Cu toate măsurile de precauție pe care și le luase, erau aici.

Închise ochii. O proastă, asta era, o proastă. Cum de își imaginase că o să reușească? Dar de ce permisese să se întâmple așa ceva? Dorința îi întunecase judecata. Acum știa. Se păcălise cumva încercând să se convingă că putea transforma o catastrofă cumplită – descoperirea celor două cadavre în apropierea lacului – în ceva ca un fel de semn al destinului.

O prostie.

Se așeză jos și riscă să arunce încă o privire către Beck. Inima i se frânse și căzu ca o piatră aruncată într-o fântână. Părea atât de mic, de fragil și de neajutorat, cum stătea acolo. Oare Beck se

împăcase cu moartea ei? Probabil. Trecuse peste ceea ce se întâmplase și își făcuse o viață a lui? Din nou, probabil că da. Și își revenise din tragedie numai ca să primească o altă lovitură?

În mod sigur.

Lacrimile îi umplură din nou ochii.

Scoase cele două bilete de avion. Pregătite. Aceasta fusese întotdeauna cheia supraviețuirii ei. Să se pregătească pentru orice eventualitate. De aceea planificase venirea aici, într-un parc public pe care îl cunoștea așa de bine, unde ar fi putut profita de acest avantaj. Nu recunoștea față de ea însăși, dar știa că această posibilitate – nu, această probabilitate – exista.

Totul se terminase.

Mica portiță – dacă existase vreodată – era acum închisă definitiv.

Era timpul să plece. Singură. Și de astă dată pentru totdeauna.

Se întreba cum va reacționa el, văzând că nu vine. O să stea cu ochii fixați pe e-mail-uri care nu vor mai veni niciodată? O să cerceteze fețele necunoscutelor și o să-și închipuie că a văzut-o pe ea? Sau poate că o să uite pur și simplu și o să meargă înainte – iar dacă se gândea bine la sentimentele ei, oare asta era ceea ce ea dorea ca el să facă?

Nu mai contează. Mai întâi supraviețuirea. A lui oricum. Nu avea de ales. Trebuia să plece.

Cu un uriaș efort, se smulse din loc și porni grăbită pe scări în jos. Aici, era o ieșire dosnică spre Strada 3 Vest, așa că nici nu trebuise să intre în parc. Împinse ușa grea de metal și ieși. Mai jos, pe strada Sullivan, găsi un taxi.

Se lăsă pe spate și închise ochii.

— Unde mergem? întrebă șoferul.

— La Aeroportul JFK, spuse ea.

30.

Trecuse prea mult timp.

Stăteam pe bancă și așteptam. Vedeam în depărtare vestitul arc de marmură al parcului. Se spune că ar fi fost proiectat de Stanford White, vestitul arhitect de la cumpăna dintre veacuri, care fusese ucis de un bărbat, într-o criză de gelozie, din cauza unei tinere femei. Dar eu nu eram de acord. Cum să proiectezi ceva care este o replică a lucrării altcuiva? Căci nu este niciun secret că Arcul de Triumf din Washington este o replică a celui de la Paris. Newyorkezii se emoționau, de fapt, pentru ceva care nu era decât un facsimil. Și nu înțelegeam de ce.

Acum, nu mai puteai pune mâna pe Arc. Era înconjurat de un gard de lanț, asemănător cu cel pe care tocmai îl văzusem în Bronx, ca să-i descurajeze pe „artiștii cu graffiti”. Parcul era bogat în garduri. Aproape toate zonele cu iarbă erau înconjurate de garduri din lanțuri – uneori chiar de două rânduri de lanțuri.

Unde era?

Porumbeii gângureau într-un mod destul de posesiv, pe care, de obicei, îi asociam cu politicienii. Câțiva dintre ei se apropiară de mine. Mi-au ciugulit adidașii și, apoi, s-au uitat în sus, oarecum dezamăgiți, că nu erau comestibili.

— De regulă, Ty stă aici.

Vocea venea de la unul dintre vagabonzii fără adăpost care purta o pălărie cu boruri largi și urechi de Spock. Se așeză în fața mea.

— Oh, am făcut eu.

— Ty le dă de mâncare. Îl iubesc pe Ty.

— Oh, am spus eu din nou.

— De asta s-au repezit așa la tine. Nu e vorba că te iubesc sau te plac. Cred că poate ești Ty. Sau un prieten al lui Ty.

— Aha.

M-am uitat la ceas. Ședeam acolo de aproape două ore. Nu mai venea. Se întâmplase ceva. Și m-am întrebat, din nou, dacă nu cumva nu era decât o păcăleală, dar am alungat repede gândul. E mai bine să continuu să presupun că mesajele erau de la Elizabeth. Dacă este o păcăleală, ei bine, am să aflu și asta în cele din urmă.

Indiferent ce s-ar întâmpla, te iubesc…

Așa spunea mesajul ei. Indiferent ce s-ar întâmpla. Ca și când ar fi putut să se întâmple într-adevăr ceva rău. Ca și când ar trebui să las totul baltă și să merg înainte.

La naiba.

Mă simțeam straniu. Da, eram zdrobit. Poliția era pe urmele mele. Eram epuizat, bătut și în pragul nebuniei. Și cu toate acestea, mă simțeam mai puternic ca oricând. Nu știam de ce. Dar știam că n-aveam de gând să renunț. Numai Elizabeth știa toate lucrurile acestea – ora sărutului, Doamna Liliac, Pudelii sexuali ai adolescenților. Așadar, Elizabeth era cea care trimisese e-mail-urile. Sau cineva care o pusese pe Elizabeth să le trimită. Dar, oricum, era în viață. Trebuia să urmez pista asta. Nu exista altă cale.

Așadar, acum ce urma?

Mi-am scos noul telefon celular. Mi-am frecat un timp bărbia și apoi mi-a venit o idee. Am apăsat pe taste. Un bărbat care stătea vizavi de mine – și citea un ziar de foarte multă vreme – mi-a aruncat o privire. Nu mi-a plăcut. E mai bine să fii mai sigur decât să-ți pară rău. M-am ridicat și m-am îndepărtat în așa fel încât să nu mă poată auzi. Shauna a răspuns la telefon:

— Alo?

— Telefonul bătrânului Teddy, am spus eu.

— Beck? Ce naiba…

— Trei minute.

Am închis. Îmi închipuiam că telefonul Shaunei era ascultat. Poliția auzea fiecare cuvânt pe care îl rosteam. Dar cu un etaj mai jos de ele locuia un

bătrân văduv, pe nume Theodore Malone. Shauna și Linda aveau grijă de el din când în când. Aveau o cheie de la apartamentul lui. Așa că am sunat acolo. Polițiștii sau oricine altcineva nu aveau cum să asculte și acel telefon. Oricum, nu acum.

Am format numărul.

Shauna răspunse gâfâind.

— Alo?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Ai idee măcar ce se întâmplă aici?

— Presupun că sunt dat în urmărire generală. Mă simțeam în continuare ciudat de calm – cel puțin aparent, așa cred.

— Beck, trebuie să te predai.

— N-am ucis pe nimeni.

— Știu, dar dacă rămâi acolo…

— Vrei să mă ajuți sau nu? am întrerupt-o eu.

— Spune-mi, zise ea.

— S-a stabilit deja ora crimei?

— Cam pe la miezul nopții. Orarul lor este cam strâns, dar își închipuie că ai decolat imediat după plecarea mea.

— Perfect, am spus eu. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine.

— Vorbește.

— În primul rând, trebuie s-o iei pe Chloe.

— Cățelușa ta?

— Da.

— De ce?

— Pentru un anumit lucru, am spus eu, trebuie să meargă la plimbare.

•

Eric Wu vorbi la telefonul celular.

— Vorbește la telefon, dar omul meu nu se poate apropia suficient.

— L-a depistat pe omul tău?

— Posibil.

— Atunci poate că anulează întâlnirea.

Wu nu răspunse. Îl urmărea pe doctorul Beck care pusese telefonul în buzunar și porni să

traverseze parcul.

— Avem o problemă, spuse Wu.

— Ce problemă?

— Se pare că pleacă din parc.

La celălalt capăt al firului se lăsă liniște. Wu aștepta.

— L-am mai pierdut o dată, spuse Gandle.

Wu nu răspunse.

— Nu putem risca, Eric. Pune mâna pe el. Pune mâna pe el acum, află ce știe și termină cu el.

Eric dădu afirmativ din cap către dubă. Porni imediat spre Beck.

— S-a făcut.

•

Am pornit către statuia lui Garibaldi, înfățișat în momentul în care își scoate spada. Oricât ar părea de curios, aveam în minte o destinație. Am renunțat să-l vizitez pe KillRoy, nu mai era de actualitate. Dar acel PF din jurnalul lui Elizabeth, respectiv Peter Flannery, avocat, era altceva. Puteam să mă duc la el la birou și să stau de vorbă cu el. Nu aveam nici cea mai mică idee ce aș fi putut afla. Dar însemna că fac ceva. Era, oricum, un început.

Pe partea dreaptă, se afla un teren de joacă, dar nu erau acolo mai mult de zece copii. Pe stânga, era „George's Dog Park", un parc pentru câini, plin cu tot felul de canine îmbrăcate cu hăinuțe și cu eșarfe la gât și stăpânii acestora. Pe scena din parc, doi oameni făceau jonglerii. Am trecut pe lângă un grup de studenți îmbrăcați în ponchouri, care ședeau în semicerc. Un asiatic vopsit blond, bine clădit, ca Lucrul din Cei patru Fantastici, se postă în dreapta mea. Am privit în urmă. Omul care citea ziarul dispăruse.

Ceva mi-a trezit suspiciunea.

Stătuse acolo tot timpul. Iar, acum, se hotărâse să plece, exact în momentul în care plecam și eu. Coincidență? Probabil.

Vei fi urmărit…

Așa era scris în e-mail. Nu spunea tot. Autorul părea foarte sigur de el. Am continuat să merg și să mă gândesc ceva mai mult la lucrul acesta. Nici vorbă. Nici cel mai bun filator din lume nu ar fi rămas agățat de coada mea după tot ce pătimisem eu astăzi.

Omul cu ziarul nu putea să mă fi urmărit. Cel puțin, nu-mi puteam imagina cum.

Oare să fi interceptat e-mail-ul?

Nu vedeam cum. Îl ștersesem. Nici măcar nu fusese pe calculatorul meu.

Am traversat Washington Square West. Când am ajuns la curbă, am simțit o mână pe umărul meu. Blândă la început. Ca un vechi prieten care mă ajunsese din urmă. M-am întors și am avut exact timpul să văd că era asiaticul cu părul vopsit blond.

Atunci m-a strâns de umăr.

31.

Degetele lui au pătruns în golul de lângă gât ca nişte menghine.

Durerea – o durere paralizantă – mi-a cuprins partea stângă a corpului. Picioarele au cedat. Am încercat să țip sau să mă lupt, dar nu mă puteam mișca. O dubă albă se apropie de noi. Ușa laterală alunecă și se deschise. Asiaticul își mută mâna pe gâtul meu. Începu să apese în mai multe puncte pe fiecare parte și ochii mei începură să se rostogolească în orbite. Cu cealaltă mână, îmi dădu un pumn în coloană și mă îndoi din mijloc.

M-a târât, apoi, spre dubă. Din interior s-au întins către mine niște mâini ce m-au tras înăuntru. Am aterizat pe pardoseala rece de metal. Nu erau niciun fel de scaune. Ușa se închise. Mașina porni în trafic.

Întregul episod – din momentul în care mâna asiaticului îmi atinse umărul, până când pornise duba – nu durase mai mult de cinci secunde.

Pistolul, mi-am spus eu.

Am încercat să bag mâna după el, dar cineva îmi sări în spate și îmi imobiliză mâinile la podea. Am auzit o pocnitură și brațul drept îmi fu fixat de podea cu cătușele. Mă întoarseră brutal, mai să-mi smulgă umărul din încheietură. Erau doi. Acum îi vedeam bine: erau doi bărbați, amândoi albi, cam de vreo treizeci de ani. Îi vedeam foarte clar. Prea clar. Puteam să-i identific. Probabil că știau și ei asta.

Nu era bine.

Mi-au legat și cealaltă mână, așa că acum eram răstignit pe podea. Apoi s-au așezat pe picioarele mele. Acum eram legat și expus total.

— Ce doriți? i-am întrebat eu.

N-a răspuns niciunul. Duba se opri imediat după colț. Asiaticul cel uriaș s-a strecurat înăuntru și

duba a pornit din nou. S-a aplecat și mă privea cu un fel de curiozitate blândă.

— De ce te-ai dus în parc? m-a întrebat el.

Vocea lui m-a descumpănit. Mă așteptam la ceva amenințător sau furios, dar tonul lui era blând, ascuțit, ca de copil.

— Cine ești? am întrebat eu.

Mi-a dat un pumn în stomac. M-a lovit atât de tare, încât eram sigur că pumnul lui ajunsese până la podeaua dubei. Am încercat să mă îndoi sau să mă strâng ca o minge, dar cătușele de la mâini și cei doi oameni care ședeau pe picioarele mele făceau ca acest lucru să fie imposibil. Aer. Nu voiam decât aer. Credeam că am să vomit.

Vei fi urmărit…

Toate măsurile de precauție – e-mail-urile nesemnate, cuvintele codificate, avertismentele-toate acestea aveau sens acum. Elizabeth era înspăimântată. Nu aveam toate răspunsurile, aveam numai câteva, dar, la naiba, în cele din urmă, înțelesesem că maniera ei criptică de comunicare era rezultatul fricii. Frica de a nu fi găsită.

Găsită de oamenii ăștia.

Simțeam că mă sufoc. Fiecare celulă a trupului meu tânjea după oxigen. În cele din urmă, asiaticul făcu semn celorlalți doi oameni. Aceștia se ridicară de pe picioarele mele. Mi-am strâns genunchii la piept. Am încercat să trag aer în piept, zbătându-mă ca un epileptic. După o clipă, am reușit să respir din nou. Asiaticul a îngenuncheat încet lângă mine. Mi-am ținut ochii ațintiți în ochii lui. Sau, cel puțin, am încercat. Nu era ca atunci când te uiți în ochii unui alt om sau chiar ai unui animal. Erau ochii cuiva neanimat. Dacă ai fi putut să te uiți în ochii unui dulap, cam așa te-ai fi simțit.

Dar n-am clipit.

Era și el foarte tânăr – să fi avut vreo douăzeci, maximum douăzeci și cinci de ani. Și-a pus mâna pe brațul meu, în interior, chiar deasupra cotului.

— De ce erai în parc? m-a întrebat el din nou cu vocea lui cântată.

— Îmi place parcul, am răspuns eu.

M-a apăsat puternic. Numai cu două degete. Mi s-a tăiat răsuflarea. Degetele îmi tăiau carnea ca două cuțite, pătrunzând la nervi. Ochii au început să-mi iasă din orbite. Nu mai cunoscusem niciodată o durere ca aceasta. Acoperea orice altă senzație. Mă simțeam ca un pește agățat de cârligul undiței. Am încercat să dau din picioare, dar picioarele mele parcă erau din cauciuc. Nu mai puteam respira.

Nu-mi dădea drumul deloc.

Continuam să sper că o să mai slăbească un pic strânsoarea. Dar n-o slăbea. Am început să scot niște sunete mici, ca niște scâncete. Dar el continua să mă strângă cu o expresie de plictiseală pe față.

Duba mergea mai departe. Am încercat să scap de durere, s-o rup în intervale sau s-o contracarez cumva. Dar nu mergea. Aveam nevoie de o pauză. Măcar o secundă. Trebuia să-mi dea drumul. Dar el rămânea de piatră. Continua să mă privească cu ochii aceia goi. Presiunea începea să mi se strângă în creier. Nu mai puteam să vorbesc – chiar dacă aș fi vrut să-i spun ce dorea să știe, gâtul mi se închisese definitiv.

Și el știa asta.

Să scap de durere. Numai la asta mă puteam gândi. Dar cum să scap de durere? Întreaga mea ființă parcă se concentrase și convergea spre acel pachet de nervi dureroși din braț. Trupul parcă îmi luase foc, iar tensiunea din creier continua să crească.

Tocmai atunci, când mai aveam numai câteva secunde până să-mi explodeze creierul, mi-a dat drumul. Am răsuflat adânc, de astă dată cu ușurare. Dar a fost de scurtă durată. Mâna lui a început să mă pipăie în partea de jos abdomenului și apoi s-a oprit.

— De ce te-ai dus în parc?

Am încercat să mă gândesc, să inventez o minciună decentă. Dar nu mi-a dat timp. M-a împuns cu degetul ca o baionetă și durerea a revenit, de astă dată chiar mai cumplită decât înainte. Degetul lui îmi străpungea ficatul. Am început să mă lupt cu cătușele. Gura mi s-a deschis într-un țipăt neauzit.

Dădeam din cap înainte și înapoi. Și atunci am văzut ceafa șoferului. Duba se oprise, probabil la stop. Șoferul se uita fix înainte – la drum, așa presupun. Apoi, totul se petrecu foarte repede.

Am văzut cum capul șoferului s-a răsucit brusc spre geam, ca și când ar fi auzit un zgomot. Dar era prea târziu. Ceva îl lovi în cap, din lateral. Se prăbuși ca o cârpă. Ușile din față ale dubei se deschiseră.

— Mâinile sus! Apărură pistoalele. Două. Îndreptate spre fundul dubei. Asiaticul îmi dădu drumul. Am căzut moale înapoi, incapabil să mă mișc. În spatele armelor, am văzut două chipuri cunoscute și mai că îmi venea să urlu de bucurie.

Tyrese și Brutus.

Unul dintre tipii albi făcu o mișcare. Tyrese trase în el. Pieptul omului explodă. Căzu pe spate cu ochii deschiși. Mort. Niciun dubiu în această privință. În față, șoferul începu să mormăie, semn că își revine. Brutus îi dădu un cot puternic drept în față. Șoferul tăcu din nou.

Celălalt alb ținea mâinile sus. Torționarul meu asiatic nu-și schimbase nicio clipă expresia. Privea cumva ca de la distanță și nici nu ridică, nici nu coborî brațele. Brutus se așeză pe locul șoferului și băgă în viteză. Tyrese ținea arma îndreptată spre asiatic.

— Eliberează-l, spuse Tyrese.

Albul se uită la asiatic. Acesta dădu afirmativ din cap. Albul îmi deschise cătușele. Am încercat să mă așez în fund. Mi se părea că ceva se spărsese

înăuntrul meu și cioburile îmi tăiau acum țesuturile.

— Ești bine? întrebă Tyrese.

Am reușit să încuviințez din cap.

— Vrei să-i lichidez?

M-am întors către alb.

— Cine te-a angajat?

Albul își îndreptă privirile către tânărul asiatic. Am făcut și eu la fel.

— Cine te-a angajat? l-am întrebat.

Asiaticul zâmbi în cele din urmă, dar asta nu-i schimbă expresia din priviri. Și, apoi, din nou, totul se petrecu prea repede.

N-am văzut când și-a repezit mâna, dar următorul lucru pe care l-am simțit a fost că asiaticul mă prinsese de gât. M-a aruncat fără niciun efort peste Tyrese. Am zburat prin aer, dând din picioare, ca și când aș fi vrut să-mi încetinesc zborul. Tyrese m-a văzut venind, dar nu putea să se dea la o parte din drum. Am aterizat peste el. Am încercat să mă rostogolesc repede într-o parte dar, în momentul în care ne ridicasem amândoi, asiaticul ieșise pe ușa laterală a dubei.

Fugise.

— Al naibii Bruce Lee cu steroizi, spuse Tyrese.

Am încuviințat din cap.

Șoferul începuse din nou să miște. Brutus își pregătea pumnul, dar Tyrese îl opri.

— Ăștia doi habar n-au de nimic, spuse el.

— Știu.

— Putem să-i ucidem sau să le dăm drumul.

Ca și când ar fi fost totuna, după cum dai cu banul.

— Dă-le drumul, am spus eu.

Brutus găsi o intersecție liniștită, probabil pe undeva prin Bronx, nu sunt sigur. Albul care încă mai sufla coborî singur. Brutus îl aruncă pe șofer afară și pe mort ca și când ar fi fost gunoiul de ieri. Am pornit din nou. Timp de câteva minute, nimeni nu scoase o vorbă.

Tyrese își încrucișă mâinile la spate și se așeză comod.

— Bine că am fost prin preajmă, nu-i așa, doctore?

Am dat din cap că da și mi-am spus că e cea mai adevărată afirmație a mileniului.

32.

Dosarele vechi ale autopsiilor erau ținute la U-Store-Em din Layton, New Jersey, nu departe de granița cu Pennsylvania. Agentul special Nick Carlson venise singur. Nu-i plăceau foarte mult depozitele. Îi dădeau un fel de fiori. Era deschis nonstop. Nu erau paznici, nu erau camere de luat vederi pentru securitate la intrare… Numai Dumnezeu știa ce ticăloși se puteau ascunde prin hrubele astea de ciment. Carlson știa că multe dintre ele erau pline de droguri, bani și obiecte de contrabandă de tot felul. Nu asta îl deranja. Își amintea însă că, în urmă cu câțiva ani, un funcționar superior de la o companie petrolieră fusese răpit și ascuns într-o ladă dintr-un astfel de depozit. Omul se sufocase și murise. Carlson fusese de față atunci când îl găsiseră. De atunci, își imagina mereu că acolo sunt oameni în viață, chiar acolo, cei care fuseseră dați dispăruți în mod inexplicabil și care se aflau la numai câțiva metri de locul în care stătea el, legați cu lanțuri în întuneric, luptându-se să scape de călușul din gură.

Oamenii spun adesea că trăim într-o lume bolnavă. Nici nu-și dau seama câtă dreptate au.

Timothy Harper, medicul legist al comitatului, ieși dintr-un fel de garaj cu un plic mare cafeniu în mână, sigilat cu o sfoară legată de jur împrejur. Îi întinse lui Carlson dosarul de autopsie pe care scria Elizabeth Beck.

— Trebuie să semnați pentru el, spuse Harper.

Carlson semnă formularul.

— Beck nu v-a spus de ce vrea să-l vadă?

— Mi-a spus că este un soț îndurerat și ceva despre închiderea sicriului, dar în afară de asta… Harper ridică din umeri.

— V-a mai întrebat și altceva în legătură cu cazul?

— Nimic deosebit.

— Dar ceva care nu este deosebit?

Harper reflectă un moment.

— M-a întrebat dacă îmi amintesc cine a identificat cadavrul.

— Și vă aminteați?

— La început nu, nu mi-am amintit.

— Cine a identificat-o?

— Tatăl ei. Apoi, m-a întrebat cât a durat.

— Cât a durat ce?

— Identificarea.

— Nu înțeleg.

— Nici eu n-am înțeles, ca să fiu sincer. Dorea să știe dacă tatăl ei o identificase imediat sau dacă durase câteva minute.

— De ce voia să știe lucrul acesta?

— N-am nici cea mai mică idee.

Carlson încercă să găsească o explicație, dar nu-i veni nimic în minte.

— Ce i-ați răspuns?

— I-am spus adevărul. Nu-mi amintesc. Presupun că a făcut identificarea într-un interval de timp obișnuit, dar, oricum, nu-mi amintesc prea bine.

— Altceva?

— Nu, chiar că nu, spuse el. Uite ce este, dacă ați terminat, eu mă cam grăbesc, fiindcă doi puștani au intrat cu mașina într-un stâlp de telefon, așteptându-mă pe mine.

Carlson strânse mai tare dosarul din mâna lui.

— Da, spuse el. Am terminat. Dar dacă mai am nevoie de dumneavoastră?

— Sunt la mine la birou.

•

Pe ușa de sticlă jivrată scria cu litere de aur: PETER FLANNERY, AVOCAT. În mijlocul sticlei era o gaură cam de mărimea unui pumn. Cineva o cârpise cu bandă adezivă, cenușie. Banda părea foarte veche.

Îmi trăsesem cozorocul șepcii cât mai jos. Pe dinăuntru, totul mă durea, ca urmare a întâlnirii

mele cu uriașul asiatic. Îmi auzisem numele rostit la stația de radio. Eram în mod oficial căutat de poliție.

Era greu să mă împac cu această idee. Dădusem de un necaz foarte mare, totuși mie totul mi se părea foarte îndepărtat, de parcă s-ar fi întâmplat altcuiva, unei persoane pe care o cunoșteam vag. El, tipul de alături, de care chiar că nu-mi păsa prea mult. Nu aveam decât un singur gând: s-o găsesc pe Elizabeth. Restul era numai decor.

Tyrese era cu mine. În sala de așteptare, erau împrăștiați vreo cinci, șase oameni. Doi dintre ei purtau niște coliere foarte sofisticate la gât. Unul avea o colivie cu o pasăre. Nu înțelegeam de ce. Niciunul nu se obosi să privească la noi, ca și când și-ar fi cântărit efortul pe care ar fi trebuit să-l facă pentru a-și muta privirile în direcția noastră și eventualele beneficii, și hotărâseră că nu merită osteneala.

Recepționera purta o perucă hidoasă și se uita la noi de parcă am fi ieșit din cine știe ce văgăună. Am cerut să-l văd pe Peter Flannery.

— Are un client.

Nu mesteca gumă, dar arăta ca și când ar fi făcut-o.

Tyrese preluă comanda. Ca un magician, scoase la iveală un teanc de bancnote mai gros decât mâna mea.

— Spune-i că îi oferim o recompensă. Apoi, adăugă zâmbind: Și pentru dumneata una, dacă putem să-l vedem imediat.

Două minute mai târziu, eram introduși în sanctuarul domnului Flannery. Biroul mirosea a fum de țigară și a deodorant cu lămâie. Mobile adunate alandala, genul pe care îl găsești la Kmart sau Bradlees, vopsite apoi în negru ca să imite stejarul și mahonul și făcând aceeași impresie ca și ghipsurile și cartoanele de la Las Vegas. Pe pereți nu erau niciun fel de diplome, ci numai alte aiureli, menite să-i impresioneze pe cei impresionabili.

Una amintea de apartenența lui Flannery la Asociația internațională a degustătorilor de vin. Alta confirma că participase la o Conferință pe teme juridice în Long Island, în 1996. Nimic deosebit. Erau și fotografii decolorate ale lui Flannery din tinerețe, împreună cu indivizi despre care am dedus că sunt celebrități sau politicieni locali, dar n-am recunoscut pe niciunul dintre ei.

— Poftiți, spuse Flannery, făcând un gest larg cu mâna. Luați loc, domnilor.

M-am așezat. Tyrese a continuat să rămână în picioare, și-a încrucișat brațele pe piept și s-a rezemat de zid.

— Așadar, spuse Flannery, lungind cuvântul ca pe o gumă de mestecat, ce pot face pentru dumneavoastră?

Peter Flannery avea o înfățișare de fost atlet. Buclele lui cândva blonde se răriseră și se decoloraseră. Trăsăturile feței erau maleabile. Purta un costum reiat cu vestă – nu mai văzusem de mult așa ceva –, iar de vestă avea atârnat chiar și un lanț de aur, la capătul căruia era un ceas de buzunar.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări despre un caz mai vechi, am spus eu.

Ochii lui aveau aceeași culoare albastră de gheață din tinerețe și îi îndreptă spre mine. Am zărit pe birou o fotografie a lui Flannery împreună cu o femeie bondoacă și o fetiță de vreo paisprezece ani, care avea în mod cert mari dificultăți cu statutul ei de adolescentă. Zâmbeau toți, dar am sesizat și o anumită încordare, de parcă s-ar fi pregătit toți pentru o lovitură.

— Un caz vechi? repetă el.

— Soția mea v-a vizitat acum opt ani. Trebuie să știu de ce.

Ochii lui Flannery alunecară spre Tyrese. Acesta stătea cu brațele încrucișate și nu-i arăta nimic altceva decât ochelarii de soare.

— Nu înțeleg. A fost un caz de divorț?

— Nu, am spus eu.

— Atunci…? Ridică brațele și strânse din umeri ca și când ar fi vrut să spună: aș vrea să vă ajut, dar… Este vorba despre confidențialitatea dintre avocat și client. Nu văd cum aș putea să vă ajut.

— Nu cred că era clienta dumneavoastră.

— Mă derutați, domnule… Așteptă ca eu să-mi spun numele.

— Beck, am spus. Sunt medic.

Bărbia lui dublă se fleșcăi la auzul numelui meu. Mă gândeam că poate a auzit ceva la știri. Dar nu cred că despre asta era vorba.

— Numele soției mele este Elizabeth.

Flannery nu spuse nimic.

— Vă amintiți de ea, nu-i așa?

Din nou îi aruncă o privire lui Tyrese.

— A fost clienta dumneavoastră, domnule Flannery?

Își drese glasul.

— Nu, spuse el, nu a fost clienta mea.

— Dar vă amintiți că v-ați întâlnit cu ea?

Flannery se foi pe scaun.

— Da.

— Despre ce ați discutat?

— A trecut mult timp de atunci, domnule doctor Beck.

— Vreți să spuneți că nu vă amintiți?

Nu mi-a răspuns direct la această întrebare.

— Soția dumneavoastră, spuse el. A fost ucisă, nu-i așa? Îmi amintesc că am citit ceva în sensul acesta în ziare.

Am încercat să păstrez discuția pe același făgaș.

— De ce a venit aici, domnule Flannery?

— Sunt avocat, spuse el pufnind din nas.

— Dar nu erați avocatul ei.

— Totuși, trebuie să primesc și eu o compensație pentru timpul meu, încercă el să obțină un fel de pârghie de acțiune. Tuși în pumn. Ați spus ceva despre o recompensă.

M-am uitat peste umăr, dar Tyrese era deja pe fază. Teancul de bani apăruse la vedere și el scotea bancnotele una câte una. Puse pe masă trei hârtii de o sută, îi aruncă lui Flannery o privire dură prin ochelarii de soare, apoi se retrase în locul lui de dinainte.

Flannery se uită la bani, dar nu-i atinse. Își uni vârfurile degetelor de la cele două mâini, apoi le lipi unele de altele.

— Și dacă refuz să vă spun?

— Nu văd de ce ați face așa ceva, am spus eu. Discuțiile dumneavoastră cu ea nu intră sub incidența confidențialității meseriei, nu-i așa?

— Nu despre asta este vorba, spuse Flannery. Ochii lui îi străpunseră pe ai mei și omul șovăi. V-ați iubit soția, domnule doctor Beck?

— Foarte mult.

— V-ați recăsătorit?

— Nu, am spus eu. Dar ce legătură au toate astea cu ce v-am întrebat eu.

Omul se așeză mai comod.

— Plecați, spuse el. Luați-vă banii și plecați.

— Este foarte important, domnule Flannery.

— Nu văd cum. E moartă de opt ani. Ucigașul ei este condamnat la moarte.

— De ce vă este teamă să-mi spuneți?

Flannery nu-mi răspunse direct. Tyrese se dezlipi din nou de perete. Se apropie de birou. Flannery se uita la el și mă surprinse oftând plictisit.

— Fă-mi plăcerea și încetează cu aerele astea, îi spuse el lui Tyrese. Am avut de-a face cu psihopați pe lângă care dumneata arăți ca Mary Poppins.

Tyrese arăta de parcă ar fi vrut să reacționeze, dar asta n-ar fi ajutat la nimic. L-am strigat pe nume. S-a uitat la mine. Am dat din cap. Tyrese s-a retras. Flannery își mușca buza de jos. L-am lăsat în pace. Puteam să aștept.

— Nu cred că vrei să știi, spuse el, după o clipă.

— Ba da, vreau să știu, am spus eu.

— Asta nu poate s-o aducă înapoi pe soția dumneavoastră.

— Poate că da, am spus eu.

Deveni brusc atent. Se încruntă către mine, dar, după aceea, trăsăturile i se îmblânziră.

— Vă rog, am spus eu.

Și-a răsucit scaunul într-o parte și s-a lăsat pe spate, privind spre jaluzelele de la fereastră care se îngălbeniseră și se scorojiseră, probabil, cam prin perioada audierilor Watergate. Și-a încrucișat brațele, punându-și-le pe piept. Vedeam cum se ridică și coboară în ritmul respirației lui.

— Pe atunci, eram avocat din oficiu, începu el. Știți ce este asta?

— Îi apărați pe oameni pe gratis, am spus eu.

— Cam așa ceva. Drepturile Miranda – este vorba despre dreptul la consiliere, chiar dacă nu-ți poți permite un avocat. Eu sunt tipul pe care îl primești atunci când nu poți să plătești un avocat.

Am dat din cap, dar el continua să se uite la jaluzele.

— Oricum, mi s-a repartizat unul dintre cele mai vestite procese de asasinat din acest stat.

Am simțit ceva rece în stomac.

— Al cui? am întrebat eu.

— Al lui Brandon Scope. Fiul miliardarului. Vă mai amintiți cazul?

Am înghețat îngrozit. Abia dacă mai puteam să respir. Nu e de mirare că numele lui Flannery mi se păruse cunoscut. Brandon Scope. Aproape că am negat din cap, nu pentru că nu mi-aș fi amintit cazul, dar doream să fi spus orice altceva, mai puțin numele acesta.

Ca să fie clar, dați-mi voie să vă relatez ce spunea presa la vremea respectivă: Brandon Scope, în vârstă de treizeci și trei de ani, a fost jefuit și asasinat acum opt ani. Da, acum opt ani. Poate cu două luni înainte de asasinarea lui Elizabeth. A fost împușcat de două ori și aruncat lângă un șantier din Harlem. Banii îi dispăruseră.

Ziarele bătuseră multă monedă pe tema asta. Făceau mare caz de acțiunile de caritate ale lui Brandon Scope. Vorbeau despre modul în care îi ajuta pe copiii străzii, cum prefera să-i ajute pe săraci în loc să conducă conglomeratul multinațional al tatălui său, aiureli de felul acesta. Fusese una dintre crimele acelea care „au șocat națiunea” și i-au făcut pe mulți să arate cu degetul sau să strângă din pumni. Fusese înființată, apoi, o fundație de caritate cu numele lui Scope. Sora mea, Linda, este cea care o administrează. Nici nu vă vine să credeți câte lucruri bune a făcut acolo.

— Îmi amintesc, am spus eu încet.

— Vă amintiți că s-a operat o arestare?

— Un vagabond, am spus. Unul dintre copiii pe care îi ajuta, așa e?

— Da. L-au arestat pe Helio Gonzalez, pe atunci în vârstă de douăzeci și doi de ani. Locuia în Barker House, în Harlem. Avea un dosar impresionant: jaf armat, incendiere, atac la persoană, o adevărată bucurie, domnul acesta, Gonzalez.

Mi se uscase gura.

— Dar acuzațiile au fost în cele din urmă retrase, nu-i așa?

— Da. Nici nu prea aveau dovezi. Amprentele lui au fost găsite la locul faptei, dar mai erau și multe altele. Erau câteva fire de păr ale lui Scope și chiar și o pată de sânge, acolo, unde locuia Gonzalez. Dar Scope fusese și mai înainte în acea clădire. Am putut susține foarte ușor că așa ajunseseră toate aceste probe acolo. Cu toate acestea, erau suficiente probe pentru o arestare și polițiștii erau siguri că o să mai apară și altceva.

— Și ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Flannery tot nu se uita la mine. Nu-mi plăcea treaba asta. Flannery era genul de om care trăia într-o lume a pantofilor lustruiți și a contactului vizual. Cunoșteam genul acesta. Nu voiam să am nimic de-a face cu ei, dar îi cunoșteam.

— Poliția avea ora morții foarte exactă, a continuat el. Medicul legist a putut să citească foarte bine temperatura ficatului. Scope fusese ucis la ora unsprezece. Poți s-o mai întinzi o jumătate de oră în sus sau în jos, dar asta este.

— Nu înțeleg. Ce legătură are asta cu soția mea?

Își uni din nou vârfurile degetelor.

— Înțeleg că și soția dumneavoastră lucra cu cei săraci, spuse el. De fapt, chiar în același birou cu victima.

Nu înțelegeam unde vrea să ajungă, dar știam că n-o să-mi placă. Timp de o fracțiune de secundă, m-am întrebat dacă nu cumva Flannery avea dreptate, poate că n-o să-mi placă ceea ce am să aud, poate că ar trebui să mă ridic de pe scaun și să las totul baltă. Dar am spus:

— Și?

— E un lucru nobil, spuse el dând ușor din cap. Să lucrezi cu cei căzuți.

— Mă bucur că gândiți astfel.

— De aceea am studiat Dreptul. Ca să-i ajut pe cei săraci.

Am înghițit în sec și m-am așezat ceva mai bine pe scaun.

— N-ați vrea să-mi spuneți ce are a face soția mea cu toate astea?

— Ea l-a eliberat.

— Pe cine?

— Pe clientul meu. Pe Helio Gonzalez. Soția dumneavoastră l-a eliberat.

M-am încruntat.

— Cum?

— I-a furnizat un alibi.

Mi s-a oprit inima în piept. La fel și plămânii. Mai că îmi venea să-mi dau cu pumnii în piept ca să-mi pornesc din nou respirația.

— Cum? am întrebat eu.

— Cum i-a oferit alibiul?

Am dat din cap amorțit, dar el tot nu se uita la mine. Am reușit să articulez un da moale.

— Simplu, a spus el. Ea și Helio fuseseră împreună în momentul respectiv.

Mintea mea începea s-o ia razna, parcă zburam direct spre ocean, fără niciun fel de colac de salvare în perspectivă.

— N-am văzut nimic în sensul acesta printre hârtii, am spus eu.

— S-a păstrat secret.

— De ce?

— În primul rând, la cererea soției dumneavoastră. Iar biroul procurorului nu voia să facă publicitate arestării greșite. Așa că totul s-a desfășurat cu cât mai multă discreție. Și, apoi, au mai fost și niște probleme cu, ăă, cu declarația soției dumneavoastră.

— Ce probleme?

— La început a mințit cumva.

Acum, cădeam încă și mai jos. Parcă mă scufundam undeva. Apoi, reveneam la suprafață. Și iar mă scufundam.

— Ce vreți să spuneți?

— Soția dumneavoastră a pretins că, în momentul crimei, făcea un fel de consiliere de carieră cu Gonzalez, la biroul de caritate. Dar nimeni n-a crezut asta.

— De ce?

Ridică sceptic din sprâncene:

— Consiliere de carieră la ora unsprezece noaptea?

Am încuviințat din nou fără un cuvânt.

— Așa că, în calitate de avocat al domnului Gonzalez, i-am amintit soției dumneavoastră că poliția va investiga alibiul ei. Că în birourile de consiliere existau camere de luat vederi și că se înregistrează intrările și ieșirile. Și, atunci, a înțeles.

S-a oprit.

— Continuați, am spus eu.

— E limpede, nu-i așa?

— Spuneți-mi, oricum.

Flannery ridică din umeri.

— Voia să se cruțe – și să vă cruțe și pe dumneavoastră, așa presupun – de această situație jenantă. Și, de aceea, a insistat ca totul să fie ținut secret. Fusese acasă la Gonzalez, domnule doctor Beck. Aveau o relație intimă de peste două luni.

N-am reacționat. Nimeni nu rostea niciun cuvânt. Am auzit o pasăre ciripind pe undeva, în depărtare. Poate că era cea din camera de așteptare. M-am ridicat în picioare. Tyrese făcu un pas înapoi.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, am spus eu, cu cea mai calmă voce pe care o auzisem vreodată.

Flannery dădu din cap către jaluzele.

— Nu este adevărat, am spus eu.

N-a răspuns. Dar nici nu mă așteptam la așa ceva.

33.

Carlson se urcă în mașină. Cravata lui era legată, în continuare, foarte meticulos. Își scosese vestonul, care atârna acum pe un umeraș de lemn în cârligul de deasupra banchetei din spate. Aerul condiționat sufla tare și zgomotos. Carlson citi numele de pe plic: Elizabeth Beck, Dosar nr. 94-87002. Degetele lui începură să dezlege sfoara. Plicul se deschise. Carlson scoase conținutul și îl împrăștie pe scaunul din dreapta lui.

Ce dorise să vadă doctorul Beck?

Stone îi dăduse deja răspunsul cel mai firesc: Beck dorea să știe dacă nu era ceva care să-l incrimineze. Asta se potrivea cu teoria lui mai veche și, de fapt, chiar Carlson fusese cel care începuse să-și pună întrebări cu privire la corectitudinea scenariului asasinării lui Elizabeth Beck. El fusese primul care crezuse că nu era vorba de ceea ce părea să fie – și că, de fapt, doctorul Beck, soțul victimei, fusese cel care plănuise asasinarea soției sale.

Și atunci, de ce nu-i mai plăcea?

Analizase cu grijă discrepanțele ce se vedeau tot mai clar în această teorie, dar Stone fusese la fel de convingător și cârpise toate găurile. Orice caz are anumite goluri. Carlson știa asta. Fiecare caz are anumite inconsecvențe. Dacă nu are, unu la zece că ți-a scăpat ceva.

Așadar, de ce aveam acum dubii cu privire la vinovăția lui Beck?

Poate era din cauză că dosarul devenise prea curat, toate problemele se aliniaseră imediat atât de bine și cooperau cu teoria lor. Sau, poate că dubiile lui se bazau pe ceva foarte firav, cum ar fi „intuiția”, deși Carlson nu fusese niciodată un mare fan al acestui tip de activitate de cercetare. Intuiția era adesea o modalitate de a o lua pe scurtătură, o tehnică abilă de a înlocui probele și

faptele cu ceva mult mai alunecos și mai capricios. Cei mai proști anchetatori pe care îi cunoștea Carlson se bazau pe așa-numita intuiție.

Luă prima filă. Informații generale. Elizabeth Parker Beck. Adresa, data nașterii (avea douăzeci și cinci de ani atunci când murise), femeie albă, înălțimea 1,68, 46 kg. Slabă. Examenul extern arăta că rigor mortis se instalase deja. Avea umflături pe piele și scurgeri de fluide din orificii. Acesta plasa ora morții la peste trei zile înainte. Cauza morții fusese o rană de cuțit în piept. Moartea survenise prin pierderea de sânge și hemoragie puternică din aorta dreaptă. Avea răni de cuțit pe mâini și pe degete, teoretic pentru că încercase să se apere de cuțitul atacatorului.

Carlson își scoase carnetul de notițe și stiloul Mont Blanc. Scrise: *Răni de cuțit provocate în apărare*?!?! și sublinie de mai multe ori. Răni provocate în apărare. Nu era stilul lui KillRoy. KillRoy își tortura victimele. Le lega cu frânghii, le făcea tot felul de lucruri, iar atunci când erau prea epuizate și nu le mai păsa, le ucidea.

De ce apăruseră rănile provocate în apărare pe mâinile ei?

Carlson continuă să citească Examină părul, culoarea ochilor și, apoi, când ajunse la jumătatea paginii a doua, găsi ceva care îl șocă.

Elizabeth Beck fusese marcată cu fierul roșu post-mortem.

Carlson citi încă o dată. Își scoase carnetul de notițe și scrise *post-mortem.* Nu se potrivea deloc. KillRoy își însemna întotdeauna victimele când acestea erau încă în viață. La proces, se vorbise foarte mult despre faptul că se delecta cu mirosul și cu sfârâitul cărnii arse și se desfăta cu urletele victimelor în timp ce le ardea.

Mai întâi, rănile căpătate în apărare. Acum, asta. Ceva nu era în regulă.

Carlson își scoase ochelarii și închise ochii. E o încurcătură, își spuse el. Dezordinea îl indispunea.

Era de așteptat să existe anumite lacune logice, asta da, dar aici era vorba de discrepanțe foarte mari. Pe de altă parte, autopsia sprijinea ipoteza lui inițială, după care moartea lui Elizabeth Beck fusese regizată în așa fel încât să semene cu asasinatele lui KillRoy. Dar, acum, dacă acest lucru era adevărat, teoria se dezlipea de la celălalt capăt.

Încercă să ia lucrurile pas cu pas. În primul rând, de ce dorise Beck să vadă acest dosar? Aparent, acum răspunsul era limpede. Oricine ar fi examinat aceste rezultate și-ar fi dat seama imediat că nu KillRoy o ucisese pe Elizabeth Beck. Dar nu era obligatoriu. Ucigașii în serie, în pofida a ceea ce ați putea crede, nu sunt niște ființe cu obiceiuri bine precizate. Poate că și KillRoy își schimbase modul de operare sau dorise o oarecare diversitate. Dar ceea ce citea acum Carlson era suficient ca să-l facă să cadă pe gânduri.

Toate acestea îl duceau însă la întrebarea cea mai importantă: De ce nu observase nimeni atunci aceste inconsecvențe atât de flagrante?

Carlson se gândi la mai multe posibilități. KillRoy nu fusese acuzat și nici judecat pentru asasinarea lui Elizabeth Beck. Acum, motivele erau cât se poate de clare. Poate că anchetatorii bănuiau care este adevărul. Poate că își dăduseră seama că asasinarea lui Elizabeth Beck nu se potrivea cu modul de operare al lui KillRoy, dar dacă ar fi făcut public acest lucru ar fi venit în apărarea lui KillRoy. Problema cu judecarea unui ucigaș în serie este că arunci o plasă cu ochiuri atât de largi, încât nu se poate ca ceva să nu scape. Tot ce are de făcut apărarea este să ia un caz, să descopere discrepanțe cu un asasinat și, apoi, gata, iar celelalte cazuri sunt ratate prin asociere. Așadar, fără o mărturisire, rareori poți să-l judeci pentru toate asasinatele, în același timp. O faci pas cu pas. Anchetatorii, dându-și seama de acest

lucru, probabil că au dorit să lase la o parte asasinarea lui Elizabeth Beck.

Dar și cu acest scenariu erau probleme mari.

Tatăl și unchiul lui Elizabeth Beck – doi bărbați care făceau parte din poliție – văzuseră trupul. Văzuseră, fără îndoială, și raportul de autopsie. Oare nu-și puseseră întrebări cu privire la inconsecvențe? Să-l fi lăsat oare în pace pe asasin numai ca să asigure condamnarea lui KillRoy? Carlson se îndoia.

Așadar, ce îi mai rămânea?

Continuă să citească dosarul și dădu peste altă inconsecvență. Aerul condiționat din mașină devenise chiar foarte rece, îi ajunsese până la oase. Carlson coborî un geam și scoase cheia din contact. Pe foaia din fața lui stătea scris: Raport de toxicologie. După cum susțineau testele, în sângele lui Elizabeth Beck se găsiseră urme de cocaină și heroină. Mai mult chiar, se găsiseră urme chiar și în păr și țesuturi, ceea ce arăta că prezența drogurilor în sânge nu era întâmplătoare.

Dar asta se potrivea cu restul?

Se gândea intens la ce descoperise, când telefonul mobil îl trezi din gânduri. Îl deschise:

— Carlson.

— Avem ceva, spuse Stone.

Carlson lăsă dosarul jos.

— Ce anume?

— Beck. Are rezervare la un avion spre Londra. Pleacă peste două ore.

— Am pornit spre voi.

•

Tyrese îmi puse o mână pe umăr în timp ce mergeam.

— Niște ticăloase, spuse el pentru a „n”-a oară. Nu poți să ai încredere în ele.

Nu m-am obosit să-i răspund.

La început, m-a surprins faptul că Tyrese a reușit să dea atât de repede de urma lui Helio Gonzalez, dar rețeaua străzii era la fel de bine

dezvoltată și pusă la punct ca oricare alta. Roagă un comerciant de la Morgan Stanley să-și găsească un omolog de la Goldman Sachs și o va face în două minute. Roagă-mă pe mine să trimit un pacient la alt doctor din stat și nu am nevoie decât de un telefon. De ce ar fi diferiți infractorii străzii?

Helio tocmai ieșise după o condamnare de patru ani pentru jaf armat. Se vedea. Purta ochelari de soare, o bandă în păr, un maiou alb pe sub o jachetă de flanelă, închisă numai la nasturele de sus, așa că arăta ca o capă sau niște aripi de liliac. Avea mânecile suflecate, lăsând să se vadă tatuajele proaspăt făcute în închisoare, pe antebraț, dar și mușchii de pușcăriaș ce se încolăceau pe dedesubt. Mușchii dobândiți în închisoare au un aspect inconfundabil, sunt netezi și albi ca marmura, spre deosebire de omologii lor mai pufoși, dobândiți la cluburile de sănătate.

Ne-am așezat într-un bar undeva, în Queens. Nu știu unde anume. Se auzea o melodie latino, iar ritmul ei parcă îmi bubuia direct în piept. Niște brunete țopăiau de colo-colo în maiouri lipite de trup și cu bretele ca niște spaghete. Tyrese îmi făcu semn cu capul. M-am întors către Helio. Acesta avea o expresie de dispreț pe chip. Am analizat tot ansamblul pe care îl oferea și mi-a venit în minte un singur cuvânt: lepădătură. O lepădătură fără simțire și fără sentimente. Te uitai la el și îți dădeai seama că o să lase distrugeri importante în urma lui. Întrebarea era cât de multe. Mi-am dat seama că această opinie nu era caritabilă. Mi-am dat seama, de asemenea, că, aparent cel puțin, același lucru se putea spune și despre Tyrese. Nu contează. Poate că Elizabeth credea în recuperarea celor duri, cu moralitatea anesteziată de viața pe stradă sau… Eu încă nu eram convins.

— Acum câțiva ani, ai fost arestat pentru asasinarea lui Brandon Scope, am început eu. Știu că ți s-a dat drumul și nu doresc să-ți provoc niciun fel de necazuri. Dar trebuie să știu adevărul.

Helio își scoase ochelarii de soare. Îi aruncă o privire lui Tyrese.

— Mi-ai adus un polițist?

— Nu sunt polițist, am spus eu. Sunt soțul lui Elizabeth Beck.

Aș fi dorit o reacție din partea lui. N-a avut niciuna.

— Este femeia care ți-a furnizat alibiul.

— Știu cine este.

— A fost cu tine în noaptea aceea?

Helio nu răspunse imediat.

— Da, spuse el fără grabă, zâmbindu-mi cu dinții lui galbeni. A fost cu mine toată noaptea.

— Minți, am spus eu.

Helio se uită din nou la Tyrese.

— Ce e asta, omule?

— Trebuie să știu adevărul, am spus eu.

— Crezi că l-am omorât pe tipul acela, Scope?

— Știu că n-ai fost tu.

Asta l-a luat prin surprindere.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă el.

— Trebuie să-mi confirmi ceva.

Helio aștepta.

— Ai fost cu soția mea în noaptea aceea, da sau nu?

— Ce vrei să-ți spun, omule?

— Adevărul.

— Și dacă adevărul este că a fost cu mine toată noaptea?

— Nu acesta este adevărul, am spus eu.

— De ce ești așa de sigur?

Tyrese interveni:

— Spune-i omului ce dorește să știe.

Helio reflectă din nou.

— Este așa cum a spus ea. Am avut-o, e bine? Îmi pare rău, omule, dar asta a fost. Am făcut treaba aia toată noaptea.

M-am uitat la Tyrese.

— Lasă-ne o clipă singuri, vrei?

Tyrese dădu din cap. Se ridică și se duse spre mașina lui. Se rezemă de portieră cu brațele încrucișate și cu Brutus alături de el. Mi-am întors privirile către Helio.

— Unde ai cunoscut-o pe soția mea?

— La centru.

— A încercat să te ajute?

Ridică din umeri, dar nu se uită la mine.

— L-ai cunoscut pe Brandon Scope?

Pe fața lui trecu o expresie de teamă.

— Am plecat, omule.

— Nu suntem decât noi doi, Helio. Poți să mă percheziționezi să vezi că nu am niciun aparat de înregistrare.

— Vrei să renunț la alibiul meu?

— Da.

— Și de ce aș face eu una ca asta?

— Pentru că există cineva care îi omoară pe toți cei ce au avut vreo legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui Brandon Scope. Noaptea trecută, prietena soției mele a fost ucisă în studioul ei. Astăzi, m-au înșfăcat și pe mine, dar a intervenit Tyrese. Vor s-o ucidă și pe soția mea.

— Eu credeam că este deja moartă.

— Este o poveste lungă, Helio. Dar totul revine. Dacă nu aflu ce s-a întâmplat cu adevărat, o să murim toți.

Nu știam dacă este adevărat sau numai o hiperbolă. Dar nici nu prea îmi păsa.

— Unde ai fost în noaptea aceea? am plusat eu.

— Cu ea.

— Pot să dovedesc că nu ai fost, am spus eu.

— Ce?

— Soția mea era la Atlantic City. Am chitanțele ei. Pot s-o dovedesc. Pot să-ți distrug alibiul imediat, Helio. Și am s-o fac. Știu că nu l-ai ucis pe Brandon Scope. Dar așa să-mi ajute Dumnezeu, dacă nu-i las să te execute pentru asta dacă nu-mi spui adevărul.

Un bluf. Un bluf uriaș. Dar pot să spun că începusem să sângerez.

— Spune-mi adevărul și rămâi liber, am spus eu.

— Nu l-am ucis pe tâmpitul acela, jur, omule.

— Știu asta, am spus eu din nou.

S-a gândit o clipă.

— Nu știu de ce a făcut ea asta, e bine?

Am încuviințat din cap, încercând să-l fac să continue să vorbească.

— În noaptea aceea, am jefuit o casă din Fort Lee. Așa că nu aveam alibi. Am crezut că o să intru la apă pentru asta. Ea m-a salvat.

— Ai întrebat-o de ce?

Dădu din cap că nu.

— Am fost fericit și gata. Avocatul mi-a transmis ce-a spus femeia. Eu am confirmat. Următorul lucru pe care îl știu este că am fost liber.

— Ai mai văzut-o de atunci pe soția mea?

— Nu. Se uită în sus la mine. Cum de ești așa de sigur că nevastă-ta n-a făcut-o cu mine?

— Îmi cunosc soția.

Helio zâmbi.

— Crezi că nu te-a înșelat niciodată?

N-am răspuns.

Helio se ridică în picioare.

— Spune-i lui Tyrese că mi-a rămas dator.

Chicoti, se întoarse și plecă.

34.

Fără bagaje. Un bilet electronic ca să poată face formalitățile la un automat, fără să aibă contact cu nicio persoană. Aștepta într-un terminal vecin, cu ochii pe ecranul Plecărilor, așteptând ca următorul zbor de dinaintea zborului ei să înceapă îmbarcarea.

Ședea pe un scaun turnat din plastic și se uita afară, pe pistă. Un televizor era branșat pe CNN. „Urmează Știrile din sport”. Încercă să-și golească mintea. Acum cinci ani petrecuse câtva timp într-un sat din apropiere de Goa, în India. Deși era un loc uitat de lume, satul avea totuși o atracție aparte, datorită yoghinului în vârstă de o sută de ani care trăia acolo. Petrecuse câtva timp împreună cu yoghinul. Încercase să învețe de la el tehnici ale meditației, respirația pranayama, curățarea minții. Dar niciuna dintre ele nu se prinsese de ea cu adevărat. Erau momente când putea să se cufunde în neant. Dar, de cele mai multe ori, totuși, Beck apărea și el, indiferent unde se cufunda.

Se gândea ce să facă în continuare. De fapt, nu prea avea de ales. Era vorba de supraviețuire. Și supraviețuirea însemna să fugă. Făcuse o groază de încurcături și acum fugea din nou, lăsându-i pe ceilalți să facă iarăși curățenie în urma ei. Dar ce alte opțiuni avea? Erau pe urmele ei. Fusese extrem de precaută și, totuși, oamenii tot erau cu ochii pe ei. Și asta după opt ani.

Un copilaș se apropie de fereastra cu geam plat și o lovi fericit cu palmele. Tatăl lui îl luă de acolo și îl ridică în brațe chicotind. Elizabeth se uita la ei și mintea i se ducea la ce s-ar fi putut întâmpla. O pereche mai în vârstă se așeză în dreapta ei, flecărind amabil despre nimicuri. Pe când erau adolescenți, ea și Beck se uitau la domnul și doamna Steinberg, care se plimbau prin Downing Place, braț la braț, în fiecare seară, fără greș, la

mult timp după ce copiii lor crescuseră și își luaseră zborul din cuib. Așa vor fi și viețile lor, îi promisese Beck. Doamna Steinberg murise la vârsta de optzeci și doi de ani. Domnul Steinberg, care avusese o sănătate uimitor de robustă, o urmase patru luni mai târziu. Se spune că așa se întâmplă frecvent cu bătrânii, probabil, pentru că – dacă-l parafrazăm pe Springsteen – două inimi devin una. Când una moare, cealaltă o urmează. Oare așa era și cu ea și David? Nu petrecuseră împreună șaizeci și unu de ani, precum soții Steinberg, dar dacă te gândești în termeni relativi, dacă ne gândim că nu prea avem amintiri înainte de vârsta de cinci ani și că ea și David fuseseră nedespărțiți de la vârsta de șapte ani, că nici nu-și puteau descoperi vreo amintire care să nu-l includă și pe celălalt, dacă te gândești la timpul petrecut împreună nu ca ani, ci în procente din viață, erau mai legați unul de altul decât soții Steinberg.

Se întoarse și se uită la ecrane. În dreptul zborului British Airways 174 începuse să clipească un beculeț. Începuse îmbarcarea la zborul ei.

•

Carlson și Stone, împreună cu omologii lor pe plan local, Dimonte și Krinsky, stăteau alături de directoarea de rezervări de la British Airways.

— Nu s-a prezentat, spuse directoarea de rezervări, o femeie în uniformă alb cu albastru, cu o eșarfă la gât și un accent frumos, pe al cărei ecuson scria Emily.

Dimonte înjură. Krinsky ridică din umeri. Nu era chiar o surpriză. Beck reușise să evite cu succes urmărirea de astăzi. Ar fi fost o mare prostie să încerce să se urce în avion sub numele lui adevărat.

— Am ajuns la o fundătură, spuse Dimonte.

Carlson, care tot mai ținea dosarul de la autopsie strâns lipit de coapsă, o întrebă pe Emily:

— Cine se pricepe cel mai bine aici la calculatoare?

— Asta aș fi eu, spuse ea, cu un zâmbet competent.

— Vă rog să afișați pe ecran rezervările, spuse Carlson.

Emily făcu ce i se ceruse.

— Puteți să-mi spuneți când a făcut rezervarea?

— Acum trei zile.

Dimonte se repezi imediat.

— Beck plănuia s-o întindă, ticălosul.

Carlson dădu negativ din cap.

— Nu.

— Adică cum?

— Am presupus că a ucis-o pe Rebecca Schayes ca să-i închidă gura, îi explică foarte calm Carlson. Dar dacă tot avea de gând să fugă, de ce s-a mai sinchisit de asta? De ce să-și asume riscul să mai aștepte încă trei zile și să încerce să fugă cu o altă crimă în spate?

Stone clătină din cap.

— Prea vrei să despici firul în patru, Nick.

— Ne scapă ceva, insistă Carlson. De ce s-a decis așa, dintr-odată, s-o șteargă?

— Pentru că eram pe urmele lui.

— Nu eram pe urmele lui acum trei zile.

— Poate știa că nu mai este decât o chestiune de timp.

Carlson se încruntă din nou.

Dimonte se întoarse către Krinsky.

— E o pierdere de vreme. Hai să plecăm naibii de aici. Se uită la Carlson. Mai lăsăm câțiva polițiști aici pentru orice eventualitate.

Carlson încuviință din cap, ascultând numai cu o ureche. Înainte să plece, o întrebă totuși pe Emily:

— Călătorea cu cineva?

Emily mai apăsă câteva taste.

— A fost o rezervare single.

— Cum a făcut rezervarea? Personal? La telefon? A apelat la o agenție de voiaj?

Femeia apăsă din nou pe câteva taste.

— Nu a fost printr-o agenție. Asta pot să vă spun pentru că avem un marcaj special, ca să plătim comisionul. Rezervarea a fost făcută direct la British Airways.

Nimic de făcut.

— Cum a plătit?

— Cu cartea de credit.

— Pot să văd numărul, vă rog?

Femeia i-l dădu. El i-l arătă lui Stone. Stone clătină din cap.

— Nu este una din cărțile lui. Cel puțin nu dintre cele pe care le știm noi.

— Verific-o, spuse Carlson.

Stone era deja cu celularul în mână. Dădu din cap și apăsă pe taste.

Carlson se frecă la bărbie.

— Spuneați că a făcut rezervarea acum trei zile.

— Corect.

— Știți cumva la ce oră a făcut rezervarea?

— Da. Calculatorul marchează ora. A fost la ora șase și paisprezece minute, după-amiază.

Carlson dădu din cap.

— Foarte bine, excelent. Puteți să-mi spuneți dacă a mai făcut și altcineva rezervări cam la aceeași oră?

Emily stătu o clipă pe gânduri.

— N-am încercat niciodată așa ceva, spuse ea. Stați o clipă, să văd ceva.

Apăsă câteva taste. Așteptă. Mai tastă ceva. Așteptă din nou.

— Calculatorul nu sortează după data rezervării.

— Dar informația este acolo?

— Sigur că da. Stați, așteptați o clipă. Degetele ei începură să alerge din nou pe taste.

— Pot să afișez informațiile pe un tabel. Putem afișa câte cincizeci de rezervări o dată pe ecran. O să meargă mai repede.

În primul grup de cincizeci de rezervări era un cuplu mai în vârstă, care făcuse rezervarea în aceeași zi, dar cu câteva ore mai devreme. Inutil.

În al doilea grup, nu era nimeni. Dar în al treilea grup găsiră ce căutau.

— Lisa Sherman, rosti Emily. Zborul ei a fost rezervat în aceeași zi, opt minute mai târziu.

Lucrul în sine nu însemna nimic, dar Carlson simți cum i se face părul măciucă pe ceafă.

— Oh, asta chiar că e interesant, adăugă Emily.

— Ce anume?

— Locul pe care l-a primit.

— Ce este cu el?

— Avea chiar locul de lângă David Beck. Rândul șaisprezece, locurile E și F.

Simți un junghi.

— A făcut formalitățile de îmbarcare?

Din nou fuga pe taste. Ecranul rămase gol. Apoi apăru altă imagine.

— Da, le-a făcut. Probabil că se îmbarcă în momentul ăsta, în timp ce noi vorbim.

•

Își ajustă cureaua genții și se ridică în picioare. Pasul ei era vioi, capul ridicat sus. Purta încă ochelarii, peruca și implanturile. La fel și fotografia Lisei Sherman din pașaport. Mai avea patru porți până la poarta ei, când auzi reportajul de la CNN. Se opri brusc. Un bărbat care împingea un cărucior cu un bagaj uriaș se izbi de ea. Omul îi făcu un gest grosolan, ca și când i-ar fi tăiat drumul pe autostradă. Îl ignoră și nu-și dezlipi ochii de la ecran.

Crainica făcea prezentarea. În colțul din dreapta jos al ecranului, era fotografia vechii ei prietene, Rebecca Schayes, alături de o altă imagine… de chipul lui Beck.

Se apropie mai mult de ecran. Sub imaginile de pe fondul roșu-purpuriu se distingeau cuvintele *Moartea în camera obscură.*

„ … David Beck, suspectat de omor. Dar este oare aceasta singura crimă pe care a comis-o? Jack Turner de la CNN are mai multe știri.”

Crainica dispăru. În locul ei, doi polițiști de la NYPD, cu canadiene ușoare, împingeau un cărucior pe care era un sac negru de plastic. Elizabeth recunoscu imediat clădirea și i se tăie respirația. Opt ani. Trecuseră opt ani, dar Rebecca tot mai avea studioul în același loc.

O voce de bărbat, probabil, aparținând lui Jack Turner, începu relatarea: „Este o poveste foarte complicată, această asasinare a uneia dintre cele mai cunoscute fotografe de modă, Rebecca Schayes. A fost găsită moartă în camera obscură, împușcată de două ori în cap de la mică distanță."

Arătară pentru o clipă o fotografie a Rebeccăi Schayes zâmbind.

„Suspectul este prieten cu ea de multă vreme. Vorbeam despre doctorul David Beck, pediatru la o clinică din centrul orașului."

Iar acum, chipul lui Beck, fără zâmbet, umplu ecranul.

„Doctorul Beck a scăpat ca prin urechile acului de arestare, mai devreme în cursul acestei zile, după ce a atacat un polițist. Se află încă în libertate și se presupune că este înarmat și periculos. Dacă aveți vreo informație în legătură cu locul unde se află..." Pe ecran apăru un număr de telefon scris cu cifre galbene. Jack Turner citi numărul și continuă știrea.

„Dar ceea ce complică și mai mult lucrurile sunt informațiile ce ne-au parvenit de la Poliția Federală din Manhattan. Se pare că doctorul Beck este implicat și în asasinarea a doi bărbați ale căror trupuri au fost descoperite recent în Pennsylvania, nu departe de locul unde familia doctorului Beck are o reședință de vară. Și șocul cel mai puternic vine abia acum: Doctorul Beck este suspectat și de uciderea soției sale, Elizabeth, în urmă cu opt ani."

Apăru imediat o fotografie pe care mai că nu o recunoscu. Se simți dintr-odată goală, despuiată, încolțită. Imaginea ei dispăru, iar pe ecran reapăru crainica. Ea spuse:

— Jack, nu se credea că Elizabeth fusese ucisă de ucigașul în serie Elroy KillRoy Kellerton?

— Așa este, Terese. Autoritățile nu mai fac prea mult tapaj despre asta acum, iar persoanele oficiale neagă rapoartele. Dar informațiile pe care le avem noi provin din surse foarte demne de încredere.

— Poliția are un motiv, Jack?

— Încă nu am auzit. Au fost câteva speculații în sensul că ar fi fost vorba despre un triunghi amoros. Doamna Schayes era căsătorită cu Gary Lamont, care nu dorește să vadă pe nimeni. Dar acestea sunt mai mult speculații.

Continuând să se uite la televizor, simți lacrimile ce începeau să-i curgă pe obraji.

— Și doctorul Beck este încă în libertate, acum?

— Da, Terese. Poliția solicită cooperarea publicului, dar subliniază că nimeni nu trebuie să se apropie de el singur.

Urmau, apoi, diverse discuții. Flecăreli fără noimă.

Se răsuci pe călcâie. Rebecca. Oh, Doamne, nu Rebecca. Și tocmai se măritase. Își cumpărase porțelanuri și rochii și toate lucrurile acelea de care își băteau joc. Cum așa? Cum de intrase Rebecca în toată această încurcătură? Rebecca nu știa nimic.

De ce o uciseseră?

Și, atunci, se întrebă din nou: Doamne, ce am făcut?

Venise înapoi și ei începuseră să o caute. Cum reușiseră să facă asta? Simplu. Stătuseră cu ochii pe oamenii ei cei mai apropiați. Ce prostie făcuse! Venirea ei aici îi pusese în primejdie pe toți cei dragi. Încurcase toate lucrurile. Și, acum, prietena ei murise.

— British Airways 174, cu plecare spre Londra. Toate rândurile se îmbarcă acum.

Nu mai avea timp să facă nimic. Să se gândească. Și ce să facă? Cei dragi ei se aflau în primejdie. Beck – își aminti brusc de deghizarea

lui prostească – era fugărit de poliție. Se opunea unor oameni foarte puternici. Dacă încercau să-i înscen eze crima – și se părea că este foarte clar în momentul de față – nu avea nicio șansă.

Nu putea pleca așa, pur și simplu. Nu încă. Nu până nu știa că Beck este în siguranță.

Se întoarse și se îndreptă către o ieșire.

•

Când Peter Flannery văzu, în cele din urmă, la știri, reportajul despre urmărirea lui David Beck, puse mâna pe telefon și formă numărul unui prieten de la biroul procurorului.

— Cine se ocupă de cazul lui Beck? întrebă Flannery.

— Fein.

Un tâmpit patent, își spuse Flannery.

— L-am văzut astăzi pe băiatul vostru.

— Pe David Beck?

— Da, făcu Flannery. Mi-a făcut o vizită.

— De ce?

— Poate că ar trebui să-mi faci legătura cu Fein.

35.

La lăsarea nopții, Tyrese îmi găsi o cameră în apartamentul unei verișoare a Latishei. Nu credeam că poliția ar fi putut descoperi legătura dintre mine și Tyrese, dar de ce să riscăm?

Tyrese avea un laptop. L-am conectat. Mi-am verificat e-mailul, sperând să primesc vreo veste de la corespondentul meu misterios. N-am găsit nimic la adresa de la serviciu. Nimic nici la adresa de acasă. Am încercat și pe adresa nouă de la bigfoot.com. Nimic, nici aici.

Tyrese se uitase tot timpul cam straniu la mine, din momentul în care plecasem de la biroul lui Flannery.

— Pot să te întreb ceva, doctore?

— Dă-i drumul, am spus eu.

— Când omul acela a pomenit de tipul care a fost ucis…

— Brandon Scope, am intervenit eu.

— Da, ăsta. Arătai de parcă te-ar fi lovit cineva cu leuca.

Așa mă și simțisem.

— Te întrebi de ce?

Tyrese ridică din umeri.

— Îl cunoșteam pe Brandon Scope. El și soția mea lucrau împreună la un birou al unei fundații de caritate din oraș. Iar tatăl meu a crescut muncind pentru tatăl lui. De fapt, tatăl meu a trebuit să-l învețe pe Brandon care sunt proprietățile familiei.

— Oho-ho, făcu Tyrese. Și ce altceva?

— Nu este destul?

Tyrese aștepta. M-am întors cu fața spre el. Ținea ochii ațintiți asupra mea și, timp de o clipă, am avut impresia că vede până în cele mai întunecate colțuri ale sufletului meu. Dar, din fericire, momentul trecu. Tyrese vorbi din nou:

— Și acum ce mai facem?

— O să dăm câteva telefoane. Ești sigur că nu pot fi depistate aici?

— Nu văd cum. Dar, uite ce o să facem, totuși. O să recurgem la un intermediar. Așa o să fie și mai greu.

Am aprobat din cap. Tyrese mi-a făcut legătura. Trebuia să formez un număr și să spun cuiva pe care nu-l cunoșteam ce număr trebuie să formeze. Tyrese se îndreptă spre ușă.

— Mă duc să văd ce face TJ. Mă întorc peste o oră.

— Tyrese?

Întoarse capul. Voiam să-i spun mulțumesc, dar parcă nu mă simțeam în stare. Tyrese a înțeles.

— Trebuie să rămâi în viață. Pentru copilul meu doctore, înțelegi?

Am dat din cap că da. Tyrese a plecat. M-am uitat la ceas și am format numărul de celular la Shaunei. Mi-a răspuns după primul apel.

— Alo?

— Ce mai face Chloe? am întrebat eu.

— Foarte bine, spuse ea.

— Câți kilometri ați mers astăzi?

— Cel puțin patru. Dacă nu chiar cinci sau șase.

M-am simțit imediat ușurat.

— Acum ce mai facem…

Am închis telefonul.

I-am telefonat intermediarului și i-am dat alt număr. A mormăit ceva că el nu este operator, dar a făcut ce i-am cerut.

Hester Crimstein răspunse de parcă ar fi mușcat o bucată din receptor.

— Ce?

— Beck la telefon, am spus eu repede. Pot să ne asculte sau avem un fel de protecție ca între avocat și client?

Urmă o scurtă ezitare.

— E în regulă, spuse ea.

— Am avut un motiv să fug, am început eu.

— Cum ar fi vinovăția, de exemplu?

— Ce?

Altă ezitare.

— Îmi pare rău, Beck, am dat-o în bară. Dacă ai fugit în halul ăsta, m-am pierdut cu firea. I-am spus niște prostii Shaunei și mi-am dat demisia ca avocat al tău.

— Nu mi-a spus nimic, am spus eu. Am nevoie de tine, Hester.

— N-am de gând să te ajut să fugi.

— Nu mai vreau să fug. Vreau să mă predau. Dar eu pun condițiile.

— Nu ești în situația de a dicta condiții, Beck. Au să te încuie foarte bine. Și poți să-ți iei adio de la cauțiune.

— Dar dacă ofer o dovadă că nu am ucis-o pe Rebecca Schayes?

O altă ezitare.

— Poți să faci asta?

— Da.

— Ce fel de dovadă?

— Un alibi solid.

— Furnizat de cine?

— Ei bine, am spus eu, aici lucrurile devin foarte interesante.

•

Agentul special Carlson răspunse la celular.

— Da.

— Mai avem ceva, îi spuse partenerul lui, Stone.

— Ce?

— Acum câteva ore, Beck a fost în vizită la un avocat de mâna a treia, pe nume Flannery. Un negru de pe stradă a fost împreună cu el.

Carlson se încruntă.

— Credeam că avocatul lui este Hester Crimstein.

— Nu s-a dus pentru reprezentare legală. Voia să știe ceva despre un caz din trecut.

— Ce caz?

— Un individ pe nume Gonzalez a fost arestat pentru uciderea lui Brandon Scope acum opt ani. Elizabeth Beck i-a oferit tipului un alibi al naibii de solid. Beck voia să știe totul despre chestia asta.

Carlson simți că i se învârte capul. Cum naiba…?

— Ce altceva mai ai?

— Asta e tot, spuse Stone. Ascultă, unde ești?

— Vorbim mai târziu, Tom.

Carlson închise telefonul și făcu alt număr.

O voce răspunse imediat:

— Centrul Național de Urmărire.

— Lucrezi așa târziu, Donna?

— Tocmai încercam să scap de aici, Nick. Ce dorești?

— Un serviciu foarte mare.

— Nu, spuse Donna. Apoi, cu un oftat: Ce este?

— Mai ai pistolul acela treizeci și opt pe care l-am găsit în cutia de valori a lui Sarah Goodhart?

— Ce e cu el?

Îi spuse ce dorea. Când termină, Donna spuse:

— Vreau să cred că glumești, nu-i așa?

— Doar mă cunoști, Donna. Nu am simțul umorului.

— Asta e adevărat. Donna oftă. Am să introduc o cerere, dar n-am cum să obțin răspunsul în noaptea asta.

— Mulțumesc, Donna, ești cea mai bună.

•

Când intră în holul clădirii, Shauna auzi o voce care o chema:

— Scuzați, domnișoara Shauna?

Se uită la omul cu părul dat cu gel și costumul scump.

— Cine sunteți?

— Agentul special Nick Carlson.

— Bună seara, domnule agent.

— Știm că v-a telefonat.

Shauna se bătu cu mâna peste gură, ascunzându-și un pretins căscat.

— Trebuie să fiți foarte mândru.

— Ați auzit vreodată de expresiile ajutarea și facilitarea unei fapte?

— Nu mai încercați să mă speriați, spuse ea cu o voce voit monotonă, că s-ar putea să fac pipi chiar aici, pe covorul acesta scump.

— Credeți că e un bluf?

Shauna întinse mâinile cu încheieturile apropiate.

— Arestează-mă, frumosule. Se uită apoi în spate. Dar voi nu aveți obiceiul să călătoriți în perechi?

— Sunt singur aici.

— Așa văd și eu. Acum pot să plec?

Carlson își așeză cu grijă ochelarii.

— Eu nu cred că doctorul Beck a omorât pe cineva.

Asta o făcu să se oprească scurt.

— Să nu mă înțelegeți greșit. Există o mulțime de probe împotriva lui. Toți colegii mei sunt convinși că este vinovat. Este dat în urmărire generală.

— Oho, făcu Shauna, cu ceva mai mult decât o simplă bănuială în voce. Dar dumneata reușești cumva să deslușești adevărul prin toate acestea?

— Cred că aici se întâmplă altceva.

— Cum ar fi?

— Speram să-mi spuneți dumneavoastră.

— Și dacă bănuiesc că este vorba de un truc?

Carlson ridică din umeri.

— Nu pot face mare lucru în privința asta.

Shauna scutură din cap.

— Oricum, nu contează. Nu știu nimic.

— Știți unde se ascunde.

— Nu, nu știu.

— Și dacă ați ști?

— Nu v-aș spune. Dar asta o știți deja.

— Da, spuse Carlson. Așadar, presupun că nu o să-mi spuneți ce e cu toată povestea asta cu plimbatul câinelui.

Shauna dădu negativ din cap.
— Dar o să aflați curând.
— S-ar putea s-o pățească. Prietenul dumneavoastră a atacat un polițist. Asta îl face o pradă sigură.
Shauna îl ținti cu privirile.
— În privința asta, nu pot să fac mare lucru.
— Nu, cred că nu puteți.
— Pot să vă întreb ceva?
— Dați-i drumul, făcu Carlson.
— De ce nu credeți că este vinovat?
— Nu sunt sigur. Sunt mai multe lucruri, așa cred. Carlson înclină capul. Știați că Beck avea o rezervare pentru un zbor la Londra?
Shauna își plimbă privirile prin hol, încercând să câștige câteva secunde. Un bărbat intră și aruncă o privire admirativă către Shauna. Ea îl ignoră.
— Aiureli, făcu în cele din urmă.
— Vin chiar de la aeroport, spuse Carlson. Biletul a fost rezervat acum trei zile. Dar nu s-a prezentat la avion, firește. Dar ceea ce este într-adevăr straniu e că a folosit o carte de credit pe numele de Laura Mills. Vă spune ceva?
— Ar trebui?
— Probabil că nu. Mai lucrăm la cazul acesta, dar probabil că este un pseudonim.
— Pentru cine?
Carlson ridică din umeri.
— Cunoașteți o anume Lisa Sherman?
— Nu. Asta ce mai caută aici?
— Avea o rezervare la același avion. De fapt, ar fi trebuit să stea chiar pe scaunul de lângă băiatul nostru.
— Și nici ea nu s-a prezentat la avion?
— Nu tocmai. A făcut formalitățile de îmbarcare. Dar când a început îmbarcarea nu s-a mai prezentat. Ciudat, nu credeți?
— Nu știu ce să cred, făcu Shauna.
— Din păcate, nimeni nu a putut să ne dea niciun document de identitate al Lisei Sherman.

Nu a avut bagaje pentru cală și a folosit un automat pentru bilete. Așa că am făcut o verificare a numelui. Și ce credeți că am găsit?

Shauna ridică din umeri.

— Nimic, răspunse Carlson. Este tot un pseudonim. Cunoașteți numele de Brandon Scope?

Shauna înțepeni.

— Ce naiba mai este și cu el?

— Doctorul Beck, însoțit de un bărbat de culoare, i-a făcut o vizită unui anume avocat pe nume Peter Flannery. Flannery a apărat un suspect în asasinarea lui Brandon Scope. Doctorul Beck l-a întrebat despre caz și despre rolul lui Elizabeth în eliberarea suspectului. Aveți vreo idee de ce?

Shauna începu să scotocească în poșetă.

— Căutați ceva?

— O țigară, spuse ea. Nu aveți?

— Îmi pare rău, nu am.

— La naiba. Se opri și se uită la el. De ce îmi spuneți toate astea?

— Am patru cadavre. Vreau să știu ce se întâmplă.

— Patru?

— Rebecca Schayes, Melvin Bartola, Robert Wolf – aceștia sunt cei doi găsiți la lac. Și Elizabeth Beck.

— Pe Elizabeth a ucis-o KillRoy.

Carlson negă din cap.

— Ce vă face să fiți atât de sigur?

Carlson ridică în sus dosarul cafeniu.

— Asta, printre altele.

— Ce este asta?

— Dosarul de autopsie.

Shauna înghiți în sec. Teama începea s-o pătrundă, făcând să-i tremure degetele. Dovada finală, într-un fel sau altul. Încercă din răsputeri să-și controleze vocea.

— Pot să arunc o privire?

— De ce?

Femeia nu răspunse.

— Și ceea ce este încă și mai important, de ce era Beck atât de nerăbdător să-l vadă?

— Nu știu ce vreți să spuneți, zise ea, dar cuvintele sunară fals chiar și pentru urechile ei deci și pentru ale lui.

— Elizabeth Beck lua droguri?

Întrebarea era o surpriză totală.

— Elizabeth? Niciodată.

— Sunteți sigură?

— Sigur că da. Lucra cu dependenții de droguri. Asta făcea parte din profesia ei.

— Cunosc mulți polițiști de la moravuri cărora le place să petreacă fie și câteva ore cu o prostituată.

— Ea nu era așa. Elizabeth nu era o sfântă, dar droguri, niciodată.

Carlson ridică din nou în sus dosarul.

— Raportul de toxicologie a pus în evidență cocaină și heroină în trupul ei.

— Atunci, Kellerton a obligat-o să le ia.

— Nu, spuse Carlson.

— Ce te face să fii așa de sigur?

— Mai sunt și alte teste, Shauna. Teste de țesuturi și păr. Acestea dovedesc că lua droguri de cel puțin câteva luni.

Shauna simți că i se înmoaie picioarele. Se rezemă de perete.

— Uite ce e, Carlson, încetează cu jocurile astea. Dă-mi să văd și eu raportul ăsta.

Carlson păru să reflecteze la asta.

— Ce ar fi să facem în felul următor: eu te las să vezi tot dosarul. Toate informațiile de aici. Ce părere ai?

— Ce naiba vrei să spui, Carlson?

— Noapte bună, Shauna.

— Hei, stai așa, să vedem.

Își umezi buzele cu limba. Se gândi la e-mail-urile acelea stranii. Apoi, la Beck care fugea de poliție. Se gândi la asasinarea Rebeccăi Schayes și la raportul de toxicologie ce nu putea fi adevărat.

Şi, dintr-odată, demonstraţia ei convingătoare cu imaginea digitală de pe calculator nu mai păru la fel de convingătoare.

— O fotografie, spuse ea. Dă-mi să văd o fotografie a victimei.

— Ei, tocmai asta este interesant, zâmbi Carlson.

— Ce anume?

— Nu există nicio fotografie aici.

— Dar credeam că…

— Nici eu nu înţeleg, o întrerupse Carlson. I-am dat telefon doctorului Harper. Pe vremea aceea, era medic legist acolo. Vreau să văd dacă poate să descopere cine a mai semnat pentru consultarea dosarului acesta. Verifică asta chiar în momentul când noi stăm de vorbă.

— Vrei să spui că cineva a furat fotografia?

Carlson ridică din umeri.

— Haide, Shauna, spune-mi ce se petrece aici.

Mai că îi venea să-i spună. Aproape că dorea să-i povestească despre e-mail-uri şi despre legătura cu camera de luat vedere de pe stradă. Dar Beck fusese foarte ferm. Omul acesta, cu toată vorbirea lui prietenoasă, putea să fie duşmanul.

— Pot să văd şi restul dosarului?

Carlson se apropie încet de ea. La naiba cu fasoanele astea, îşi zise ea. Făcu un pas înainte şi i-l smulse din mână. Deschise imediat la prima pagină. În timp ce parcurgea cu ochii fila, simţi un bloc de gheaţă în stomac. Văzuse greutatea şi înălţimea corpului şi îşi înăbuşi cu greu un ţipăt.

— Ce este? întrebă Carlson.

Shauna nu răspunse.

Se auzi un celular sunând. Carlson îl scoase din buzunarul pantalonilor.

— Carlson.

— La telefon Tim Harper.

— Ai găsit registrele vechi?

— Da.

— A mai semnat cineva pentru consultarea dosarului de autopsie al lui Elizabeth Beck?

— Acum trei ani, spuse Harper. Imediat după ce a fost trecut la arhivă. A mai semnat o persoană.

— Cine?

— Tatăl decedatei. Este tot polițist. Se numește Hoyt Parker.

36.

Larry Gandle şedea în fața lui Griffin Scope. Erau afară, în grădina din fața reşedinței Scope. Noaptea se instalase pe deplin, acoperind pajiştile îngrijite. Greierii cântau o melodie aproape frumoasă, ca și când cei foarte bogați ar fi putut aranja și asta. Clinchetul delicat al unui pian răzbătea prin ușa glisantă de sticlă. Lumina din interiorul casei oferea o oarecare vizibilitate, aruncând umbre de roşu și galben.

Ambii bărbați purtau pantaloni kaki. Larry avea o cămaşă polo. Griffin purta o cămaşă de mătase de la croitorul lui din Hong-Kong. Larry aştepta cu o bere rece în mână. Îl privea pe celălalt bărbat, care stătea într-o poziție meditativă, cu fața spre curtea lui mare, cu nasul ridicat puțin în sus, cu picioarele încrucişate. Brațul drept îi atârna pe lângă scaun, iar în paharul lui strălucea o licoare de culoarea ambrei.

— N-ai idee unde este? întrebă Griffin.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Dar cei doi bărbați negri care l-au salvat?

— N-am nici cea mai mică idee cum de sunt amestecați. Dar Wu lucrează la asta.

Griffin sorbi din băutură. Timpul se târa alene, cleios și fierbinte.

— Chiar crezi că femeia este în viață?

Larry se pregătea să se lanseze într-o pledoarie lungă, oferind argumente pro și contra, arătând toate opțiunile și posibilitățile. Dar când deschise gura, spuse pur și simplu:

— Da.

Griffin închise ochii.

— Mai ții minte ziua când s-a născut primul tău copil?

— Da.

— Ai fost de față la naştere?

— Da.

— Pe vremea noastră, nu făceam așa, spuse Griffin. Noi, tații, ne plimbam într-o cameră alăturată, cu reviste vechi. Îmi amintesc că sora a venit să mă cheme. M-a condus jos, în hol și, cum am dat colțul, am văzut-o pe Allison cu Brandon în brațe. Am avut cel mai straniu sentiment, Larry. Am simțit cum crește ceva în mine și că sunt pe punctul să fac explozie. Sentimentul era prea intens, prea copleșitor. Nu puteai să-l explici sau să-l înțelegi. Presupun că toți tații trec prin ceva asemănător.

Se opri. Larry se uită la el. Pe obrajii bătrânului alunecau lacrimi care străluceau în lumina slabă. Larry rămase nemișcat.

— Poate că unele din cele mai clare sentimente în acea zi sunt bucuria și teama. Teama că acum ești răspunzător pentru această mică persoană. Dar mai era și altceva. Nu puteam să spun exact ce anume. Oricum, nu atunci. Până în prima zi de școală a lui Brandon.

Bătrânul simți un nod în gât. Tuși puțin și Larry văzu și mai multe lacrimi. Muzica de pian părea acum mai blândă. Greierii tăcuseră, ca și când ar fi ascultat și ei.

— Am așteptat împreună autobuzul școlii. Îl țineam de mână. Brandon avea cinci ani. Se uita în sus la mine, așa cum fac copiii la vârsta asta. Purta niște pantaloni maro ce aveau deja o pată de iarbă la genunchi. Îmi amintesc cum autobuzul galben a oprit și îmi amintesc și sunetul ușii atunci când s-a deschis. Atunci, Brandon mi-a dat drumul la mână și a urcat treptele. Voiam să-l apuc și să-l duc înapoi acasă, dar am rămas acolo încremenit. A urcat în autobuz și am auzit din nou zgomotul acela și ușa s-a închis. Brandon s-a așezat la geam. Îi vedeam fața. Mi-a făcut cu mâna. I-am făcut și eu cu mâna și, în timp ce autobuzul se îndepărta, mi-am spus: Iată cum se duce toată lumea mea. Autobuzul acela galben cu laturile lui de metal murdar și cu șoferul pe care nu-l cunoșteam, luau

cu ei ceea ce pentru mine însemna totul. Și, în momentul acela, mi-am dat seama ce simțisem în ziua nașterii. Groază. Nu era numai teamă. O groază puternică, rece și neagră. Poate să-ți fie teamă de boală și de bătrânețe. Dar nimic nu se compară cu acea piatră de groază ce mi se instalase în stomac, în timp ce vedeam cum autobuzul se îndepărtează. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da, spuse Larry, dând din cap afirmativ.

— Și atunci am știut, în acel moment am știut, că în pofida tuturor eforturilor mele, i se putea întâmpla ceva rău. Nu puteam să fiu întotdeauna lângă el, ca să preiau lovitura. M-am gândit mereu la asta. Cred că așa facem toți. Dar când s-a întâmplat, când…

Se opri și, în cele din urmă, se uită la Larry Gandle.

— Tot mai încerc să-l aduc înapoi, spuse el. Încerc să negociez cu Dumnezeu, să-i ofer totul și orice, doar ca să-l învie pe Brandon. Sigur că asta nu se va întâmpla. Înțeleg foarte bine. Dar acum vii și-mi spui că, în timp ce fiul meu, întreaga mea lume, putrezește în pământ… ea trăiește.

Capul începu să-i tremure.

— Nu pot suporta asta, Larry. Mă înțelegi?

— Da, spuse el.

— Prima dată, nu am reușit să-l protejez. A doua oară, n-am să mai dau greș.

Griffin Scope se întoarse din nou cu fața către grădină. Mai sorbi o dată din pahar. Larry Gandle înțelegea. Se ridică și porni înapoi, în noapte.

•

La ora zece, Carlson se apropie de ușa din față a locuinței de pe Goodhart Road nr. 28. Nu-și făcea prea multe griji pentru ora înaintată. Văzuse că jos era lumină și televizorul mergea, dar chiar și fără asta, Carlson avea griji mult mai importante decât somnul de frumusețe al cuiva.

Tocmai voia să pună mâna pe sonerie, când ușa se deschise. Hoyt Parker stătea în prag. O clipă, cei doi bărbați rămaseră nemișcați, ca doi boxeri care se întâlnesc în mijlocul ringului, privind unul la altul, în timp ce arbitrul le dă tot felul de instrucțiuni inutile despre loviturile sub centură și despre faptul că nu au voie să se lovească în timpul pauzei.

Carlson nu mai așteptă:

— Fiica dumitale lua droguri?

Hoyt Parker păru vizibil indispus.

— De ce vrei să știi?

— Pot să intru o clipă?

— Soția mea doarme, spuse Hoyt, strecurându-se afară și închizând ușa în spatele lui. Nu putem să vorbim aici?

— Cum dorești.

Hoyt își încrucișă brațele și se ridică puțin pe vârfuri. Era un bărbat corpolent, îmbrăcat în blugi și cu un maiou cu mânecă scurtă, care fusese, probabil, mai puțin strâmt pe vremea când Hoyt avea cu cinci kilograme mai puțin. Carlson știa că Hoyt Parker este polițist veteran. Subtilitățile și capcanele nu mergeau cu el.

— Ai de gând să răspunzi la întrebările mele? întrebă Carlson.

— Ai de gând să-mi spui de ce vrei să știi? replică Hoyt.

Carlson se hotărî să schimbe tactica.

— De ce ai scos fotografiile de autopsie din dosarul fiicei dumitale?

— Ce te face să crezi că le-am luat?

Nu era niciun fel de revoltă sau intimidare, nici negare în vocea lui.

— Am examinat astăzi raportul de autopsie, spuse Carlson.

— De ce?

— Poftim?

— Fiica mea e moartă de opt ani. Ucigașul ei este în închisoare. Totuși, dumneata te hotărăști să

examinezi dosarul de la autopsia ei. Aș dori să știu de ce.

Se îndreptau spre un punct mort și încă repede. Carlson se decise să cedeze puțin, să-și lase garda jos și să vadă ce se întâmplă.

— Ginerele dumitale l-a vizitat ieri pe medicul legist al comitatului. A cerut să vadă dosarul soției sale. Speram să aflu și eu de ce.

— A văzut raportul de autopsie?

— Nu, spuse Carlson. Știi de ce este așa de dornic să-l vadă?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Dar pari îngrijorat.

— La fel ca și dumneata, găsesc că se comportă în mod ciudat.

— Mai mult chiar, spuse Carlson. Ai vrut să știi dacă a pus de fapt mâna pe el. De ce?

Hoyt ridică din umeri.

— Ai de gând să-mi spui ce ai făcut cu fotografiile de la autopsie?

— Nu știu despre ce vorbești, răspunse el cu o voce lipsită de expresie.

— Ai fost singura persoană care a semnat pentru consultarea dosarului.

— Și ce dovedește asta?

— Fotografiile erau acolo când ai văzut dosarul?

Ochii lui Hoyt licăriră și răspunse cu o oarecare întârziere:

— Da, erau acolo.

Carlson nu se putu împiedica să zâmbească.

— Bun răspuns.

Fusese o capcană și Hoyt evitase să cadă în ea.

— Pentru că dacă ai fi răspuns nu, ar fi trebuit să mă întreb de ce nu ai raportat lucrul acesta chiar atunci, nu-i așa?

— Ești un om bănuitor, domnule agent Carlson.

— Oho-ho! Ai vreo idee unde ar putea fi acele fotografii?

— Probabil că au fost puse din greșeală în alt dosar.

— Sigur că da. Nu pari foarte supărat din cauza asta.

— Fiica mea este moartă. Cazul ei este închis. De ce ar trebui să fiu supărat?

Era o pierdere de timp. Sau poate că nu. Carlson nu obținea prea multe informații, dar comportarea lui Hoyt spunea foarte multe.

— Așadar, tot mai crezi că acel KillRoy a ucis-o pe fiica dumitale?

— Fără nicio îndoială.

Carlson ridică în sus raportul de autopsie.

— Chiar și după ce ai citit asta?

— Da.

— Faptul că au fost provocate așa de multe răni post-mortem nu te tulbură?

— Mă bucură. Înseamnă că fiica mea a suferit mai puțin.

— Nu asta vreau să spun. Vorbesc despre dovezile împotriva lui Kellerton.

— Nu văd nimic în acest dosar care să contrazică această concluzie.

— Nu se corelează cu celelalte crime.

— Nu sunt de acord, spuse Hoyt. Ceea ce a fost neobișnuit a fost forța fiicei mele.

— Nu sunt sigur că te înțeleg.

— Știu că lui Kellerton îi plăcea să-și tortureze victimele, spuse Hoyt. Și știu că, de regulă, le însemna cu fierul roșu cât timp erau încă în viață. Dar teoria noastră a fost că Elizabeth a încercat să fugă sau, cel puțin, s-a luptat cu el. După cum am văzut noi lucrurile, i-a forțat mâna. A trebuit s-o imobilizeze și, făcând aceasta, a fost nevoit s-o ucidă. Aceasta explică rănile de cuțit de pe mâinile ei. Aceasta explică și de ce a fost marcată cu fierul roșu după moarte.

— Înțeleg.

Îl luase prin surprindere cu argumentele lui. Carlson încerca să se mențină tare pe poziție.

Fusese un răspuns foarte bun – al naibii de bun. Era logic. Chiar și cea mai mică victimă poate să provoace o mulțime de necazuri. Explicația lui făcea ca toate aparentele nepotriviri să se potrivească perfect. Dar mai erau unele probleme.

— Atunci, cum îți explici raportul de toxicologie?

— Este irelevant, spuse Hoyt. Este ca și cum ai întreba-o pe victima unui viol care este istoria vieții ei sexuale. Nu contează dacă fiica mea era abstinentă sau dependentă de droguri.

— Și cum era?

— Irelevant, repetă el.

— Nimic nu este irelevant în anchetarea unei crime, știi prea bine asta.

Hoyt făcu un pas spre el.

— Ai grijă, spuse el.

— Mă ameninți?

— Câtuși de puțin. Te avertizez numai că nu ar trebui să te repezi s-o victimizezi pe fiica mea pentru a doua oară.

Stăteau acum față în față. Sunase clopoțelul final. Așteptau acum o decizie care avea să fie nesatisfăcătoare, indiferent cum ar fi înclinat judecătorii.

— Dacă asta e tot…, făcu Hoyt.

Carlson încuviință din cap și se dădu un pas înapoi. Parker puse mâna pe clanța ușii.

— Hoyt?

Hoyt se întoarse spre el.

— Ca să nu fie vreo neînțelegere, spuse Carlson. Nu cred niciun cuvânt din ceea ce mi-ai spus. E clar?

— Limpede precum cristalul, spuse Hoyt.

37.

Ajunsă acasă, Shauna se prăbuși pe locul ei preferat de pe canapea. Linda se așeză alături de ea și bătu ușor cu o mână în poală. Shauna își lăsă capul în poala ei. Închise ochii în timp ce Linda o mângâia pe păr.

— Cum se simte Mark? E bine?

— Da, spuse Linda. Ai putea să-mi spui unde ai fost?

— E o poveste lungă.

— Abia aștept să stau aici și să aud vești despre fratele meu.

— Mi-a telefonat, spuse Shauna.

— Cum?

— E în siguranță.

— Slavă Domnului.

— Știu.

Shauna întoarse capul ca să se uite în sus. Linda clipea din ochi.

— O să fie bine, spuse Shauna.

Linda dădu din cap și întoarse privirile.

— Ce este?

— Eu am făcut fotografiile acelea, spuse Linda.

Shauna se ridică în capul oaselor.

— Elizabeth a venit la mine la birou. Era foarte rău bătută. I-am spus să se ducă la spital. A spus că nu vrea. Nu voia decât să înregistreze momentul. Să aibă o dovadă.

— Nu a fost un accident de mașină?

Linda scutură negativ din cap.

— Cine a bătut-o?

— M-a pus să-i promit că n-o să spun.

— Acum opt ani, spuse Shauna. Spune-mi acum.

— Nu e chiar așa de simplu.

— La naiba, ba este. Shauna eziță. Și de ce a venit în fond la tine? Și cum crezi că poți s-o protejezi…

Vocea ei se stinse. O privi fix pe Linda. Linda nu clipi, dar Shauna se gândi la ceea ce îi spusese Carlson în hol.

— Brandon Scope, spuse Shauna în șoaptă.

Linda nu răspunse.

— El este cel care a cotonogit-o. Oh, Dumnezeule, nu e de mirare că a venit la tine. Voia să rămână secret. Eu sau Rebecca am fi obligat-o să se ducă la poliție. Dar nu și tu.

— M-a pus să-i promit, spuse Linda.

— Și ai acceptat, așa, pur și simplu?

— Și ce era să fac?

— S-o târăști cu forța până la poliție.

— Ei bine, nu putem fi toți la fel de curajoși și puternici ca tine, Shauna.

— Mai slăbește-mă cu aiurelile astea.

— Nu voia să se ducă la poliție, insistă Linda. A spus că are nevoie de mai mult timp. Că încă nu avea suficiente dovezi.

— Dovezi despre ce?

— Că a bătut-o, așa cred. Nu știu. Nu voia să mă asculte. Nu puteam s-o oblig.

— O, desigur, așa este.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Erai implicată într-o operă de caritate finanțată de familia lui, spuse Shauna. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ieșit la iveală că a bătut o femeie?

— Elizabeth m-a pus să-i promit.

— Și ai fost cum nu se poate mai încântată să-ți ții gura, nu-i așa? Voiai să-ți protejezi amărâta aia de operă de caritate.

— Nu e drept…

— Ai pus aiureala aia mai presus de viața ei.

— Dar ai idee cât de mult bine facem noi acolo? strigă Linda. Știi cât de mulți oameni primesc ajutor de la noi?

— Cu prețul sângelui lui Elizabeth Beck, spuse Shauna.

Linda îi dădu o palmă peste față. Palma o ustura. Se uitau furioase una la alta, respirând zgomotos.

— Eu am vrut să dezvălui totul, spuse Linda. Dar nu m-a lăsat. Poate că am fost slabă, nu știu. Dar să nu mai îndrăznești să-mi spui mie una ca asta.

— Și când Elizabeth a fost răpită atunci, la lac, ce ai crezut?

— M-am gândit că s-ar putea să fie o legătură. M-am dus la tatăl lui Elizabeth și i-am spus ce știam.

— Și el ce a spus?

— Mi-a mulțumit și mi-a spus că știa. Și el mi-a spus să nu vorbesc cu nimeni pentru că situația era delicată. Și, după aceea, când s-a dovedit clar că acel KillRoy era asasinul…

— Te-ai gândit să taci mai departe.

— Brandon Scope era mort. La ce bun să-i mai târâm numele în noroi?

Sună telefonul. Linda îl ridică și, spuse Alo!, ascultă câteva clipe, apoi îl întinse spre Shauna:

— E pentru tine.

Shauna nu se uită la ea în timp ce luă receptorul.

— Vino la mine la birou, spuse Hester Crimstein.

— Și de ce naiba să vin?

— Nu mă pricep prea bine să cer scuze, Shauna. Așa că te rog să fii de acord că sunt o idioată mare și grasă și vino încoace. Aruncă-te într-un taxi și vino cât mai repede. Trebuie să salvăm un om nevinovat.

•

Procurorul districtual adjunct Lance Fein se repezi în sala de ședințe a lui Hester Crimstein, ca o nevăstuică nedormită ce consumase prea multe amfetamine. Cei doi detectivi de la omucideri, Dimonte și Krinsky, îl urmau îndeaproape. Și toți aveau fețele crispate și pielea întinsă ca niște corzi de pian.

Hester și Shauna stăteau în picioare de cealaltă parte a mesei.

— Domnilor, spuse Hester fluturând din mână, vă rog să luați loc.

Fein o examină din priviri, apoi aruncă o privire dezgustată, de-a dreptul, spre Shauna.

— N-am venit aici ca să-mi pierd timpul cu voi, spuse el.

— Nu, sunt sigură că faci asta destul de mult timp în intimitatea locuinței tale, spuse Hester. Stai jos.

— Dacă știi unde este…

— Stai jos, Lance. Mă faci să mă doară capul.

Se așezară toți. Dimonte își puse cizmele din piele de șarpe pe masă. Hester îl apucă cu amândouă mâinile și îi dădu jos picioarele de pe masă, fără a lăsa să i se șteargă nici măcar o clipă zâmbetul de pe față.

— Domnilor, începu ea, scopul pentru care ne aflăm aici este să vă salvăm carierele voastre. Să purcedem, așadar, de acord?

— Eu vreau să știu…

— Șșt, Lance. Aici, eu vorbesc. Treaba ta este să asculți și poate să încuviințezi din cap și să spui ceva în genul „Da, doamnă” sau „Mulțumesc, doamnă”. Altfel, te-ai ars.

Lance Fein îi aruncă o privire pieziță.

— Tu ești cea care ajuți un om care fuge de justiție, Hester.

— Ești foarte sexy atunci când o faci pe durul, Lance. De fapt, nu ești deloc. Ascultă bine la mine, fiindcă nu vreau să fiu nevoită să repet. Am de gând să-ți fac un serviciu, Lance. N-am de gând să te las să arăți ca un idiot și jumătate. Ca un idiot, poate, aici nu e nimic de făcut, dar asta numai dacă mă asculți cu atenție. Și atunci nu o să mai fii un idiot și jumătate. Ai priceput? Bine. În primul rând, înțeleg că ați stabilit definitiv ora decesului Rebeccăi Schayes. Miezul nopții, cu o jumătate de oră mai devreme sau mai târziu, așa e? E clar?

— Și, ce-i cu asta?
Hester se uită la Shauna.
— Vrei să le spui tu?
— Nu, dă-i drumul înainte.
— Dar tu ai făcut toată treaba.
— Încetează o dată cu vorbăria, Crimstein.
Ușa se deschise în spatele lor. Secretara lui Hester aduse un teanc de hârtii și le înmână șefei împreună cu o bandă.
— Mulțumesc, Cheryl.
— Cu plăcere.
— Poți pleca acasă. Și mâine vino mai târziu.
— Mulțumesc.
Cheryl plecă. Hester își luă ochelarii de citit. Și-i puse pe nas și începu să citească foile de hârtie.
— Am început să mă cam plictisesc de chestia asta, Hester.
— Lance, îți plac câinii?
— Ce?
— Câinii. Eu nu mă prea omor după ei. Dar acesta…, Shauna, ai fotografia aia?
— Chiar aici.
Shauna ridică în sus o fotografie mare a lui Chloe, în așa fel încât toți să o poată vedea bine.
— Este un Collie cu barbă.
— Nu-i așa că e drăguț, Lance?
Lance Fein se ridică în picioare. Krinsky se ridică și el. Dimonte nu se clinti.
— M-am săturat.
— Dacă pleci acum, spuse Hester, câinele acesta o să facă pipi pe toată cariera ta ca un hidrant antiincendiu.
— Ce naiba tot spui acolo?
Îi întinse lui Fein două foi de hârtie.
— Acest câine dovedește că nu Beck este făptașul. A fost la Kinko noaptea trecută. A intrat acolo cu un câine. A provocat puțin tărăboi, din câte am înțeles. Ai aici declarații de la patru martori independenți care îl identifică pe Beck. A închiriat un computer acolo – mai exact de la ora

zero și patru minute până la ora zero și douăzeci și trei de minute, după cum arată facturile lor.

Hester rânji.

— Asta e băieți. Aveți fiecare câte o copie.

— Și chiar vrei să cred aiureala asta?

— Nu neapărat. N-ai decât să verifici.

Hester îi aruncă o copie lui Krinsky și alta lui Dimonte. Krinsky o ridică de pe jos și întrebă dacă poate să dea un telefon.

— Sigur că da, spuse Hester. Dar, dacă ai de gând să vorbești prea mult, te rog să le treci în factura departamentului tău.

Îi zâmbi dulce.

— Vă mulțumesc foarte mult.

Fein luă foile și, în timp ce citea, tenul lui devenea tot mai pământiu.

— Vă gândiți să întindeți puțin ora decesului? N-aveți decât. Dar știți ceva? În noaptea aceea, se lucra la construcția podului. Este acoperit.

Fein se foia în loc. Mormăia pe sub bărbie ceva ce semăna cu „cotoroanța naibii”.

— Haide, haide, Lance. Hester Crimstein țâțâi din buze. Ar trebui să-mi fii recunoscător.

— Cum așa?

— Ia gândește-te numai cum aș fi putut să dau în tine ca într-un sac de box. Imaginează-te cum ai fi stat acolo, înconjurat de camere de luat vederi, în centrul atenției presei, gata să anunți marea arestare a acestui asasin periculos. Ți-ai pus cravata cea mai bună, ții marele discurs despre păstrarea ordinii și siguranței străzilor, despre remarcabilul efort de echipă pe care a trebuit să-l depui ca să-l prinzi pe acest animal turbat. Și reflectoarele și blițurile intră în acțiune. Zâmbești și le spui reporterilor pe numele mic și, în tot acest timp, te gândești la marele tău birou de stejar din reședința guvernatorului – și, atunci, dintr-odată, bum! Eu îți sparg toate baloanele – dau ziariștilor acest alibi al omului. Ia gândește-te, Lance. Doamne, așa e că mi-ai rămas dator?

Fein arunca săgeți din ochi.

— Dar a atacat un polițist.

— Nu, Lance, n-a atacat pe nimeni. Gândește mai profund, prietene. Iată faptele: Tu, Lance Fein, procuror șef adjunct al districtului, te-ai repezit să tragi niște concluzii greșite. Ai fugărit un om nevinovat cu trupele tale de atac – și nu numai un om nevinovat, ci și un medic care a preferat să lucreze pentru un salariu modest ca să-i ajute pe săraci, în loc să-și deschidă un cabinet care să-i aducă o grămadă de bani în sectorul privat.

Se lăsă pe spate, zâmbind:

— O, stai să vedem mai departe. Așadar, în timp ce foloseai zeci de polițiști, care costă Dumnezeu știe cât, toți cu armele scoase și fugărindu-l pe acest bărbat nevinovat, un polițist, tânăr, tembel și înfumurat, îl prinde într-o alee și începe să dea cu pumnii în el. Nu se vede nimeni altcineva în apropiere, așa că polițistul se gândește să-l pună pe nefericit să plătească pentru tot. Sărmanul doctor Beck, chinuit și persecutat, aș mai adăuga, văduv, nu a făcut nimic altceva decât să se apere.

— N-o să meargă.

— Ba o să meargă, în mod sigur, Lance. Nu vreau să par lipsită de modestie, dar cine este mai pricepută la astfel de lucruri decât subsemnata? Și stai puțin, încă nu ai auzit reflecțiile mele filosofice comparative în legătură cu acest caz și Richard Jewell sau biroul excesiv de zelos al procurorului districtual sau modul în care au fost atât de grăbiți să-i pună totul în cârcă sărmanului doctor Beck, încât nu s-au sfiit să-i planteze dovezi la locuință.

— Să planteze dovezi? făcu Fein, pe punctul de a face apoplexie. Ai înnebunit?

— Haide, Lance, știm foarte bine că doctorul David Beck nu putea face acest lucru. Avem patru depoziții în favoarea unui alibi solid – la naiba, putem să mai scoatem și altele – de la martori independenți, neinfluențați, în sensul să nu el a fost

acela. Și, atunci, cum au ajuns toate acele dovezi acolo? Dumneata, domnule Fein, cu trupele dumitale de asalt. Mark Fuhrman o să arate ca Mahatma Gandhi când o să termin cu tine.

Fein strânse mâinile pumn. Înghiți de câteva ori în sec și se lăsă pe spate.

— OK, începu el încet. Presupunând că acest alibi se verifică…

— O, se verifică, nicio grijă.

— *Presupunând* că este așa, ce dorești?

— Ei bine, este o întrebare foarte bună. Ai încurcat-o, Fein. Dacă îl arestezi, o să arăți ca un idiot. Dacă anulezi ordinul de arestare, tot o să arăți ca un idiot. Nu prea văd cum ai să ieși din chestia asta.

Hester Crimstein se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere, ca și când ar fi lucrat la pledoaria finală.

— Am examinat și eu problema asta și m-am gândit la ea, și cred că am găsit o modalitate de a micșora necazul. Ai vrea să auzi, care?

Fein se lumină puțin.

— Te ascult.

— În toată această harababură, ai făcut și ceva înțelept. Un singur lucru, dar s-ar putea să fie suficient. Ți-ai ținut gura în fața presei. Asta probabil pentru că ar fi fost cam jenant să le explici cum de a scăpat printre ochiurile plasei tale. Dar e bine. Tot ceea ce s-a raportat poate fi pus pe seama unor scurgeri de informații. Așa că, uite ce ai să faci, Lance. Convoci o conferință de presă. Le spui tuturor că acele informații sunt false și că doctorul Beck este căutat în calitate de martor, atât și nimic mai mult. Nu-l suspectați pe el de această crimă – în realitate, chiar sunteți siguri că nu el a comis-o –, dar ați aflat că a fost unul dintre ultimii care au văzut victima în viață și doriți să vorbiți cu el.

— N-o să țină.

— Ba da, și încă cum! Poate că nu este chiar adevărul adevărat, dar stă în picioare. Cheia întregii povești voi fi eu, Lance. Îți datorez acest lucru pentru că băiatul a fugit. Așadar, eu, dușmanul procuraturii, te voi sprijini. Am spus ziariștilor cum ai cooperat cu noi, cum ai avut grijă ca drepturile clientului meu să nu fie încălcate, că doctorul Beck a sprijinit din toată inima cercetările voastre și abia așteaptă să lucreze cu voi.

Fein nu spunea nimic.

— Așa cum am spus mai înainte, Lance. Pot să vorbesc în favoarea ta sau împotriva ta.

— Și eu ce fac în schimb?

— Renunți la învinuirea asta stupidă de atac și împotrivire la arestare.

— Nici vorbă.

Hester îi făcu semn spre ușă.

— Îmi pare rău, dar abia aștept să te văd în paginile de caricaturi.

Umerii lui Fein se lăsară ceva mai jos. Când vorbi, vocea lui era moale:

— Dar, dacă sunt de acord, spuse el, băiatul tău o să coopereze? O să-mi răspundă la toate întrebările?

— Haide, Lance, nu mai pretinde că ești în situația de a putea negocia. Ți-am explicat care este înțelegerea. Accept-o sau încearcă-ți norocul cu presa. Alegerea îți aparține. Ceasul a început să bată.

Începu să miște arătătorul încoace și încolo și să spună tic-tac.

Fein se uită la Dimonte. Dimonte mesteca înverșunat o scobitoare. Krinsky scoase celularul și îi făcu un semn din cap lui Fein. Fein se întoarse și dădu din cap afirmativ către Hester:

— Și acum ce facem?

38.

M-am trezit, m-am ridicat și mai că mi-a venit să urlu. Mușchii îmi înțepeniseră și mă dureau cumplit. Mă dureau și anumite părți ale corpului despre care până atunci nici nu știusem că le am. Am încercat să-mi mișc picioarele ca să cobor din pat. Dar a fost o idee proastă. Foarte proastă. Încet. Cam așa arăta situația în această dimineață.

Picioarele mă dureau cel mai tare, amintindu-mi, dincolo de jalnicul maraton de ieri, că eram într-o formă foarte proastă. Am încercat să mă rostogolesc. Locurile moi, lovite de asiatic, mă dureau ca niște suturi smulse. Trupul meu tânjea după un analgezic, dar nu era momentul. M-am uitat la ceas. Ora șase dimineața. Era momentul să-i dau telefon lui Hester. Răspunse după prima sonerie.

— A mers, spuse ea. Ești liber.

Am simțit numai o ușurare mediocră.

— Ce ai de gând să faci? mă întrebă ea.

A naibii întrebare.

— Nu știu prea sigur.

Am mai auzit încă o voce în fundal.

— Shauna vrea să vorbească cu tine.

S-a auzit un foșnet atunci când telefonul a trecut dintr-o mână în alta, iar apoi Shauna spuse:

— Trebuie să stăm de vorbă.

Shauna, care, de regulă, nu glumea și nu era înclinată spre subtilități, părea neobișnuit de încordată și, poate – ceea ce e greu de imaginat –, speriată. Inima începuse să-mi bată mai repede.

— Ce este?

— Nu se poate spune la telefon.

— Pot să fiu la tine acasă peste o oră.

— Știi, încă nu i-am spus Lindei.

— Poate că ar fi timpul, am spus eu.

— Da, bine. Apoi, a mai adăugat cu o surprinzătoare tandrețe: Te iubesc, Beck.

— Și eu te iubesc.

M-am târât, apoi, pe jumătate în genunchi, spre duș. Mobila m-a ajutat să-mi sprijin picioarele aproape dezmembrate și să stau oarecum drept. Am stat sub duș până când s-a terminat apa caldă. M-a ajutat, dar nu prea mult.

Tyrese mi-a găsit un costum de velur purpuriu. Mai că-mi venea să-i cer și un medalion mare de aur.

— Și, acum, unde ai de gând să te duci? întrebă el.

— Deocamdată, la sora mea.

— Și, după aceea?

— La lucru, așa cred.

Tyrese clătină din cap.

— Ce este? am întrebat eu.

— Te-ai încontrat cu niște oameni tare răi, doctore.

— Da, asta am priceput și eu.

— Bruce Lee n-o să lase lucrurile așa.

M-am gândit și eu la asta. Avea dreptate. Chiar dacă aș fi vrut, tot nu puteam să mă duc acasă și s-o aștept pe Elizabeth să mă contacteze din nou. În primul rând, mă săturasem să fiu cel pasiv. Odihna nu mai era pur și simplu pe agenda mea de lucru. Dar ceea ce era și mai important, era faptul că oamenii aceia din dubă nu aveau de gând să mă lase să trăiesc fericit mai departe.

— O să te păzesc, doctore. Și Brutus. Până se termină toate astea.

Mă pregăteam să spun ceva în sensul „Nu pot să-ți cer așa ceva” sau „Trebuie să ai grijă de viața ta”, dar dacă te gândeai mai bine, puteau să facă asta sau să vândă droguri. Tyrese dorea să mă ajute – poate chiar trebuia să mă ajute și – să spunem lucrurilor pe nume –, chiar aveam nevoie de el, în continuare. Aș fi putut să-l avertizez, să-i atrag atenția asupra pericolelor, dar el cunoștea aceste primejdii mult mai bine decât mine. Așa că, în cele din urmă, am acceptat cu un gest din cap.

•

Carlson primi telefonul de la Centrul Național de Urmărire a vehiculelor mai devreme decât se aștepta.

— Am reușit să-l verificăm, spuse Donna.

— Cum așa?

— Ai auzit de IBIS?

— Da, puțin.

Știa că IBIS înseamnă Integrated Ballistic Identification System (Sistemul Integrat de Identificare Balistică), un nou program de computer pe care Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc îl folosea pentru a colecta date despre gloanțe și cartușe. Făcea parte din noul program Ceasefire al Biroului.

— Acum, nici nu mai avem nevoie de glonțul original, continuă ea. Este suficient să ne trimită imaginile scanate. Le transpunem în informație digitală și le comparăm direct pe ecran.

— Și?

— Ai avut dreptate, Nick. Se potrivește, spuse ea.

Carlson închise telefonul și formă un alt număr. Când omul de la celălalt capăt ridică receptorul, Carlson întrebă:

— Unde este doctorul Beck?

39.

Brutus stătea pe trotuar. L-am salutat, dar nu mi-a răspuns. Încă nu-l auzisem vorbind.

M-am strecurat pe bancheta din spate. Noaptea trecută ucisese un om. E drept că făcuse asta ca să-mi salveze mie viața, dar, judecând după comportamentul lui nonșalant, nu eram foarte sigur că își mai amintea că apăsase pe trăgaci. Ar fi trebuit ca eu, mai mult decât oricine altcineva, să înțeleg prin ce trecea, dar nu înțelegeam. Nu sunt foarte tare la morală. Văd și zonele cenușii, nu numai pe cele albe și negre. Elizabeth avea o viziune mai clară despre morală. Ar fi fost oripilată la gândul că a fost curmată o viață. Pentru ea, nu ar fi contat că acel om încerca să mă răpească, să mă tortureze, probabil, chiar să mă ucidă. Sau poate că da. Nu mai știu. Adevărul cel dur este că nu știusem totul despre ea. Și nici ea nu știuse totul despre mine.

Formația mea de medic insistă să nu mai fac niciodată acest gen de analiză morală. Este o regulă simplă de triere: cel care e rănit cel mai greu primește primele îngrijiri. Nu contează cine este și ce a făcut. Întotdeauna, îl tratezi pe cel mai grav rănit. Este o teorie foarte frumoasă și înțeleg nevoia unei astfel de gândiri. Dar dacă, să zicem, nepotul meu, Mark, ar fi fost adus la clinică cu o plagă înjunghiată și vreun nenorocit de pedofil care îl înjunghiase ar fi venit în același timp cu el, având un glonț în creier, care îi punea viața în pericol, ei bine, să fim rezonabili! Îți faci socotelile și, în străfundul sufletului, știi că alegerea este deja făcută.

Ați putea spune că mă mișc pe o pantă extrem de abruptă. Aș fi de acord cu voi, deși aș putea contraargumenta că foarte mulți oameni își duc viața în felul acesta. Problema este însă că există repercusiuni, atunci când trăiești în zone cenușii –

nu numai în cele teoretice, care îți pătează sufletul, ci și în cele de cărămidă și mortar, din cauza distrugerilor imprevizibile pe care le lasă în urma lor astfel de alegeri. Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi spus adevărul chiar de la bun început. Și am simțit că mă îngrozesc.

— Ești cam tăcut, doctore.

— Da, am spus eu.

Brutus mă lăsă în fața blocului în care locuiau Linda și Shauna, pe Riverside Drive.

— O să fim aici, după colț, spuse Tyrese. Dacă ai nevoie de ceva, știi numărul meu.

— Bine.

— Ai pistolul?

— Da.

Tyrese îmi puse o mână pe umăr.

— Ori tu pe ei, ori ei pe tine, doctore. Apasă pe trăgaci.

Aici nu există zonă cenușie.

Am coborât din mașină. Mame și dădace treceau pe lângă mine, împingând în fața lor mergătoare complicate ce se pliază și se clatină și cântă cântece și se apleacă în spate și în față și pot să țină mai mult decât un copil, este loc și pentru scutece, prosoape, gustări, cutii cu suc (pentru fratele mai mare), un schimb de haine, sticle, chiar și truse de prim ajutor. Cunoșteam toate acestea din propria mea practică și am găsit că spectacolul acesta al normalității, care se învecina cu calvarul meu, era ca un fel de elixir.

M-am întors din nou către clădire. Linda și Shauna alergau deja spre mine. Linda a ajuns prima. M-a cuprins cu brațele. Am strâns-o și eu. M-am simțit foarte bine.

— Ești teafăr? a întrebat Linda.

— Sunt foarte bine, am răspuns eu.

Dar asigurările mele nu au oprit-o pe Linda să repete întrebarea de mai multe ori pe diferite tonuri. Shauna se oprise la câțiva pași. I-am prins

privirea peste umărul surorii mele. Shauna își ștergea lacrimile din ochi. I-am zâmbit.

Am continuat cu sărutările și îmbrățișările și în lift. Shauna era mai puțin exuberantă ca de obicei. Un om din afară ar fi spus că era ceva normal, Shauna lăsa fratele și sora să se bucure de intimitatea regăsirii lor. Shauna era însă deosebit de consecventă. Era pretențioasă, severă, amuzantă, inimoasă și loială până peste poate. Nu arbora niciodată niciun fel de mască. Shauna privea viața drept în față. Nu ar fi dat niciun pas înapoi, chiar dacă ai fi lovit-o peste gură cu o țeavă de plumb.

Am simțit cum ceva în mine se înmoaie.

Când am ajuns în apartament, Shauna și Linda au schimbat o privire. Brațul Lindei alunecă în jos de pe umărul meu.

— Shauna vrea mai întâi să vorbească singură cu tine, spuse ea. Eu sunt în bucătărie. Vrei un sandviș?

— Da, mulțumesc, am spus eu.

Linda mă sărută și mă mai strânse o dată în brațe, ca și când ar fi vrut să fie sigură că mai eram încă acolo, și asta în carne și oase. Se grăbi, apoi, să iasă din cameră. Am privit-o repede pe Shauna. Era distantă. Am ridicat brațele într-un fel care voia să însemne: Ei bine?

— De ce ai fugit? întrebă Shauna.

— Am mai primit încă un e-mail, am spus eu.

— La contul acela de pe Bigfoot?

— Da.

— De ce a venit așa de târziu?

— Folosea un cod, am spus eu. Mi-a trebuit ceva timp până să-mi dau seama de el.

— Ce fel de cod?

I-am explicat că era vorba despre doamna Liliac și pudelii adolescenți.

Când am terminat, a spus:

— De aceea ai folosit computerul de la Kinko? Ți-ai dat seama de asta în timp ce te plimbai cu

Chloe?

— Da.

— Ce spunea mai exact în e-mail?

Nu înțelegeam de ce îmi punea Shauna toate aceste întrebări. Pe lângă ceea ce spusesem mai înainte, ar trebui să adaug că Shauna nu era foarte preocupată de detalii. Nu erau punctul ei forte. Susținea că o derutează.

— Dorea să mă întâlnesc cu ea în Washington Square Park ieri, la ora cinci, am spus eu. M-a avertizat că voi fi urmărit. Și, apoi, mi-a spus că, indiferent ce s-ar întâmpla, mă iubește.

— Și de asta ai fugit? întrebă Shauna. Ca să nu lipsești de la întâlnire?

Am încuviințat din cap.

— Hester a spus că nu voi fi eliberat pe cauțiune până la miezul nopții și asta în cel mai bun caz.

— Și ai ajuns în parc la timp?

— Da.

Shauna făcu un pas spre mine.

— Și?

— Nu a venit.

— Și totuși ești convins, în continuare, că Elizabeth ți-a trimis acel e-mail?

— Nu există altă explicație, am spus eu.

A zâmbit, când am spus eu asta.

— Ce este? am întrebat eu.

— Îți amintești de prietena mea Wendy Petino?

— Top-modelul, am spus eu. Semăna cu o prăjitură grecească.

Shauna zâmbi la auzul acestei comparații.

— Odată am luat masa cu – făcu în aer cu degetul semnul ghilimelelor – gurul ei spiritual. Susținea că acela știa să citească gândurile și să-i spună viitorul și alte asemenea aiureli. O ajuta să comunice cu mama ei moartă. Mama lui Wendy se sinucisese când fata avea șase ani.

Am lăsat-o să vorbească și n-am întrerupt-o cu fraza care mă ardea pe limbă: „Și ce-i cu asta?”

Shauna nu se grăbea, dar știam că până la urmă va ajunge la problemă.

— Așa că am terminat masa, chelnerul ne-a servit cafeaua. Gurul lui Wendy – îl chema Omay sau cam așa ceva – se uita la mine cu ochii aceia strălucitori, întrebători, știi despre ce vorbesc și începe, apoi, să-mi spună că el simte – așa vorbesc ei, că simte – că eu sunt cam sceptică în legătură cu toate astea și ar trebui să-i spun ce gândesc. Mă cunoști. Îi spun că totul nu este decât un rahat și m-am săturat să-i tot fure banii prietenei mele. Omay firește, nu se supără, ceea ce pe mine mă cam enervează. Dar, oricum, îmi dă un cartonaș și îmi spune să scriu pe el orice doresc – ceva important despre viața mea, o întâlnire, inițiala iubitului meu, orice doresc. Am verificat cartonașul. Arăta ca orice cartonaș alb, dar l-am întrebat dacă pot să folosesc un cartonaș al meu. Mi-a spus că n-am decât. Așa că am scos o carte de vizită și am întors-o cu fața în jos. Mi-a oferit un pix, dar am decis să-l folosesc pe al meu – în cazul că era vorba de vreo șmecherie. Dar nici aici nu a avut nimic de obiectat. Așa că scriu numele tău. Numai Beck. El ia cartea de vizită. Mă uit la mâna lui să văd dacă nu face vreo șmecherie, dar el i-o dă lui Wendy. Îi spune ei să o țină. Apoi, mă ia de mână. Închide ochii și începe să tremure de parcă ar fi avut o criză anume și jur că am simțit cum trece ceva prin mine. Apoi, Omay deschide ochii și întreabă:

— Cine este Beck?

Shauna s-a așezat pe canapea. Și eu la fel.

— Știu că oamenii pot să facă fel de fel de șmecherii cu mâinile, dar eram acolo. L-am privit cu atenție. Și a trebuit să cred. Omay avea niște puteri speciale. Așa cum ai spus, nu există altă explicație. Wendy stătea acolo cu un zâmbet foarte satisfăcut pe buze. N-am înțeles cum a făcut.

— S-a interesat de tine, am spus eu. Știa că suntem prieteni.

— Nu te supăra, dar de unde putea să știe că am să scriu numele tău și nu pe al fiului meu sau al Lindei? De unde putea să știe că am să te aleg pe tine?

Avea dreptate.

— Așadar, acum crezi?

— Aproape, Beck. Am spus aproape. Bătrânul Omay avea dreptate. Eu sunt cam sceptică. Poate că totul arăta clar că este mediu, numai că eu știam că nu este. Pentru că nu există așa ceva – după cum nu există nici stafii.

Se opri. Nu era chiar foarte subtilă, draga mea Shauna.

— Așa că m-am interesat și eu, continuă ea. Partea cea bună atunci când ești top-model este că poți să dai telefon oricui și oamenii sunt întotdeauna dispuși să stea de vorbă cu tine. Așa că i-am dat telefon iluzionistului pe care l-am văzut pe Broadway acum câțiva ani. A ascultat povestirea și a izbucnit în râs. Eu l-am întrebat ce e așa de amuzant. Iar el mi-a pus o întrebare:

— Gurul acesta al dumitale a făcut chestia asta după masă? Am fost surprinsă. Ce naiba conta când făcuse chestia asta? Dar i-am spus că da, de unde ai știut? M-a întrebat dacă ni s-a servit cafea. Și din nou am spus că da. Și el a băut cafeaua fără lapte? Și din nou am spus, da.

Acum Shauna zâmbea.

— Știi cum a făcut, Beck?

Am scuturat din cap.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Atunci când i-a dat cartea de vizită lui Wendy, a trecut-o peste ceașca de cafea. Cafea fără lapte, Beck. Reflectă ca o oglindă. Și așa a văzut ceea ce am scris. Nu era decât un truc ieftin, de salon. Simplu, nu-i așa? Treci cartea de vizită peste o ceașcă de cafea și este ca și când ai trece-o peste o oglindă. Mai că îl crezusem. Înțelegi ce vreau să spun?

— Sigur că da, am spus eu. Crezi că sunt la fel de naiv, ca Wendy a ta?

— Și da și nu. Vezi tu, o parte din arta lui consta în dorința lui Wendy. Wendy s-a lăsat păcălită pentru că dorea să creadă în toată aiureala aia.

— Adică, eu doresc să cred că Elizabeth este în viață?

— Mai mult decât dorește un muribund în deșert să găsească o oază, spuse ea. Dar, de fapt, nu aici am vrut să ajung.

— Dar unde?

— Ți-am spus acest lucru pentru că, dacă tu nu vezi nicio altă explicație, aceasta nu înseamnă că acea explicație nu există. Înseamnă numai că tu nu poți s-o vezi.

M-am lăsat pe spate și mi-am încrucișat picioarele. M-am uitat la ea. Își întoarse capul din fața privirilor mele, ceea ce nu face niciodată.

— Ce se întâmplă aici, Shauna?

Nu voia să mă privească în față.

— Nu are nicio logică ceea ce spui, am spus eu.

— Credeam că am fost cât se poate de clară…

— Eu știu ce spun. Dar nu același lucru se întâmplă cu tine. Mi-ai spus la telefon că trebuie să stăm de vorbă. Singuri. Și de ce? Ca să-mi spui că soția mea moartă e chiar moartă cu adevărat?

Am dat din cap.

— Nu cred.

Shauna nu a reacționat.

— Spune-mi.

Shauna se întoarse din nou spre mine.

— Mi-e teamă, spuse ea, pe un ton care făcu să mi se facă părul măciucă pe ceafă.

— De ce anume?

Răspunsul nu veni imediat. O auzeam pe Linda care se foia prin bucătărie, auzeam zăngănitul farfuriilor și al paharelor, zgomotul ușii de la frigider.

— Avertismentul acesta lung pe care ți l-am dat, continuă în cele din urmă Shauna. A fost la fel de

mult pentru tine ca și pentru mine.

— Nu înțeleg.

— Am văzut ceva. Vocea ei se stinse. Trase adânc aer în piept și încercă din nou. Am văzut ceva ce mintea mea rațională nu poate explica nicicum. La fel ca și în povestea mea cu Omay. Știu că trebuie să existe o explicație, dar nu pot s-o găsesc.

Mâinile ei începură să se miște, degetele își făceau de lucru cu nasturii, își ciugulea scame imaginare de pe costum. Apoi, spuse:

— Am început să te cred, Beck. Cred că s-ar putea ca Elizabeth să fie încă în viață.

Am simțit cum inima începe să-mi bată cu putere. Shauna se ridică repede.

— Am de gând să-mi fac un cocteil. Vrei și tu?

— Spune-mi ce ai văzut, Shauna.

— Dosarul ei de autopsie.

Era cât pe-aici să mă prăbușesc. Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi regăsesc vocea.

— Cum așa?

— Îl știi pe Nick Carlson de la FBI?

— M-a interogat, am spus eu.

— Crede că ești nevinovat.

— Mie nu mi s-a părut.

— Acum, așa crede. Când toate aceste dovezi au început să arate spre tine, i s-a părut că sunt prea evidente.

— Așa ți-a spus?

— Da.

— Și tu l-ai crezut?

— Știu că o să ți se pară o naivitate, dar da, l-am crezut.

Aveam încredere în judecata Shaunei. Dacă spunea ea că Nick Carlson e sincer, atunci fie că era un mincinos perfect, fie văzuse dincolo de acea înscenare.

— Dar tot nu înțeleg, am spus eu. Ce legătură are asta cu autopsia?

— Carlson a venit la mine. Voia să știe ce ai de gând. Eu nu i-am spus. Dar era pe urmele tale. Știa că ai cerut să vezi dosarul autopsiei lui Elizabeth. Se întreba de ce. Așa că a sunat la biroul medicului legist și a obținut dosarul. Mi l-a adus. Ca să vadă dacă pot să-l ajut cu ceva.

— Și ți l-a arătat?

Shauna încuviință din cap.

Mi se uscase gâtul.

— Ai văzut fotografiile de la autopsie?

— Nu era niciuna acolo, Beck.

— Ce?

— Carlson crede că cineva le-a furat.

— Cine?

Shauna ridică din umeri.

— Singura persoană care a semnat pentru studierea dosarului este tatăl lui Elizabeth.

Hoyt. Totul se învârtea în jurul lui. M-am uitat la ea.

— Ai văzut raportul?

De astă dată, dădu din cap mai puțin energic.

— Și?

— Scria că Elizabeth se droga, Beck. Nu pur și simplu că i se găsiseră droguri în sânge. Scria că folosea droguri de multă vreme.

— Imposibil, am spus eu.

— Poate că da, poate că nu. Numai acest lucru nu era suficient ca să mă convingă. Oamenii pot să ascundă faptul că iau droguri. Nu este foarte ușor, dar se întâmplă. Poate că analizele au fost greșite sau neconcludente. Cam așa ceva. Există explicații, nu-i așa? Se poate explica într-un fel sau altul.

Mi-am umezit buzele cu limba.

— Atunci, ce nu se poate explica?

— Înălțimea și greutatea ei, spuse Shauna. Elizabeth era înregistrată cu înălțimea de 1,68 și sub cincizeci kg.

Am simțit o nouă lovitură în stomac. Soția mea avea 1,59 și aproape șaizeci kg.

— Nu e nici măcar pe aproape, am spus eu.
— Chiar așa.
— Este în viață, Shauna.
— Poate că da, Beck, admise ea, iar privirea ei fugi o clipă spre bucătărie. Dar mai este încă ceva.
Shauna se întoarse și o strigă pe Linda. Linda apăru în ușa de la bucătărie și rămase acolo. Părea dintr-odată mai mică, având șorțul acela. Își ștergea mâinile pe el. Mă uitam uluit la sora mea.
— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.
Linda începu să vorbească. Mi-a povestit despre fotografii, cum venise Elizabeth la ea să i le facă, cum fusese foarte dispusă să păstreze secretul asupra lui Brandon Scope. Nu-și înfrumuseță cu nimic explicațiile, dar poate că nici nu trebuia. Stătea acolo și povestea totul așteptând inevitabila lovitură. Am ascultat cu capul plecat. Nu mă puteam uita la ea, dar mi-a fost ușor s-o iert. Toți avem păcatele noastre. Toți.
Voiam s-o strâng în brațe și să-i spun că o înțeleg, dar nu reușeam să rostesc niciun cuvânt. Când a terminat, am dat numai ușor din cap și am spus:
— Mulțumesc că mi-ai spus.
Cuvintele mele voiau să fie o încheiere. Linda a înțeles. Shauna și cu mine am mai rămas tăcuți încă aproape un minut.
— Beck?
— Tatăl lui Elizabeth m-a mințit, am spus eu.
Ea încuviință din cap.
— Trebuie să stau de vorbă cu el.
— Nu ți-a spus nimic nici mai înainte.
Asta așa este, mi-am spus eu.
— Crezi că de data asta va fi altfel?
Am bătut distrat cu mâna pistolul pe care îl aveam la centură.
— Poate, am spus eu.

•

Carlson mă aștepta pe coridor.
— Doctorul Beck? spuse el.

În cealaltă parte a orașului, exact în același moment, biroul procurorului districtual ținea o conferință de presă. Firește că reporterii erau foarte sceptici în fața explicațiilor încâlcite date de Fein (în legătură cu mine) și s-a făcut foarte multă tevatură din cauza acestui gen de lucruri. Dar spuneau că aceasta nu făcea decât să mărească și mai mult confuzia. Confuzia ajută. Confuzia duce la reconstituiri lungi și clarificări și altele asemenea. Presa și publicul preferă o poveste mai simplă.

Probabil că ar fi fost un moment cam dur pentru Fein, dar procuratura a profitat de această ocazie pentru a formula și acuzațiile împotriva mai multor înalți funcționari din administrația primarului, făcând chiar aluzia că „tentaculele corupției" – expresia lor preferată – s-ar putea să fi ajuns chiar până în biroul marelui om. Iar media, o entitate a cărei capacitate de concentrare a atenției nu o depășește pe cea a unui copil de doi ani, s-a întors imediat spre această jucărie nouă, iar pe cea veche a azvârlit-o cu un șut sub pat.

Carlson făcu un pas către mine.

— Aș dori să-ți pun câteva întrebări.

— Nu acum, am spus eu.

— Tatăl dumitale avea o armă, spuse el.

Cuvintele lui m-au țintuit locului.

— Ce?

— Stephen Beck, tatăl dumitale, a cumpărat un Smith and Wesson treizeci și opt. Din registru reiese că l-a cumpărat cu câteva luni înainte să moară.

— Și ce legătură are asta cu noi?

— Presupun că ai moștenit arma. E adevărat?

— Nu stau de vorbă cu dumneata.

Am apăsat pe butonul liftului.

— Avem arma, spuse el. M-am întors uimit. Era în cutia de valori a Sarei Goodhart. Împreună cu fotografiile.

Nu-mi venea să cred.

— De ce nu mi-ai spus asta mai înainte?

Carlson zâmbi strâmb.

— O, da, bine, până acum eram băiatul cel rău, am spus eu. Apoi, am adăugat, încercând să plec: Nu văd ce relevanță are.

— Ba cred că vezi.

Am apăsat din nou pe butonul liftului.

— Ai fost să-l vezi pe Peter Flannery, continuă Carlson. L-ai întrebat despre asasinarea lui Brandon Scope. Aș vrea să știu de ce.

Am apăsat pe butonul liftului și l-am ținut apăsat.

— Ai făcut ceva cu lifturile?

— Da. De ce te-ai dus să-l vezi pe Peter Flannery?

Mintea mea făcea niște deducții rapide. O idee – un lucru periculos în cel mai bun caz – mi-a străfulgerat prin minte. Shauna avea încredere în omul acesta. Poate aș putea avea și eu. Oricum, măcar puțină. Suficientă.

— Pentru că dumneata și cu mine avem aceleași bănuieli.

— Cum așa?

— Amândoi ne întrebăm dacă, într-adevăr, KillRoy a ucis-o pe soția mea.

Carlson își încrucișă brațele.

— Și ce are a face Peter Flannery cu asta?

— Mi-ai urmărit mișcările, așa este?

— Da.

— Am hotărât să fac și eu același lucru pe care l-a făcut Elizabeth acum opt ani. Inițialele lui Flannery și numărul lui de telefon se aflau în agenda ei.

— Înțeleg, spuse Carlson. Și ce ai aflat de la domnul Flannery?

— Nimic, am mințit eu. A fost un drum închis.

— O, nu prea cred, spuse Carlson.

— Ce te face să spui asta?

— Știi cum funcționează testele de balistică?

— Am văzut la televizor.

— Simplu spus, fiecare armă lasă o amprentă unică pe glonțul pe care îl trage. Zgârieturi, umflături – unice pentru acea armă. Ca un fel de amprente digitale.

— Cam atâta știu și eu.

— După vizita dumitale la biroul lui Flannery, i-am pus pe oamenii noștri să verifice din punct de vedere balistic pistolul 38 pe care l-am găsit în cutia valorică a Sarei Goodhart. Știi ce am descoperit?

Am dat din cap negativ, dar știam.

Carlson zăbovi o clipă înainte de a spune:

— Arma tatălui dumitale, cea pe care ai moștenit-o, l-a ucis pe Brandon Scope.

Se deschise o ușă și o mamă ieși pe hol împreună cu fiul ei adolescent. Adolescentul arborase atitudinea sfidătoare a vârstei, mama își ținea capul în poziția care voia să spună „nu mai vreau să aud nimic”. S-au apropiat de lift. Carlson spuse ceva într-un walkie-talkie.

Ne-am îndepărtat amândoi de lifturi cu privirile ațintite unul asupra celuilalt.

— Agent Carlson, chiar crezi că sunt un ucigaș?

— Sincer? făcu el. Nu mai sunt așa de sigur.

Răspunsul lui mi s-a părut curios.

— Îți dai seama, desigur, că nu sunt obligat să stau de vorbă cu dumneata. De fapt, pot s-o chem pe Hester Crimstein chiar acum și să desființez tot ceea ce încerci să faci aici.

— Ce vrei să spui?

— Dă-mi două ore.

— Pentru ce anume?

— Două ore, am repetat eu.

S-a gândit o clipă.

— Cu o condiție.

— Care?

— Spune-mi cine este Lisa Sherman.

Asta chiar că m-a lăsat cu gura căscată.

— Nu cunosc numele acesta.

— Lisa Sherman și cu dumneata trebuia să plecați ieri-seară cu avionul.

Elizabeth.

— Nu știu despre ce vorbești, am spus eu. Se auzi clopoțelul liftului. Ușile se deschiseră. Mama, cu gura făcută pungă, și fiul ei posac intrară în lift. Femeia s-a uitat la noi. I-am făcut semn să țină ușa.

— Două ore, am strigat.

Carlson încuviință morocănos. Am sărit în lift.

40.

— Ai întârziat! strigă fotograful, un omuleț cu un accent franțuzesc prefăcut. Și arăți – *comment dit-on*? – ca un… ceva aruncat la closet.

— Gura, Frederic! țipă și Shauna, fără să-i pese dacă acesta era adevăratul lui nume. Oricum, de unde ești de fapt? Din Brooklyn?

Omul ridică mâinile în sus.

— Nu pot lucra în felul acesta!

Aretha Feldman, agenta Shaunei, se grăbi să intervină.

— Nu te necăji, François. Machiorul nostru va face minuni cu ea. Întotdeauna arată ca naiba atunci când vine. Ne întoarcem imediat.

Aretha o apucă pe Shauna strâns de cot, fără a înceta însă să zâmbească. Și, apoi, șopti către ea:

— Ce naiba ai pățit?

— N-am nevoie de aiurelile astea.

— Nu mai face pe primadona cu mine.

— Am avut o noapte grea, e bine?

— Nu e bine deloc. Așază-te acolo, pe scaunul de machiaj.

Machieurul se cutremură îngrozit atunci când o văzu pe Shauna.

— Ce e cu cearcănele astea la ochi? strigă el. Crezi că pozezi pentru sacoșele Samsonite?

— Ha-ha! Foarte amuzant. Shauna se îndreptă spre scaun.

— Oh, făcu Aretha. Uite, asta a venit pentru tine. Îi întinse un plic.

Shauna miji ochii.

— Ce e asta?

— Habar n-am. A venit un comisionar și l-a lăsat aici acum zece minute. A spus că este urgent.

Shauna luă plicul. Se uită la scrisul atât de cunoscut și simți cum i se strânge stomacul. Un singur cuvânt: „Shauna”.

Continuând să se uite la plic, Shauna spuse:

— Lasă-mă singură o clipă.

— Nu e momentul…

— O secundă.

Machieurul și agenta se dădură la o parte. Shauna deschise plicul. Scoase din el o foaie albă de hârtie cu același scris cunoscut. Shauna o ridică și citi însemnarea foarte scurtă: „Du-te la toaletă”.

Shauna încercă să-și mențină respirația în ritmul obișnuit. Se ridică în picioare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Aretha.

— Trebuie să fac pipi, spuse Shauna cu o voce atât de calmă, încât fu chiar ea însăși surprinsă să se audă. Unde este toaleta?

— La capătul holului, pe stânga.

— Mă întorc imediat.

Două minute mai târziu, Shauna împingea ușa de la toaletă. Aceasta nu se clintea.

— Eu sunt, spuse ea.

— Așteptă o clipă.

Câteva secunde mai târziu, auzi cum zăvorul este tras la o parte. Liniște. Shauna trase adânc aer în piept și împinse din nou. Ușa se deschise. Intră în încăpere și se opri ca siderată. În partea cealaltă a încăperii, chiar în fața ei, stătea o fantomă.

Shauna își înghiți un țipăt.

Peruca brunetă, kilogramele în minus, ochelarii cu sârmă – nimic din toate acestea nu puteau schimba realitatea.

— Elizabeth…

— Încuie ușa, Shauna.

Shauna făcu ce i se spusese fără a mai sta pe gânduri. Când se întoarse, făcu un pas către vechea ei prietenă. Elizabeth o strânse mai tare în brațe.

— Te rog, nu avem prea mult timp.

Probabil că pentru prima oară în viața ei, Shauna nu găsi nimic de spus.

— Trebuie să-l convingi pe Beck că sunt moartă, spuse Elizabeth.

— E cam târziu pentru asta.

Elizabeth se uită de jur împrejur ca și când ar fi căutat o scăpare.

— Am făcut o greșeală că am venit înapoi. O greșeală prostească, stupidă. Nu pot rămâne. Trebuie să-i spui că…

— Am văzut dosarul de autopsie, Elizabeth, spuse Shauna. Nu mai poți să bagi duhul acesta înapoi în sticlă.

Elizabeth închise ochii.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Shauna.

— A fost o greșeală să vin aici, spuse ea.

— Da, ai mai spus asta.

Elizabeth începu să-și muște buza de jos.

— Trebuie să plec.

— Nu se poate, spuse Shauna.

— Ce?

— Nu poți să fugi din nou.

— Dacă rămân, el moare.

— E deja mort, spuse Shauna.

— Nu înțelegi.

— Nu am ce să înțeleg. Dacă îl părăsești din nou, n-o să supraviețuiască. Am așteptat timp de opt ani să văd că-i trece. Așa se întâmplă de obicei, știi și tu. Rănile se vindecă. Viața merge mai departe. Dar nu și pentru Beck.

Făcu un pas spre Elizabeth.

— Nu mai pot să te las să fugi din nou.

Ambele perechi de ochi erau pline de lacrimi.

— Nu-mi pasă de ce ai plecat, spuse Shauna, apropiindu-se și mai mult. Mă interesează numai faptul că te-ai întors.

— Nu pot să rămân, spuse ea slab.

— Trebuie să rămâi.

— Chiar dacă asta înseamnă moartea lui?

— Da, spuse Shauna fără ezitare. Chiar și așa. Și știi prea bine că eu spun adevărul. De asta ești aici. Pentru că știi că nu poți să pleci din nou. Și știi că n-am să te las.

Shauna mai făcu un pas.

— Sunt atât de obosită să tot fug, spuse încet Elizabeth.

— Știu.

— Nu mai știu ce să fac.

— Nici eu. Dar fuga nu este o opțiune de astă dată. Explică-i, Elizabeth. Fă-l să înțeleagă.

Elizabeth ridică capul:

— Știi cât de mult îl iubesc?

— Da, făcu Shauna. Știu.

— Nu vreau să-i fac rău.

— Prea târziu.

Erau acum la numai treizeci de cm una de alta. Shauna ar fi vrut să întindă mâna și s-o strângă în brațe, dar rămase pe loc.

— Ai un număr de telefon unde poți să dai de el? întrebă Elizabeth.

— Da, mi-a dat un celular.

— Spune-i Delfin. Am să mă întâlnesc cu el acolo, deseară.

— Nu știu ce naiba înseamnă asta.

Elizabeth se strecură repede pe lângă ea, deschise puțin ușa și privi afară.

— O să înțeleagă, spuse ea și dispăru.

41.

Ca de obicei, Tyrese și cu mine ședeam pe bancheta din spate. Cerul dimineții era de culoarea cenușei, a pietrei de mormânt. I-am explicat lui Brutus pe unde să o ia după ce am traversat Podul Washington. Din spatele ochelarilor lui de soare, Tyrese îmi studia fața. În cele din urmă, întrebă:

— Unde mergem?

— La socrii mei.

Tyrese aștepta să-i mai spun ceva.

— Este polițist.

— Cum îl cheamă?

— Hoyt Parker.

Brutus zâmbi. La fel și Tyrese.

— Îl cunoști?

— N-am lucrat niciodată cu el personal, dar, da, îl cunosc. Am auzit de numele ăsta.

— Cum adică n-ai lucrat cu el?

Tyrese făcu un semn cu mâna. Am ajuns la marginea orașului. Trecusem prin mai multe experiențe supranaturale în zilele acestea – călătoria prin vechiul meu cartier, împreună cu doi traficanți de droguri, într-o mașină cu geamurile fumurii, era încă o altfel de trăire. I-am dat câteva îndrumări lui Brutus, până când am oprit, în cele din urmă, pe strada Goodhart, atât de plină de amintiri.

Am coborât. Brutus și Tyrese porniră imediat în viteză. Eu m-am îndreptat spre ușă și am ascultat. Norii deveniseră aproape negri. Un fulger sfâșie cerul. Am apăsat pe butonul soneriei. Mă durea tot trupul din cauza combinațiilor de tortură de ieri și de epuizare. Pentru o clipă, m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă Tyrese și Brutus nu ar fi apărut la momentul potrivit. Am alungat imediat gândul. În cele din urmă, l-am auzit pe Hoyt:

— Cine este?

— Sunt eu, Beck.

— E deschis.

Am întins mâna spre clanță. Mâna mea se opri la câțiva centimetri înainte să ating alama. Ciudat. Fusesem aici de nenumărate ori, dar niciodată nu-mi aminteam să-l fi auzit pe Hoyt întrebând cine este. Era unul dintre oamenii care preferau confruntarea directă. Hoyt Parker nu era omul să se ascundă prin tufișuri. Nu se temea de nimic și, la naiba, dovedea acest lucru la fiecare pas. Suni la ușă, iar el deschide și te privește în față.

M-am uitat în urma mea – Tyrese și Brutus dispăruseră – doar nu aveau să rămână în mașină, în fața casei unui polițist, într-un cartier al albilor.

— Beck?

N-aveam de ales. M-am gândit la pistolul meu Glock. Am pus mâna stângă pe clanță și dreapta pe coapsă. Pentru orice eventualitate. Am răsucit clanța și am deschis ușa. Am băgat capul pe ușă.

— Sunt în bucătărie, strigă Hoyt.

Am intrat și am închis ușa în urma mea. Înăuntru mirosea a dezinfectant cu lămâie, de la unul din deodorantele acelea care se pun în priză. Mirosul mi se părea apăsător.

— Vrei să mănânci ceva? întrebă Hoyt.

Tot nu-l vedeam.

— Nu, mulțumesc.

Am mers prin semiîntunericul din coridor spre bucătărie. Am văzut fotografiile vechi de deasupra căminului, dar de astă dată nu am mai ezitat. Când am călcat pe linoleum, am examinat din ochi încăperea. Era goală. Tocmai mă pregăteam să mă întorc, când am simțit ceva de metal, rece, la tâmplă. O mână m-a prins brusc de gât și m-a tras cu putere înapoi.

— Ești înarmat, Beck?

Nu m-am mișcat și nici n-am vorbit.

Cu pistolul în același loc, Hoyt m-a percheziționat. A găsit pistolul, l-a scos și l-a aruncat pe linoleum.

— Cine te-a adus aici?

— Doi prieteni, am reușit eu să spun.
— Ce fel de prieteni?
— Ce naiba e cu tine, Hoyt?
S-a retras. Eu m-am întors. Arma era îndreptată spre pieptul meu. Țeava mi se părea enormă, ca o gură uriașă, gata să mă înghită în întregime. Era greu să-mi dezlipesc privirea de tunelul acela rece și întunecos.
— Ai venit aici să mă ucizi?
— Ce? Nu.
M-am forțat să privesc în sus. Hoyt era nebărbierit. Ochii lui erau roșii, omul se clătina. Bea. Bea foarte mult.
— Unde este doamna Parker? am întrebat eu.
— Este în siguranță. Am trimis-o departe de aici, spuse el.
— De ce?
— Cred că știi.
Poate că știam. Sau începeam să aflu.
— De ce aș vrea eu să-ți fac rău, Hoyt?
Ținea arma în continuare îndreptată spre pieptul meu.
— Întotdeauna porți o armă ascunsă la tine, Beck? Aș putea să te arunc la închisoare pentru asta.
— Mi-ai făcut ceva mult mai rău, am răspuns eu.
Se îngălbeni. Un geamăt îi scăpă de pe buze.
— Ce trup am incinerat noi, Hoyt?
— Nu știi nimic.
— Știu că Elizabeth este în viață, am spus.
Umerii îi căzură, dar arma rămase la locul ei. Am văzut cum i s-a încordat mâna pe armă și, o clipă, am fost sigur că va trage. Mă gândeam să sar într-o parte, dar ar fi putut oricum să mă doboare cu a doua împușcătură.
— Stai jos, spuse el blând.
— Shauna a văzut raportul de la autopsie. Știm că nu era Elizabeth.

— Stai jos, repetă el, ridicând arma puțin și am fost convins că o să tragă dacă nu-l ascult. M-a condus înapoi în salon. M-am așezat pe canapeaua aceea înfiorătoare care fusese martora atâtor momente memorabile.

Hoyt s-a așezat în fața mea. Arma era tot sus și ațintită spre mijlocul meu. Nu se relaxase deloc. Presupun că asta făcea parte din pregătirea lui. Epuizarea i se așternuse pe față. Arăta ca un balon ce pierde aer și se dezumflă aproape imperceptibil.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Nu mi-a răspuns la întrebare.

— Ce te face să crezi că este în viață?

M-am oprit. Oare să mă fi înșelat? S-ar putea ca el să nu fi știut? Nu, am decis repede. El văzuse cadavrul la morgă. El fusese cel care o identificase. În mod sigur, era implicat. Dar, apoi, mi-am amintit de e-mail.

Să nu spui cuiva…

Făcusem o greșeală venind aici?

Din nou, nu. Mesajul fusese trimis înainte de toate astea – practic, în altă eră. Trebuia să iau o decizie acum și aici. Trebuia să insist, să fac ceva.

— Ai văzut-o? întrebă el.

— Nu.

— Unde este?

— Nu știu, am răspuns eu.

Hoyt lăsă brusc capul într-o parte. Îmi făcu semn cu degetul la buze să fac liniște. Se ridică și se duse tiptil spre ferestre. Obloanele erau toate trase. Se uită pe la marginea lor.

M-am ridicat în picioare.

— Stai jos.

— Împușcă-mă, Hoyt.

Se uită la mine.

— Are necazuri, am spus eu.

— Și crezi că poți s-o ajuți?

Scoase un sunet gutural.

— În noaptea aceea, v-am salvat viețile. Amândurora. Tu, ce ai făcut?

Am simțit cum mi se strânge ceva în piept.

— Am fost doborât și mi-am pierdut cunoștința, am spus eu.

— Așa este.

— Tu… Îmi venea greu să rostesc cuvintele. Ne-ai salvat?

— Stai jos.

— Dacă știi unde este…

— N-am fi avut conversația aceasta, încheie el fraza.

Am făcut un pas către el. Apoi, încă unul. Îndrepta arma spre mine. Eu nu m-am oprit. M-am apropiat până când țeava revolverului s-a proptit în sternul meu.

— O să-mi spui, am zis eu. Sau o să mă ucizi.

— Ești dispus să riști?

L-am privit drept în ochi și i-am înfruntat privirea, cred, pentru prima dată, în lunga noastră relație. În momentul acela, între noi doi s-a petrecut ceva, nu știu bine ce anume. Resemnare din partea lui, poate, nu știu. Dar am rămas neclintit!

— Ai idee cât de dor îmi este de fiica dumitale?

— Stai jos, David.

— Nu, atât timp cât…

— Am să-ți spun, făcu el moale. Stai jos.

Mi-am ținut ochii ațintiți asupra lui, în timp ce mă îndreptam către canapea. M-am lăsat pe perne. A pus arma deoparte, pe masă.

— Vrei să bei ceva?

— Nu.

— Ar fi bine totuși să iei ceva.

— Nu acum.

A ridicat din umeri și s-a dus către barul din colț. Era vechi și dezarticulat. Paharele erau în dezordine, se loveau unul de altul și eram cât se poate de sigur că aceasta nu era prima expediție de astăzi către dulapul cu băuturi. Își turnă băutura pe îndelete. Doream să-l zoresc, dar făcusem destule presiuni asupra lui. Probabil că avea nevoie de

asta. Își aduna gândurile, le sorta, verifica unghiurile. Mă așteptam la așa ceva.

Luă paharul cu ambele mâini făcute cupă și se așeză pe scaun.

— Nu mi-ai plăcut niciodată foarte mult, spuse el. Nu era vorba de nimic personal. Ești dintr-o familie bună. Tatăl tău era un om respectabil, iar mama ta, ei bine, s-a străduit și ea, nu-i așa?

Lăsă paharul într-o singură mână, în timp ce și-o trecea pe cealaltă prin păr.

— Dar am considerat că relația ta cu fiica mea era – se uită în sus, căutând cuvintele în tavan – era o piedică în calea dezvoltării ei. Acum… acum îmi dau seama cât de incredibil de norocoși ați fost amândoi.

În cameră se făcuse parcă mai rece. Am încercat să nu mă mișc, să-mi păstrez respirația normală, să fac orice numai să nu-l tulbur.

— Am să încep cu noaptea de la lac, spuse el. Când au răpit-o.

— Cine a răpit-o?

Privi în jos, spre pahar.

— Nu mă întrerupe, spuse el. Ascultă.

Am dat din cap, dar el nu m-a văzut. Continua să privească în paharul cu băutură, de parcă ar fi căutat răspunsurile în fundul paharului.

— Știi cine a răpit-o, spuse el, sau ar trebui să știi acum. Cei doi bărbați care au fost găsiți îngropați acolo.

Privirea lui mătură brusc încăperea. Apucă arma și se ridică în picioare, se duse la fereastră și verifică din nou. Aș fi vrut să-l întreb ce se aștepta să vadă afară, dar am preferat să nu-i întrerup ritmul.

— Fratele meu și cu mine am ajuns la lac târziu. Aproape prea târziu. Ne-am gândit să-i oprim la mijlocul drumului de țară. Știi unde sunt cele două movile mari?

S-a uitat la mine și, apoi, din nou la fereastră, apoi la mine. Știam movilele. Erau cam la o

jumătate de kilometru de Lacul Charmaine. Amândouă mari, rotunde, plasate perfect de o parte și de alta a drumului. Erau tot felul de legende în legătură cu modul cum ajunseseră acolo.

— Ken și cu mine ne-am ascuns în spatele lor. Când au ajuns aproape, le-am împușcat un cauciuc. S-au oprit să vadă ce este. Când au coborât din mașină, i-am împușcat în cap.

După ce se mai uită încă o dată pe fereastră, Hoyt se întoarse la scaunul lui. Lăsă arma jos și se uită în pahar. Tăceam și așteptam.

— Griffin Scope îi angajase pe cei doi, spuse el. Ar fi trebuit s-o interogheze pe Elizabeth și după aceea s-o ucidă. Ken și cu mine am aflat de planul acesta și ne-am îndreptat spre lac să-i oprim.

Ridică mâna ca și cum ar fi vrut să mă împiedice să pun o întrebare, dacă aș fi îndrăznit să deschid gura.

— Cum și de ce nu este important. Griffin Scope voia ca Elizabeth să moară. Asta este tot ce trebuie să știi. Și nu s-ar fi oprit numai pentru că doi dintre oamenii lui fuseseră uciși. Erau destui acolo unde îi găsise pe ăștia. E ca unul dintre balaurii din poveste – le tai un cap și le cresc două în loc.

Se uită la mine.

— Nu te poți lupta cu o astfel de putere.

Luă o înghițitură zdravănă.

— Vreau să te întorci cu gândul la noaptea aceea și să te pui în poziția noastră, continuă el, apropiindu-se și mai mult, încercând să mă câștige. Doi bărbați zac morți în drum. Unul dintre cei mai puternici oameni din lume îi trimisese ca să vă omoare. Nu are niciun fel de remușcări să doboare persoane nevinovate ca să-și atingă țelul. Ce poți face? Să zicem că ne-am fi decis să mergem la poliție? Ce să le spunem? Un om ca Scope nu lasă niciun fel de dovezi în urmă – și chiar dacă ar fi lăsat, are mai mulți polițiști și judecători în

buzunar decât am eu fire de păr în cap. Am fi fost morți toți. Așa că te întreb pe tine, Beck. Ești acolo, ai doi oameni morți pe jos. Știi că lucrurile nu se vor încheia aici. Ce ai fi făcut?

Am considerat că întrebarea era retorică.

— Așa că i-am prezentat aceste fapte lui Elizabeth, exact așa cum ți le prezint ție acum. I-am spus că Scope ne va distruge pe toți ca să ajungă la ea. Dacă ar fugi – dacă s-ar ascunde, de exemplu – ne-ar tortura până când i-am spune totul. Sau ar fi luat-o pe soția mea. Sau pe sora ta. Ar fi făcut tot ce se putea pentru ca să fie sigur că a găsit-o și a ucis-o pe Elizabeth.

Se aplecă spre mine.

— Înțelegi acum? Înțelegi care a fost singura soluție?

Am dat din cap, pentru că totul devenise dintr-odată foarte clar.

— Trebuia să-l faci să creadă că e moartă.

Zâmbi și mie mi se făcu pielea ca de găină.

— Aveam ceva bani puși deoparte. Și fratele meu, Ken, chiar ceva mai mulți. Aveam și anumite relații. Elizabeth a dispărut. Am scos-o din țară. Și-a tăiat părul, a învățat să se deghizeze dar, probabil, că nici nu era nevoie. În ultimii opt ani, a mers prin țările din lumea a treia, a lucrat pentru Crucea Roșie și UNICEF sau pentru alte organizații de felul acesta.

Am așteptat. Mai erau multe lucruri pe care nu mi le spusese, dar stăteam liniștit. M-am lăsat copleșit de toate implicațiile pe care mi le explicam acum. Elizabeth. Era în viață. Fusese în viață în toți acești opt ani. Respirase și trăise, și muncise… Era prea mult pentru mine, era ca una dintre problemele acelea imposibile de matematică din cauza cărora până și computerul se burzuluiește și se închide.

— Te întrebi, probabil, al cui a fost cadavrul de la morgă.

Mi-am permis să încuviințez din cap.

— A fost destul de simplu. Avem femei dintr-astea tot timpul. Rămân în depozitul frigorific un timp, după care sunt incinerate, puse într-o urnă și îngropate pe Insula Roosevelt. Am așteptat pur și simplu să apară prima astfel de femeie fără identitate, care să fie albă și să se potrivească măcar cât de cât cu descrierea. A durat mai mult decât mă așteptasem. Probabil că nefericita era o vagaboandă înjunghiată de peștele ei, dar, firește, n-am știut niciodată sigur acest lucru. Și nici nu puteam lăsa deschis cazul asasinării lui Elizabeth. Trebuie să găsești un vinovat, Beck. Asta așa, ca să poți închide dosarul. L-am ales pe KillRoy. Era un lucru cunoscut că acesta își însemna victimele cu fierul roșu și le aplica pe față litera K. Așa că am făcut și noi același lucru cu cadavrul. Mai rămânea doar problema identificării. Ne-am jucat cu ideea să ardem cadavrul, ca să nu mai poată fi recunoscut, dar aceasta ar fi însemnat studierea amprentei dentare și altele. Așa că ne-am încercat norocul. Părul se potrivea. Culoarea pielii și vârsta erau aceleași. Am aruncat cadavrul într-un orășel mic. Am dat un telefon anonim la poliție. Și am făcut în așa fel încât să ajungem la biroul medicului legist în același moment în care a fost adus cadavrul. Apoi, nu am mai avut nimic altceva de făcut decât să identific cadavrul. Așa sunt identificate majoritatea victimelor. Un membru din familie este chemat să le recunoască. Așa am făcut și eu, iar Ken m-a sprijinit. Cine ar fi putut avea îndoieli? De ce ar fi mințit un tată și un unchi în această chestiune?

— Ți-ai asumat un risc enorm, am spus eu.

— Dar ce altceva puteam face?

— Trebuie să fi existat și alte modalități.

S-a aplecat mai mult în față. I-am simțit mirosul respirației. Pungile de sub ochi îi alunecară parcă și mai jos.

— Îți repet, Beck, imaginează-ți că ești acolo, pe drumul de țară, cu două cadavre în față. La

naiba, e ușor să stai acum comod pe scaun și să privești în urmă. Dar spune-mi tu mie: Ce altceva am fi putut face?

Nu știam ce să-i răspund.

— Și mai erau și alte probleme, spuse Hoyt, retrăgându-se puțin. N-am fost niciodată siguri sută la sută că oamenii lui Scope au să înghită povestea asta. Din fericire pentru noi, cei doi ticăloși trebuia să părăsească țara imediat după asasinat. Am găsit asupra lor bilete de avion pentru Buenos Aires. Erau amândoi niște vagabonzi, niște oameni pe care nu te puteai baza. Toate acestea ne-au ajutat. Oamenii lui Scope au înghițit gălușca, dar au rămas, în continuare, cu ochii pe noi, nu pentru că și-ar fi închipuit că este încă în viață, dar se temeau ca Elizabeth să nu ne fi transmis vreun material incriminator.

— Ce material incriminator?

A ignorat întrebarea mea.

— Casa ta, telefonul, probabil și biroul au fost înțesate de microfoane în ultimii opt ani. Și a mea la fel.

Aceasta explica e-mail-urile atât de prudente. Mi-am plimbat privirea prin încăpere.

— Ieri le-am căutat prin toată casa, spuse el. Acum, terenul este curățat.

Tăcu câteva clipe și am aruncat o întrebare:

— De ce s-a hotărât Elizabeth să se întoarcă acum?

— Pentru că este nebună, spuse el, și pentru prima dată am simțit furia în vocea lui. L-am lăsat câteva clipe să se liniștească. S-a calmat, roșeața din obraji s-a atenuat treptat.

— Cele două trupuri au fost incinerate, spuse el.

— Ce este cu ele?

— Elizabeth a urmărit știrile pe Internet. Când a aflat că au fost descoperite, și-a imaginat – la fel ca și mine, de altfel – că s-ar putea ca Scope să-și dea seama de adevăr.

— Că este încă în viață?

— Da.

— Dar dacă era dincolo de ocean, ar fi fost oricum foarte greu s-o găsească.

— Asta i-am spus și eu. Dar ea a spus că asta nu-i va opri din drum în niciun caz. Ar fi venit la mine. Sau la mama ei. Sau te-ar fi înhățat pe tine. Dar…, se opri din nou și lăsă capul în jos. Dar nu sunt foarte sigur că acesta era motivul.

— Ce vrei să spui?

— Uneori, mă gândesc că a vrut să se întâmple așa. Se jucă cu paharul, făcu să zornăie cuburile de gheață.

— Voia să se întoarcă la tine, David. Cred că descoperirea cadavrelor a fost numai un pretext.

Am așteptat din nou. A mai băut din pahar. Se uită din nou pe geam.

— Acum e rândul tău, spuse el.

— Cum așa?

— Vreau și eu niște răspunsuri, spuse el. De exemplu, cum te-a contactat. Cum ai scăpat de poliție. Unde crezi că este acum.

Am ezitat. Dar nu prea mult timp. Ce puteam să fac?

— Elizabeth a luat legătura cu mine prin e-mail-uri anonime. A vorbit într-un cod pe care numai eu puteam să-l înțeleg.

— Ce fel de cod?

— S-a referit la unele lucruri din trecutul nostru.

Hoyt a încuviințat din cap.

— Știa că s-ar putea ca oamenii lui Scope să stea la pândă.

— Da.

Mi-am schimbat poziția pe scaun.

— Cam ce știi despre personalul lui Griffin Scope? am întrebat eu.

Era derutat.

— Personal?

— Are în slujba lui un asiatic musculos?

Puțina culoare care mai rămăsese în obrajii lui Hoyt dispăru imediat, ca printr-o rană deschisă. Se

uită uluit la mine, ca și când și-ar fi imaginat că vreau să-l păcălesc.

— Eric Wu, spuse el, aproape în șoaptă.

— Am dat peste domnul Wu ieri.

— Imposibil, spuse el.

— De ce?

— Dacă ai fi dat peste el, acum n-ai mai fi fost în viață.

— Am avut noroc.

I-am spus povestea. Aproape că îi venea să plângă.

— Dacă a găsit-o Wu, dacă a ajuns la ea înainte să te înhațe pe tine…

Închise ochii, alungând din minte imaginea înfricoșătoare.

— N-a ajuns.

— Cum de ești așa de sigur?

— Wu voia să știe de ce m-am dus în parc. Dacă ar fi prins-o deja, de ce m-ar mai fi întrebat?

Încuviință încet din cap. Își termină paharul și își mai turnă unul.

— Dar acum știu că este în viață, spuse el. Aceasta înseamnă că o să vină după noi.

— În acest caz, o să ripostăm, am spus eu cu mult mai mult curaj decât simțeam că am.

— N-ai reținut ce ți-am spus. Balaurul are mai multe capete.

— Dar, în cele din urmă Făt-Frumos îl ucide pe balaur.

Se strâmbă disprețuitor la auzul celor spuse de mine. Pe drept cuvânt, aș zice. L-am țintuit cu privirea. Pendula bătu. Mă gândeam la ce îmi spusese.

— Mai trebuie să-mi spui și restul, am zis eu.

— Nu are importanță.

— Are legătură cu asasinarea lui Brandon, nu-i așa?

Dădu din cap cu toată convingerea.

— Știu că Elizabeth i-a oferit un alibi lui Helio Gonzalez, am spus eu.

— Nu are nicio importanță, Beck, crede-mă.

— Am fost acolo, am vorbit cu el, am spus eu.

El mai luă o înghițitură.

— Elizabeth avea o cutie valorică sub numele de Sarah Goodhart, am spus eu. Acolo au găsit fotografiile.

— Știu, spuse Hoyt. Eram foarte grăbiți în noaptea aceea. Nu știam că le dăduse deja cheia. Le-am golit buzunarele, dar nu i-am căutat și în pantofi. Oricum, n-ar mai fi avut nicio importanță. Nu mă gândeam câtuși de puțin că vor fi găsiți.

— N-a lăsat numai fotografiile în cutia aceea, am continuat eu.

Hoyt lăsă cu grijă paharul pe masă.

— Și pistolul tatălui meu era tot acolo. Un treizeci și opt. Ți-l amintești?

Hoyt întoarse capul și vocea lui deveni deodată foarte moale.

— Smith and Wesson. Eu l-am ajutat să-l aleagă.

Am simțit din nou cum încep să tremur.

— Știai că Brandon Scope fusese ucis cu această armă?

Închise ochii strâns, ca un copil care dorește să alunge un vis urât.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Hoyt.

— Știi ce s-a întâmplat.

Nu puteam să-mi stăpânesc tremuratul.

— Spune-mi orice ar fi.

Fiecare cuvânt mă lovi, apoi, ca un glonț.

— Elizabeth l-a împușcat pe Brandon Scope.

Am dat din cap. Știam că nu este adevărat.

— Lucra împreună cu el la societatea de binefacere. Și a fost numai o chestiune de timp până a descoperit adevărul. Că Brandon făcea pe nebunul și îi plăcea să facă pe tipul dur din stradă. Droguri, prostituție, nici nu mai știu ce altceva.

— Nu mi-a spus niciodată.

— N-a spus nimănui, Beck. Dar Brandon a aflat că știe. A bătut-o crunt și a amenințat-o că o

omoară dacă vorbește. Pe atunci, nu știam acest lucru, firește. Mi-a spus și mie aceeași poveste cu accidentul de mașină.

— Nu l-a ucis ea, am insistat eu.

— A fost legitimă apărare. Pentru că Elizabeth nu s-a astâmpărat și a continuat să facă cercetări, Brandon a dat buzna la voi acasă și, de astă dată, avea un cuțit în mână. S-a năpustit la ea… și ea a tras. Absolut clar: legitimă apărare.

Am început să dau din cap în neștire.

— Mi-a dat telefon, plângând. M-am dus imediat cu mașina la voi acasă. Când am ajuns acolo… Făcu o pauză, respiră adânc, apoi, continuă: Era deja mort. Elizabeth stătea cu arma în mână. Voia să mă pună să chem poliția. Am convins-o să renunțe. Indiferent dacă fusese sau nu în legitimă apărare, Griffin Scope avea s-o omoare, oricum. I-am spus să-mi dea câteva ore. Tremura toată, dar, în cele din urmă, a fost de acord.

— Ai mutat cadavrul, am spus eu.

A dat din cap.

— Știam despre Gonzalez. Punkistul era pe cale să devină un criminal în toată puterea cuvântului. Văzusem destui ca el ca să-mi dau seama. Scăpase deja ca prin urechile acului de o acuzație de crimă din cauza unor chestiuni de procedură. Pe cine altul să arunci vina mai bine?

Totul îmi era acum cât se poate de clar.

— Dar Elizabeth nu putea permite așa ceva.

— La asta nu m-am gândit, spuse el. A auzit vestea despre arestarea lui și atunci a decis să-i ofere acest alibi. Ca să-l salveze pe Gonzalez, continuă el, citând sarcastic: „de o gravă nedreptate”. Zadarnic. Dacă l-ar fi lăsat pe ticălos să meargă la închisoare, totul s-ar fi terminat.

— Oamenii lui Scope și-au dat seama că ea îi furnizase un alibi fals.

— Da, cineva din interior le-a dat această informație. Și, atunci, și-au trimis oamenii încoace

și încolo și au aflat despre cercetările ei. Restul e clar.

— Așadar, în noaptea aceea la lac, a fost vorba de răzbunare, am spus eu.

Hoyt făcu un gest neglijent cu mâna.

— În parte, da. Și, în parte, era vorba de acoperirea adevărului în legătură cu Brandon Scope. Era acum un erou mort. Menținerea acestei reputații era esențială pentru tatăl lui.

Și pentru sora mea, mi-am spus eu.

— Dar tot nu înțeleg de ce a ținut toate astea în cutia valorică.

— Dovezi, a spuse el.

— Ce dovezi?

— Că ea l-a ucis pe Brandon Scope. Și că a făcut acest lucru în legitimă apărare. Dar, indiferent ce s-a întâmplat, Elizabeth nu dorea ca altcineva să fie acuzat pentru ceea ce făcuse ea. Naiv, nu-i așa?

Nu, nu era deloc așa. Ședeam acolo și încercam să-mi dau seama care este adevărul. Dar nu puteam face nimic. Acum, oricum nu mai aveam ce face. Pentru că acesta nu era întregul adevăr. M-am uitat la socrul meu, la pielea lui căzută, la părul rar, firea altădată aprigă, acum atât de domolită, la trupul lui încă impresionant, dar cam gârbovit. Hoyt credea că știa ce se întâmplase în realitate cu fiica lui. Dar nici nu-și dădea seama cât de mult se înșela.

Am auzit un tunet. Ploaia începu să răpăie în geam, ca și când ar fi fost lovit cu niște pumnișori mici.

— Ai fi putut să-mi spui, l-am mustrat eu.

Clătină din cap, de astă dată mai cu convingere.

— Și ce ai fi făcut, Beck? Te-ai fi dus după ea? Ați fi fugit împreună? Ar fi aflat adevărul și v-ar fi ucis pe amândoi. Erau cu ochii pe voi. Și mai sunt și acum. N-am spus nimănui. Nici măcar mamei lui Elizabeth. Iar, dacă ai nevoie de vreo dovadă că am făcut ce trebuie, uită-te acum în jurul tău. Au

trecut opt ani. Nu a făcut decât să-ți trimită niște e-mail-uri anonime. Și uite ce s-a declanșat.

Se auzi un zgomot de portieră trântită. Hoyt se repezi către fereastră ca un tigru. Se uită din nou afară.

— E tot mașina cu care ai venit. Cu doi negri înăuntru.

— Au venit pentru mine.

— Ești sigur că nu lucrează pentru Scope?

— Absolut sigur.

Chiar atunci sună și celularul meu. Am răspuns.

— E totul în ordine? întrebă Tyrese.

— Da.

— Vino afară.

— De ce?

— Ai încredere în polițist?

— Nu sunt sigur.

— Vino afară.

I-am spus lui Hoyt că trebuie să plec. Părea prea abătut ca să-i mai pese. Mi-am luat pistolul și m-am grăbit spre ușă. Tyrese și Brutus mă așteptau. Ploaia se mai întețise, dar nici unuia dintre noi nu-i păsa de asta.

— Ai primit un telefon. Du-te mai încolo.

— De ce?

— E personal, spuse Tyrese. Nu vreau să aud.

— Am încredere în tine.

— Fă ce-ți spun, omule.

M-am dus suficient de departe, ca el să nu poată auzi. Am văzut cum în spatele meu jaluzelele se dau la o parte de la fereastră. Hoyt se uita afară. M-am uitat din nou la Tyrese. Mi-a făcut semn să pun telefonul la ureche. L-am pus. La început n-am auzit nimic, apoi, Tyrese a spus:

— Linia e sigură, dă-i drumul.

Și, apoi, am auzit vocea Shaunei.

— Am văzut-o.

Am rămas nemișcat.

— A spus să vă întâlniți, deseară, la Delfin.

Am înțeles. Linia amuți. M-am întors la Tyrese și la Brutus.

— Trebuie să ajung undeva singur, am spus eu. Unde nu pot fi urmat.

Tyrese îi aruncă o privire lui Brutus.

— Urcă, spuse Tyrese.

42.

Brutus conducea ca un nebun. Mergea pe sens interzis, întorcea în loc. De pe banda din dreapta, tăia de-a curmezișul și o lua la stânga pe roșu. Realizam un timp excelent.

La MetroPark în Iselin era un tren ce pleca spre Port Jervis în douăzeci de minute. Puteam să împrumut o mașină de acolo. Când m-am dat jos, Brutus a rămas în mașină. Tyrese a mers cu mine până la casa de bilete.

— Mi-ai spus să plec și să nu mă mai întorc niciodată, spuse Tyrese.

— Așa este.

— Poate că ar trebui să faci și dumneata același lucru, spuse el.

Am întins mâna către el, dar Tyrese a ignorat-o și m-a îmbrățișat puternic.

— Mulțumesc, i-am spus eu încet.

A slăbit îmbrățișarea, și-a aranjat sacoul pe umeri și, apoi, și-a potrivit ochelarii de soare.

— Da, foarte bine, foarte bine.

N-a așteptat să-i mai spun nimic și a pornit înapoi, spre mașină.

Trenul a sosit și a plecat la timp. Am găsit un loc și m-am prăbușit pe banchetă. Am încercat să-mi golesc mintea de orice gânduri. N-am reușit. M-am uitat în jur. Vagonul era destul de gol. Două tinere studente la vreun colegiu sporovăiau în jargonul lor cu „știi tu”, „da, tu”. Ochii au început să-mi rătăcească prin vagon. Am zărit un ziar – mai exact, un tabloid – pe care cineva îl lăsase pe un scaun.

M-am dus până acolo și l-am luat. Pe copertă era o tânără starletă arestată pentru furt din magazine. Am răsfoit la repezeală paginile, sperând să ajung la benzile comice desenate sau rubrica sport – orice, numai să-mi ocup mintea cu ceva. Dar privirea mi-a fost atrasă de o imagine –

o imagine a mea. Omul căutat de poliție. Arătam cumplit de sinistru în fotografia întunecată, ca un terorist din Orientul Mijlociu.

Și, atunci, l-am văzut. Și toată lumea mea, care se clătina deja foarte serios, s-a zdruncinat din nou din temelii.

De fapt, nu citeam articolul. Ochii îmi rătăceau peste pagină. Dar am văzut numele. Pentru prima dată. Numele bărbaților care fuseseră găsiți morți la lac. Unul dintre ele îmi era cunoscut.

Melvin Bartola.

Nu se poate.

Am lăsat ziarul și am deschis toate ușile glisante dintre vagoane, una după alta, până l-am găsit pe conductor.

— Unde este următoarea oprire? am întrebat eu.

— Ridgemont, New Jersey.

— Este vreo bibliotecă în apropriere de gară?

— Habar n-am.

Am coborât, oricum.

•

Eric Wu îndoi degetele. Cu o împunsătură ușoară forță ușa.

Nu-i trebuise prea mult până să afle cine erau cei doi bărbați de culoare care îl ajutaseră pe Doctorul Beck să scape. Larry Gandle avea prieteni la poliție. Wu îi descrisese pe cei doi bărbați și după aceea privise mai multe albume. Câteva ore mai târziu, Wu zărise fotografia unui bărbat pe nume Brutus Cornwall. Au dat câteva telefoane și au aflat că Brutus lucra pentru un dealer de droguri pe nume Tyrese Byron.

Simplu.

Lanțul de la ușă cedă. Ușa se dădu de perete, iar clanța lovi puternic peretele. Latisha ridică privirile în sus înmărmurită. Se pregătea să țipe, dar Wu se mișcă repede. Îi puse mâna la gură și își apropie buzele de urechea ei. Un alt bărbat angajat de Gandle veni în spatele lui.

— Șșșt, făcu Wu aproape blând.

TJ se juca pe jos cu trenulețul. Înclină capul la auzul zgomotului și spuse:

— Mama?

Eric Wu îi zâmbi. O lăsă pe Latisha și îngenunche alături de copil. Latisha încercă să-l împiedice, dar celălalt bărbat o ținu strâns. Wu își puse pumnul lui enorm pe capul băiatului. Începu să-l mângâie pe păr și se întoarse spre Latisha:

— Știi unde îl putem găsi pe Tyrese? întrebă el.

•

După ce m-am dat jos din tren, am luat un taxi până la biroul de închiriat mașini. Funcționarul din spatele biroului, îmbrăcat cu un sacou verde, îmi dădu indicații cum să ajung la bibliotecă. Mi-au trebuit cam trei minute până să ajung acolo. Biblioteca din Ridgemont era o clădire modernă, din cărămidă în stil colonial, cu vitralii la ferestre, cu rafturi din lemn de mesteacăn, balcoane, turnulețe, un bar. La pupitrul custodelui de la etajul al doilea am găsit o bibliotecară și am întrebat-o dacă pot să folosesc Internetul.

— Aveți o carte de identitate? m-a întrebat ea.

Aveam. I-am arătat-o.

— Trebuie să aveți domiciliul în acest comitat, spuse ea.

— Vă rog, este foarte important, am rugat-o eu.

Mă așteptam s-o văd cum dă din cap că nu, dar s-a îmblânzit brusc.

— Cam de cât timp aveți nevoie?

— Câteva minute, nu mai mult.

— Computerul de acolo, îmi spuse ea și arătă spre un terminal din spatele meu – este terminalul nostru expres. Oricine îl poate folosi timp de zece minute.

I-am mulțumit și m-am grăbit spre computer. Am găsit pe yahoo site-ul *New Jersey Journal.* Știam data exactă de care aveam nevoie. Acum doisprezece ani, ziua de 12 ianuarie. Am găsit arhiva și am introdus datele. Dar arhivarea mergea numai pe șase ani în urmă.

La naiba.

M-am dus repede din nou la bibliotecară.

— Trebuie să găsesc un articol de acum doisprezece ani din *New Jersey Journal,* am spus eu.

— Nu era în arhiva de pe web?

Am scuturat din cap că nu.

— Microfilme, spuse ea, lovind în brațele scaunului ca să se ridice. Ce lună?

— Ianuarie.

Era o femeie masivă și mergea greu. Găsi o rolă într-un sertar și apoi mă ajută să trec banda prin dispozitivul de citit microfilme. M-am așezat și m-am apucat serios de treabă.

— Noroc, îmi ură ea.

Mânuiam butonul de parcă m-aș fi aflat pe o motocicletă nouă. Microfilmul trecea prin dispozitiv. Mă opream din când în când ca să văd unde am ajuns. În mai puțin de două minute, am găsit data exactă. Articolul era la pagina 12.

Imediat ce am văzut titlul, am simțit cum mi se strânge gâtul.

Aproape că aș putea să jur că am auzit scrâșnetul roților, deși dormeam la mine în pat, la mulți kilometri de locul unde se petrecuse totul. Mă mai doare și acum – poate nu atât de mult ca pierderea lui Elizabeth, dar aceasta fusese prima mea experiență legată de moarte și de tragedie și niciodată n-am putut să-mi revin după aceea. Doisprezece ani mai târziu, încă îmi mai amintesc fiecare amănunt din noaptea aceea, deși amintirile sunt estompate. Parcă aud și acum soneria în zori de zi, fețele solemne ale polițiștilor, îl văd pe Hoyt împreună cu ei, aud vorbele lor blânde, încurajatoare, negările noastre violente, apoi înțelegerea treptată, fața trasă a Lindei, lacrimile mele înghețate, mama care nu vrea să accepte realitatea. Toți mă îndeamnă să încetez, să nu mai plâng, sănătatea ei mintală, și așa fragilă, se zdruncină și mai rău, îmi spune să nu mă mai port

ca un copil prost. Insistă că totul o să fie bine, apoi, dintr-odată se apropie de mine și începe să se minuneze cât de mari sunt lacrimile mele.

— Sunt prea mari, spune ea, lacrimi așa de mari nu se găsesc decât pe o față de copil, nu una de adult, apoi, atinge una dintre lacrimi, o freacă între arătător și degetul mare, și continuă:

— Încetează cu plânsul, David! Și e tot mai supărată pentru că nu pot să mă opresc, apoi începe să urle, urlă la mine ca să încetez cu plânsul, până când vin Linda cu Hoyt și încă cineva, care îi dă un sedativ, ce nu era nici primul nici ultimul pentru ea. Și toate acestea îmi reveneau din când în când în memorie ca o străfulgerare. Și, apoi, am citit articolul și am simțit impactul din plin.

O MAȘINĂ SE PRĂBUȘEȘTE ÎN PRĂPASTIE

Un mort, cauză necunoscută

> Noaptea trecută, aproximativ pe la ora 3:00 A.M., un Ford Taurus, condus de Stephen Beck din Green River, New Jersey, a ieșit de pe carosabil și a zburat peste balustrada Podului Mahwah, nu departe de limita statului New York. Carosabilul era alunecos din cauza zăpezii, dar ancheta oficială încă nu a stabilit cauzele accidentului. Singurul martor al accidentului, Melvin Bartola, un șofer de camion din Cheyenne, Wyoming…

M-am oprit din citit. Sinucidere sau accident. Așa se întrebaseră oamenii atunci. Acum, știam că nu fusese niciuna, nici alta.

•

— Ce s-a întâmplat? întrebă Brutus.

— Nu știu, omule, răspunse Tyrese. Nu vreau să mă întorc.

Brutus nu răspunse. Tyrese aruncă o privire pe furiș către vechiul lui prieten. Se împrieteniseră încă din clasa a treia. Nici pe atunci Brutus nu era prea vorbăreț. Probabil că era prea ocupat cu bătăile pe care le primea de două ori pe zi – acasă și la școală – până când Brutus și-a dat seama că singura modalitate de a supraviețui era să devină cel mai mare ticălos din cartier. La unsprezece ani, începuse să meargă la școală cu un pistol. Omorâse pentru prima oară la paisprezece ani.

— Tu nu te-ai săturat? Brutus.

— Altceva nu știu, spuse Brutus, ridicând din umeri.

Adevărul era acesta, adevărul greu, de negat, de neclintit.

Telefonul celular al lui Tyrese începu să sune. Îl luă și răspunse:

— Da.

— Bună, Tyrese.

Tyrese nu recunoscu vocea ciudată.

— Cine e?

— Ne-am cunoscut ieri. În dubița albă.

Sângele îi îngheță în vine. Bruce Lee, își zise Tyrese. Oh, la naiba…

— Ce dorești?

— Este cineva aici cu mine care ar vrea să-ți spună bună ziua. A urmat o scurtă tăcere, după care se auzi vocea lui TJ:

— Tati…

Tyrese își scoase ochelarii de soare. Simți că înțepenește.

— TJ? Ai pățit ceva?

Dar Eric Wu era acum din nou la telefon.

— Îl caut pe Doctorul Beck, Tyrese. TJ și cu mine sperăm că ai putea să mă ajuți să-l găsesc.

— Nu știu unde este.

— Oh, ce păcat.

— Jur pe Dumnezeu, nu știu.

— Înțeleg, spuse Wu. Stai puțin, Tyrese, aș vrea să auzi ceva.

43.

Vântul sufla, copacii dansau, portocaliul purpuriu al apusului era pe cale să cedeze locul albastrului vinețiu al înserării. Mă înspăimânta sentimentul că aerul nopții îmi crea aceeași senzație ca acum opt ani, ultima dată când mă aventurasem prin aceste locuri stranii.

Mă întrebam dacă oamenii lui Griffin Scope s-or fi gândit să pândească la Lacul Charmaine. Dar nu conta. Elizabeth era prea inteligentă pentru asta. Spuneam mai înainte că aici se organizau tabere de vară, înainte ca bunicul să cumpere proprietatea. Cuvântul-cheie transmis de Elizabeth – Delfinul – era numele cabanei în care locuiau copiii mai mari, cea care era cel mai adânc în pădure, pe care îndrăzneam foarte rar s-o vizităm.

Mașina închiriată urca pe ceea ce fusese cândva intrarea de serviciu în tabără, care aproape că nu se mai vedea acum. Din drumul principal nu se vedea deloc din cauza ierbii înalte ce ascundea intrarea spre Batcave. Mai avea și acum un lanț, de-a curmezișul, având pancarta: Trecerea interzisă. Și lanțul și pancarta erau acolo, dar se vedea că locurile fuseseră lăsate în paragină de ani buni. Am oprit mașina, am desfăcut lanțul și l-am înfășurat în jurul unui copac.

M-am urcat din nou la volan și am pornit spre fosta sală de mese a taberei. Nu mai rămăsese mare lucru din ea. Se mai vedeau încă niște resturi ruginite și răsturnate din ceea ce fuseseră cândva soba și cuptorul. Mai erau și acum câteva oale aruncate pe jos, dar cele mai multe fuseseră îngropate de-a lungul anilor. Am coborât și am tras în nări mirosul dulce de iarbă. Am încercat să nu mă gândesc la tatăl meu, dar, în poiană, când m-am uitat în jos, spre lac, și am văzut luna cum se oglindea în suprafața lui încrețită, am auzit din nou

vechea fantomă și m-am întrebat de astă dată dacă nu cumva striga răzbunare.

Am pornit în sus pe cărare, deși aceasta nu prea mai exista. Ciudat că Elizabeth alesese tocmai locul acesta ca să ne întâlnim. Am spus, mai înainte, că nu-i plăcuse niciodată să se joace printre ruinele vechii tabere de vară. Linda și cu mine, în schimb, ne bucuram întotdeauna când dădeam peste un sac de dormit sau cutii de conserve proaspăt golite și ne întrebam cine oare le lăsase acolo și dacă nu cumva mai era prin apropiere. Elizabeth, care era mult mai inteligentă decât noi, nu era încântată de jocul acesta. Nu-i plăceau locurile stranii și nici incertitudinea.

Mi-au trebuit zece minute ca să ajung acolo. Cabana era într-o stare remarcabil de bună. Plafonul și pereții rămăseseră încă în picioare, deși treptele de lemn ce duceau spre ușă erau mai mult surcele. Semnul Delfinului se mai vedea încă, atârnând strâmb dintr-un cui. Iedera, mușchiul și un amestec din cele mai felurite buruieni nu fuseseră descurajate de structura cabanei. Intraseră și o înconjuraseră, pătrunseseră prin crăpături și prin ferestre, înghițiseră cabana ce acum părea să facă parte din peisajul natural.

— Te-ai întors, se auzi o voce de bărbat care mă făcu să tresar.

Un bărbat!

Am reacționat fără să stau prea mult pe gânduri. Am sărit într-o parte și m-am trântit la pământ, m-am rostogolit, am scos pistolul și am țintit spre el. Omul ridică mâinile. M-am uitat la el, ținând pistolul ațintit. Nu era ceea ce mă așteptam să văd. Barba lui deasă arăta ca un cuib de vrabie după ce fusese atacat de o cioară. Avea părul lung și încâlcit. Purta haine vărgate de camuflaj. Timp de o clipă, mi s-a părut că mă întorsesem în oraș și mă aflam în fața unui vagabond. Dar atitudinea lui nu era de cerșetor vagabond. Omul stătea perfect drept și nemișcat. Mă privea fix în ochi.

— Cine naiba ești? am întrebat eu.
— A trecut mult timp, David.
— Nu te cunosc.
— Nu, nu mă cunoști. Dar eu te cunosc. Făcu un gest cu capul către dealul din spatele meu. Pe tine și pe sora ta. Aveam obiceiul să mă uit la voi când vă jucați aici.
— Nu înțeleg.
Zâmbi. Avea toți dinții care păreau strălucitor de albi, în contrast cu barba neagră.
— Eu sunt omul din mlaștină.
În depărtare se auzi gâgâitul unui cârd de gâște ce aterizau pe lac.
— Ce dorești? am întrebat eu.
— Nu doresc nimic, spuse el continuând să zâmbească. Pot să las mâinile în jos?
Am dat din cap că da. Și-a lăsat mâinile în jos. Am lăsat și eu arma în jos, dar o țineam pregătită. M-am gândit la ceea ce spusese și l-am întrebat:
— De când stai ascuns aici?
— Păi să tot fie vreo… începu să socotească pe degete… Treizeci de ani. Zâmbi văzând expresia de năuceală de pe fața mea. Da, m-am uitat la tine de când erai atâtica. Duse mâna la nivelul genunchilor. Te-am văzut crescând… Tăcu, apoi, zise: A trecut mult timp de când n-ai mai fost pe aici, David.
— Cine ești?
— Numele meu este Jeremiah Renway, spuse el.
Nu-mi aminteam de numele acesta.
— M-am ascuns aici de furia legii.
— Și acum de ce ai ieșit la lumină?
Omul ridică din umeri.
— Nu știu. Probabil am vrut să te văd.
— Și de unde știi că n-am să spun autorităților că ești aici?
— Cred că îmi ești dator.
— Cum așa?
— Ți-am salvat viața.
Simțeam că începe să se învârtească pământul.

— Ce?

— Cine crezi că te-a scos atunci din apă? întrebă el.

Am rămas mut.

— Cine crezi că te-a târât în casă? Cine crezi că a chemat salvarea?

Am deschis gura, dar n-am reușit să rostesc niciun cuvânt.

— Și, pe urmă – zâmbi el din nou –, cine crezi că i-a dezgropat pe ăștia doi ca să-i găsească cineva?

Mi-a trebuit ceva timp până să-mi regăsesc vocea:

— De ce? am reușit să articulez în cele din urmă.

— Nu știu sigur, spuse el. Vezi tu, am făcut ceva rău cu mult timp în urmă. Cred că am vrut să-mi răscumpăr greșeala sau cam așa ceva.

— Vrei să spui că ai văzut…

— Absolut totul, termină Renway propoziția în locul meu. I-am văzut cum au răpit-o pe doamna ta. I-am văzut cum te-au lovit cu bâta de baseball. I-am auzit cum îți promiteau că te lasă în pace dacă ea le spune unde este un anumit lucru. Am văzut-o pe doamna ta cum le-a dat o cheie. Am văzut cum au izbucnit în râs și au băgat-o cu forța în mașină, în timp ce tu rămăseseși în apă.

Am înghițit în sec.

— I-ai văzut când au fost împușcați?

Renway zâmbi din nou.

— Am pălăvrăgit destul. Acum ea te așteaptă.

— Nu înțeleg.

— Te așteaptă, repetă el și se întoarse cu spatele spre mine. Lângă copac, mai spuse el și dispăru în goană în pădure, de parcă ar fi fost un cerb fugărit.

Copacul.

Am alergat acolo. Crengile îmi biciuiau fața. Nu-mi păsa. Picioarele începeau să mă lase. Nu le-am dat atenție. Plămânii îmi protestau. Le-am spus să reziste. Am dat, apoi, colțul pe lângă stânca

semifalică și m-am apropiat mai mult. Am văzut copacul, care era tot acolo. M-am apropiat și am văzut inițialele noastre sculptate acolo: E.P. + D.B – ce se înnegriseră cu timpul. Și cele treisprezece linii pe care le făcusem noi. Am privit fix o clipă, apoi am întins mâna și am început să pipăi micile umflături. Nu ale literelor, nu ale celor treisprezece linii. Degetele mele mângâiau cele opt linii proaspete, încă albe și lipicioase de sevă.

Apoi am auzit-o:

— Știu că o să spui că e o prostie.

Am simțit că-mi explodează inima. M-am întors. Era acolo.

Nu puteam să mă mișc din loc. Nu puteam să vorbesc. Stăteam acolo și mă uitam fix la fața ei. Chipul acela frumos! Și ochii aceia! Simțeam că plutesc, că mă prăbușesc în gol. Fața ei era mai slabă, pomeții mai proeminenți, dar cred că n-am văzut niciodată ceva atât de aproape de perfecțiune în toată viața mea.

Mi-am amintit de visurile acelea chinuitoare, când visam că o țin în brațe și îi mângâi chipul și știam că visez, că nu e adevărat, și că, în curând, mă voi trezi și voi reveni în lumea reală. Iar acum, teama că și acesta nu era decât tot un vis mă înăbușea, îmi zdrobea pieptul și îmi alunga aerul din plămâni.

Elizabeth părea să înțeleagă ceea ce se întâmpla cu mine și dădu din cap, de parcă ar fi vrut să spună: „Da, este aievea”.

Făcu un pas către mine. Abia mai respiram, dar am reușit să dau din cap și să arăt către liniile proaspăt săpate:

— Cred că este romantic.

Își înăbuși un oftat cu mâna și alergă spre mine. Am deschis brațele și ea a sărit la pieptul meu. Am strâns-o în brațe. Am închis ochii strâns. Părul ei mirosea a liliac și a cimbru. Și-a îngropat fața în pieptul meu și a început să plângă cu sughițuri. Ne strângeam tot mai tare. Ne potriveam încă așa de

bine unul cu altul. Contururile, concavitățile trupurilor noastre nu aveau nevoie de niciun fel de adaptare. I-am luat capul în mâini. Părul ei era mai scurt, dar textura lui nu se schimbase. Simțeam cum tremură și sunt sigură că simțea și ea la fel.

Primul nostru sărut a fost deosebit și familiar și îngrozitor de disperat, ca între doi oameni care au reușit să iasă, în sfârșit, la suprafața apei, după ce erau cât pe-aici să se înece. Anii începură să se topească, iarna lăsa locul primăverii. Mă asaltau atâtea sentimente care dădeau năvală peste mine. Nu voiam să le organizez sau să le direcționez. Le-am lăsat în voia lor.

Elizabeth ridică fața și mă privi drept în ochi, iar eu am încremenit pe loc.

— Iartă-mă, spuse ea, și am crezut că inima o să mi se sfărâme în bucăți.

Am luat-o în brațe și m-am întrebat dacă am să mai risc vreodată să-i dau drumul.

— Să nu mă mai părăsești, am spus.

— Niciodată.

— Promiți?

— Promit.

Am rămas îmbrățișați. Îi mângâiam pielea catifelată. Îi pipăiam mușchii spatelui. Am sărutat-o pe gâtul ca de lebădă. Am ridicat privirile spre cer. Cum? m-am întrebat eu. Cum ar putea visul acesta să nu fie o altă glumă crudă? Cum se putea să fie în viață și din nou alături de mine?

Nu-mi păsa. Dar voiam ca totul să fie aievea. Voiam ca visul să dureze.

Dar tocmai când o strângeam mai tare spre mine, sună telefonul celular, ca ceva din visurile mele de odinioară, încercând să mă trezească spre realitate. Pentru o clipă, m-am gândit să nu răspund, dar, după tot ce se întâmplase, nu era o idee bună. Oameni dragi nouă fuseseră lăsați de izbeliște. Nu puteam să-i abandonăm. Amândoi știam acest lucru. Cu un braț, ținând-o încă pe Elizabeth pe după umeri – al naibii să fiu, dacă îi

mai dau vreodată drumul –, am pus celularul la ureche și am răspuns.

Era Tyrese. Și, în timp ce vorbea, am simțit cum îmi fuge pământul de sub picioare.

44.

Am oprit mașina în parcarea părăsită de la Școala elementară Riker Hill și am luat-o peste câmp, ținându-ne de mână. Chiar și pe întuneric, vedeam cât de puțin se schimbaseră locurile din zilele când ne plimbasem și noi pe aici, eu și Elizabeth. Pediatrul din mine nu se putea împiedica să nu observe noile măsuri de protecție și securitate ce fuseseră luate. Leagănul avea lanțuri mai solide și scaune cu centură de siguranță. Pe sub aparatele de gimnastică fusese întins un fel de mușchi artificial, pentru cazul în care vreun copil ar fi căzut. Dar terenurile de kickball, cel de fotbal și cele patru terenuri de tenis erau la locul lor, exact ca atunci când eram noi copii.

Am trecut pe sub ferestrele clasei domnișoarei Sobel, dar trecuseră atât de mulți ani de atunci, încât niciunul dintre noi nu simțeam nimic altceva decât o oarecare nostalgie. Ne-am afundat în pădure, tot ținându-ne de mână. Niciunul dintre noi nu mai trecuse pe această potecă în ultimii douăzeci de ani, dar știam drumul. Zece minute mai târziu, eram în curtea din spate a casei lui Elizabeth, de pe Goodhart Road. M-am întors spre ea. Privea la casa copilăriei ei cu ochii în lacrimi.

— Mama ta n-a știut niciodată? am întrebat eu.

Scutură din cap că nu. Se întoarse către mine. Am dat încet din cap și i-am dat drumul de mână.

— Ești sigur? întrebă ea.

— N-am de ales, am spus eu.

Nu i-am dat posibilitatea să se opună. Am pornit spre casă. Când am ajuns la ușile glisante, mi-am făcut mâinile căuș în jurul ochilor și am privit înăuntru. Nici urmă de Hoyt. Am încercat ușa din spate. Nu era încuiată. Am răsucit clanța și am intrat. Nu era nimeni. Tocmai voiam să ies afară când am văzut lumină pe sub ușa de la garaj. Am

traversat bucătăria și am ajuns în spălătorie. Am deschis încet ușa de la garaj.

Hoyt Parker stătea pe scaunul din față al mașinii lui, Buick Skylark. Motorul nu mergea. În mână avea un pahar cu băutură. Când am deschis ușa, a ridicat arma. Apoi, văzând că sunt eu, a lăsat-o jos, alături de el. Am făcut doi pași și am pus mâna pe mânerul portierei din dreapta. Nu era încuiată. Am deschis-o și m-am așezat lângă el.

— Ce dorești, Beck? Vorbea cu dificultate, articulând greoi cuvintele din cauza băuturii.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și i-am spus:

— Spune-i lui Griffin Scope să dea drumul copilului, am spus eu.

— Nu știu despre ce vorbești, mi-a răspuns el fără prea mare convingere.

— Nu te mai preface, acum știu adevărul.

— Știi pe dracu'.

— În noaptea aceea, la lac, am spus eu. Când ai convins-o pe Elizabeth să nu se ducă la poliție.

— Am mai discutat despre asta.

— Dar acum sunt curios, Hoyt. De fapt, de ce anume te temeai – că o s-o omoare pe Elizabeth sau că o să te aresteze și pe tine?

Ochii lui se îndreptară alene către mine.

— Ar fi fost moartă dacă nu aș fi convins-o să fugă.

— De asta nu mă îndoiesc, am spus eu. Dar a fost bine și pentru tine, Hoyt – să dobori doi iepuri dintr-o lovitură. Ai reușit să-i salvezi viața – și ai reușit să nu ajungi la închisoare.

— Și de ce ar fi trebuit să ajung la închisoare?

— Negi faptul că erai pe statul de plată al lui Scope?

Ridică din umeri.

— Crezi că sunt singurul care a luat bani de la el?

— Nu, am spus eu.

— Atunci, de ce ar trebui să-mi fac mai multe griji decât orice alt polițist?

— Din cauza a ceea ce ai făcut.

Își termină băutura, se uită în jur după sticlă și își mai turnă.

— Nu știu despre ce naiba vorbești.

— Știi ce anume cerceta Elizabeth?

— Activitățile ilegale ale lui Brandon Scope, spuse el. Prostituție. Minore. Droguri. Tipului îi plăcea să se joace de-a Omul Rău.

— Și ce altceva? am spus eu, încercând să nu mai tremur.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Dacă ar fi continuat să sape, s-ar fi putut să dea peste o crimă și mai mare. Am tras adânc aer în piept. Am dreptate, Hoyt?

Fața îi căzu când auzi asta. Se întoarse și se uită țintă afară prin parbriz.

— O crimă, am spus eu. Am încercat să urmăresc privirea lui, dar n-am văzut altceva decât cutia cu scule ce stătea atârnată în cuiul din față. Șurubelnițele cu mânerele lor negru cu galben erau aliniate într-o ordine perfectă, după mărime, cele cu cap turtit, la stânga, cele cu capuri Philips, la dreapta. Trei cricuri și un ciocan le despărțeau unele de altele.

— Elizabeth nu era prima care dorea să-l dea de gol pe Brandon Scope, am spus eu. Apoi, m-am oprit și am așteptat, am așteptat până când s-a uitat la mine. A durat ceva timp, dar, în cele din urmă, s-a uitat la mine. Și am văzut totul în ochii lui. Nu a clipit, nici nu a încercat să ascundă ceva. Am văzut totul. Și știa că văzusem.

— Tu l-ai ucis pe tatăl meu, Hoyt?

Mai sorbi o dată mult din pahar, plimbă băutura în gură, apoi înghiți cu dificultate. O parte din whisky i se răspândi pe față. Nu se sinchisi să se șteargă.

— Mai rău, spuse el. L-am trădat.

Furia îmi fierbea în piept, dar vocea mea rămase surprinzător de egală.

— De ce?

— Haide, David. Probabil că ți-ai dat seama până acum.

Un alt acces de furie mă străbătu prin tot corpul.

— Tatăl meu lucra cu Brandon Scope, am început eu.

— Mai mult chiar, a intervenit el. Griffin Scope l-a pus pe tatăl tău să-l îndrume. Lucrau foarte strâns împreună.

— La fel ca și cu Elizabeth.

— Da.

— Și în timp ce lucra cu el, tata a descoperit ce fel de monstru era Brandon. Așa este?

Hoyt continua să bea.

— Nu știa ce să facă, am continuat eu. Îi era frică să spună, dar nici nu putea lăsa lucrurile așa. Vinovăția îl măcina cumplit. De aceea fusese așa de tăcut în lunile de dinaintea morții lui.

M-am oprit și m-am gândit la tatăl meu, cum stătea acolo, singur, speriat, neavând unde să se ducă. De ce nu văzusem și eu asta? De ce nu trecusem dincolo de lumea mea ca să văd suferința lui? De ce nu mă dusesem în întâmpinarea lui? De ce nu făcusem nimic ca să-l ajut?

M-am uitat la Hoyt. Aveam un pistol în buzunar. Ce simplu ar fi fost! Să scot arma și să apăs pe trăgaci. Bum. Gata. Numai că știam din proprie experiență că aceasta nu ar fi rezolvat absolut nimic. Ba, chiar dimpotrivă.

— Continuă, spuse Hoyt.

— Și, atunci, tata s-a decis să se destăinuiască unui prieten. Dar nu oricărui prieten. Unui polițist, unuia care lucra în orașul unde fuseseră comise crimele.

Simțeam cum începe să-mi fiarbă sângele, amenințând din nou să erupă:

— Ție, Hoyt.

Ceva se schimbă în expresia lui.

— Până aici e corect?

— Foarte corect, spuse el.

— Iar tu le-ai spus celor doi Scope, așa e?

Dădu din cap, afirmativ.

— M-am gândit că au să-l trimită undeva sau cam așa ceva. Să-l țină mai departe de Brandon. Nu m-am gândit niciodată…

Se strâmbă, căci era evident că detestă acest moment de autojustificare.

— De unde ți-ai dat seama?

— Pentru început, a fost numele de Melvin Bartola. Era martorul care sprijinise teoria accidentului în care murise tatăl meu, dar, firește, că și el lucra tot pentru Scope.

Zâmbetul tatălui meu străfulgera în amintirea mea. Mi-am strâns mâinile în pumni.

— Și, după aceea, a fost minciuna pe care ai spus-o, că mi-ai salvat viața, am continuat eu. Te-ai întors la lac după ce i-ai împușcat pe Bartola și pe Wolf. Dar nu ca să mă salvezi pe mine. Te-ai uitat, n-ai văzut nicio mișcare și ai crezut că am murit.

— Am crezut că ai murit, repetă el. Nu doream să mori.

— E vorba numai de semantică, am spus eu.

— N-am vrut niciodată să-ți fac rău.

— Dar nici n-ai fost foarte zdrobit, am spus eu. Te-ai dus înapoi la mașină și i-ai spus lui Elizabeth că mă înecasem.

— Încercam s-o conving să dispară, am spus eu. A ajutat.

— Probabil că ai fost surprins când ai aflat că sunt totuși în viață.

— Mai degrabă șocat. Oricum, cum ai supraviețuit?

— Nu contează.

— Probabil că nu, spuse el, lăsându-se greu în scaun, doborât de epuizare. Am fost surprins, auzindu-l că întreabă:

— Și ce altceva mai vrei să știi?

— Nu negi nimic din toate acestea?

— Nimic.

— Și l-ai cunoscut pe Melvin Bartola?

— Bartola ți-a vândut pontul cu Elizabeth, am spus eu. Nu-mi dau seama exact ce s-a întâmplat. Poate că avea o conștiință. Poate că nu voia ca Elizabeth să moară.

— Bartola și conștiință? Chicoti grotesc. Haide, să fim serioși. Era un ticălos josnic și un criminal. A venit la mine pentru că își închipuia că poate să obțină mai mult. Să primească bani și de la Scope și de la mine. I-am spus că îi dau dublu față de cât îi dăduse Scope și îl ajut să fugă din țară, dacă mă ajută și el, să înscenez moartea lui Elizabeth.

Am dat din cap, căci acum totul era limpede.

— Așadar, Bartola și Wolf au spus oamenilor lui Scope că, după asasinat, se vor retrage pentru o vreme. M-am întrebat de ce dispariția lor nu a ridicat mai multe semne de întrebare, dar, datorită ție, Bartola și Wolf ar fi trebuit să plece.

— Da.

— Și, atunci, ce s-a întâmplat? I-ai tras pe sfoară?

— În cazul unor oameni ca Bartola și Wolf, cuvântul dat nu înseamnă nimic. Indiferent cât de mult le-aș fi plătit, știam că vor reveni să ceară mai mult. S-ar fi plictisit să locuiască în străinătate sau poate că s-ar fi îmbătat și ar fi început să se laude în vreun bar. Am mai avut de-a face cu acest tip de gunoaie în viața mea. Nu puteam risca.

— Așa că i-ai omorât.

— Da, spuse el, fără cel mai mic regret.

Acum știam totul. Numai că nu știam cum avea să se termine totul.

— Au răpit un băiețel. Am promis că mă predau, dacă îi dau drumul copilului. Dă-le telefon. Fă pe intermediarul.

— Nu mai au încredere în mine.

— Ai lucrat pentru Scope atâta vreme, am spus eu. Încearcă să inventezi ceva.

Hoyt ședea acolo și se gândea. Se uita din nou la peretele lui cu scule și mă întrebam ce vede. Apoi, ridică încet arma și o ațintí spre fața mea.

— Cred că am o idee, spuse el.

N-am clipit.

— Deschide ușa garajului, Hoyt.

Nu se clinti. M-am întins peste el și am apăsat pe telecomanda garajului. Ușa a prins viață cu un geamăt prelung. Hoyt se uita la ea cum se ridică. Elizabeth era acolo, în fața noastră, nemișcată. Când ușa se deschise de tot, privirea ei se aținti dură asupra tatălui ei.

Acesta clipi, dar rămase mut.

— Hoyt, am spus eu.

A întors brusc capul spre mine. Cu o mână, m-a apucat de păr. Cu cealaltă, mi-a apăsat arma pe un ochi.

— Spune-i să plece de acolo.

Am rămas nemișcat.

— Fă ce-ți spun sau o să mori.

— N-ai s-o faci. Nu în fața ei.

Se apropie mai mult de mine.

— Fă ce-ți spun, la naiba.

Vocea lui suna mai mult ca o rugăminte disperată și mai puțin ca o comandă ostilă. M-am uitat la el și am simțit ceva ciudat cum trecea prin mine. Hoyt a pornit motorul. M-am uitat înainte și i-am făcut semn lui Elizabeth să se dea la o parte din drum. A șovăit, dar, în cele din urmă, a făcut câțiva pași lateral. Hoyt a așteptat până când Elizabeth s-a dat la o parte din calea lui. Apoi, a apăsat pe accelerație. A trecut pe lângă ea ca fulgerul. În timp ce ne îndepărtam, m-am întors și am privit prin fereastra din spate la Elizabeth, care se făcea tot mai mică și mai mică, până când dispăru cu totul.

Din nou.

M-am așezat la locul meu și m-am întrebat dacă o s-o mai văd vreodată. Înainte, mă prefăceam că sunt foarte încrezător, dar știam ce mă așteaptă. A încercat să mă facă să mă răzgândesc. I-am explicat să trebuie să fac acest lucru. De astă dată,

eu eram cel care trebuia să acorde protecție. Lui Elizabeth nu-i plăcuse, dar înțelesese.

În ultimele câteva zile, aflasem că este în viață. Eram dispus să-mi dau viața pentru asta. Bucuros. Am înțeles acest lucru. Și mă simțeam cuprins de un sentiment de ciudată liniște, în timp ce mergeam în mașină alături de cel care îmi ucisese tatăl. Povara vinovăției ce mă apăsase atât timp se ridicase în sfârșit. Acum știam ce am de făcut – ce trebuie să sacrific – și mă întrebam dacă am avut vreodată de ales sau am fost condamnat dinainte la asta.

M-am întors către Hoyt și-am spus:

— Nu Elizabeth l-a ucis pe Brandon Scope.

— Știu, a spus el, iar după aceea a mai adăugat ceva care m-a făcut să-mi înghețe sângele în vine.

— Eu l-am ucis.

Am încremenit.

— Brandon o bătuse cumplit pe Elizabeth, continuă el repede. Acum, voia s-o omoare. Așa că l-am împușcat atunci când a intrat în casă. Apoi, i-am înscenat totul lui Gonzalez, așa cum ți-am spus mai înainte. Elizabeth știa ce făcusem. Nu voia să lase un nevinovat să fie pedepsit. Așa că i-a oferit acel alibi. Oamenii lui Scope au auzit de asta și au început să-și pună întrebări. Când au început s-o bănuiască pe Elizabeth – se opri cu ochii ațintiți asupra drumului și încercând să smulgă ceva din adâncul ființei lui – Dumnezeu să mă ierte, i-am lăsat să creadă așa.

I-am întins telefonul celular.

— Telefonează, am spus.

A telefonat. L-a chemat pe un tip, unul Larry Gandle. Mă întâlnisem de mai multe ori de-a lungul anilor cu Larry Gandle. Tatăl lui fusese coleg de liceu cu tatăl meu.

— L-am prins pe Beck, îi spuse Hoyt. Ne întâlnim la grajduri, dar trebuie să dai drumul copilului.

Larry Gandle spuse ceva. N-am înțeles ce anume.

— Imediat, ce aflăm că puștiul e în siguranță, sosim acolo, l-am auzit pe Hoyt spunând. Și spune-i lui Griffin că am ceea ce dorește. Putem să încheiem toată treaba, fără să mai facem rău nimănui altcuiva din familia mea.

Gandle a mai spus ceva, apoi, am auzit cum a închis telefonul. Hoyt mi-a dat telefonul înapoi.

— Fac și eu parte din familia ta, Hoyt?

Hoyt îndreptă revolverul spre capul meu.

— Scoate încet revolverul, Beck. Cu două degete.

Am făcut cum mi-a spus. Lăsă geamul în jos.

— Aruncă-l pe fereastră.

Am șovăit. Mi-a împins țeava revolverului în ochi. Așa că am aruncat revolverul. Dar nu l-am auzit căzând.

Mergeam în tăcere, așteptând să sune telefonul din nou. Când sună, am răspuns eu. Tyrese spuse încet:

— Băiatul este bine.

Am închis telefonul ușurat.

— Unde mă duci, Hoyt?

— Știi unde.

— Griffin Scope o să ne ucidă pe amândoi.

— Nu, spuse el, arătând cu arma către mine. Nu pe amândoi.

45.

Coti de pe autostradă pe un drum de țară. Numărul stâlpilor de lumină scăzu treptat până când singura lumină ce venea era cea de la ferestrele caselor. Hoyt se întoarse către bancheta din spate și luă un plic mare cafeniu.

— Am totul aici, Beck. Absolut totul.

— Totul despre ce?

— Am aici tot ce avea tatăl tău despre Brandon. Ceea ce avea și Elizabeth despre Brandon.

O secundă am fost uluit. Avusese plicul cu el tot timpul. Și, apoi, m-am întrebat. Mașina! De ce se dusese Hoyt la mașină?

— Unde sunt copiile? am întrebat eu.

Zâmbi de parcă ar fi fost bucuros că îl întrebasem.

— Nu există. Totul este aici.

— Tot nu înțeleg.

— Ai să înțelegi, David. Îmi pare rău, dar acum tu ești momeala mea. Este singura posibilitate.

— Scope n-o să înghită asta, am spus eu.

— N-are încotro. Așa cum ai spus chiar tu. Am lucrat mult timp pentru el. Știu ce vrea să audă. În noaptea asta se termină totul.

— Cu moartea mea? am întrebat eu.

N-a răspuns.

— Cum ai să-i explici asta lui Elizabeth?

— S-ar putea ca până la urmă să mă urască, spuse el. Dar, cel puțin, va fi în viață.

În față, se vedea deja poarta de la intrarea din spate a proprietății. Sfârșitul jocului, mi-am spus eu. Paznicul în uniformă ne făcu semn cu mâna să intrăm. Hoyt ținea arma îndreptată spre mine. Am pornit pe alee și, apoi, dintr-odată, fără niciun avertisment, Hoyt apăsă pe frână. Se întoarse către mine?

— Ai cumva un microfon, Beck?

— Ce? Nu.

— Pe dracu, lasă-mă să văd. Mi-a pus mâna pe piept. M-am tras înapoi. El a ridicat pistolul mai sus, s-a apropiat mai mult și a început să mă pipăie. Satisfăcut, se așeză din nou la locul lui.

— Ai noroc, spuse el cu un mârâit.

Porni din nou. Chiar și pe întuneric, se simțea un fel de apăsare în jur. Siluetele copacilor se desenau în lumina lunii, clătinându-se, deși nu bătea vântul. Am văzut o lumină în depărtare. Hoyt continuă drumul spre ea. O pancartă cenușie ne anunță că ajunsesem la Grajdurile Freedom Trails. Am parcat în primul loc din stânga. M-am uitat pe fereastră. Nu mă pricep prea bine la felul cum trebuie adăpostiți caii, dar grajdurile acestea erau impresionante. Era o clădire ca un hangar, atât de mare, încât ar fi putut adăposti patru terenuri de tenis. Grajdurile propriu-zise erau în formă de V și se întindeau cât vedeai cu ochii. În mijlocul incintei, era o fântână arteziană. Peste tot, piste și obstacole pentru curse.

Erau și niște bărbați care ne așteptau. Cu pistolul ațintit, în continuare, asupra mea, Hoyt spuse:

— Coboară!

Am coborât. Când am închis portiera, zgomotul s-a auzit cu ecou în liniștea serii. Hoyt veni, înconjurând mașina și îmi împinse pistolul în șale. Mirosurile din jur îmi dădeau o senzație stranie de déjà-vu. Dar când i-am văzut pe cei patru oameni din fața mea, dintre care pe doi îi cunoșteam, senzația dispăru imediat.

Ceilalți doi – cei pe care nu-i văzusem încă – erau înarmați cu un fel de puști semiautomate. Le-au îndreptat către noi. Am ridicat din umeri. Probabil că începusem să mă obișnuiesc cu armele îndreptate asupra mea. Unul dintre bărbați stătea mai departe, în apropiere de intrarea în grajduri. Celălalt se rezema de o mașină ce se afla în partea stângă.

Cei doi bărbați pe care îi cunoșteam stăteau împreună sub un stâlp de lumină. Unul dintre ei era Larry Gandle. Celălalt, Griffin Scope. Hoyt mă împunse cu arma, îndemnându-mă să merg înainte. În timp ce ne apropiam de ei, am văzut că ușa de la clădirea mare este deschisă.

Eric Wu ieși afară.

Inima îmi tresări puternic în coșul pieptului. Îmi auzeam respirația în urechi. Picioarele mi se înmuiaseră. Poate că eram imun la amenințarea armelor, dar corpul meu își amintea de degetele lui Wu. Fără să vreau, am încetinit pasul. Wu nici nu s-a uitat la mine. Se duse direct la Griffin Scope și îi dădu ceva.

Hoyt mă făcu să mă opresc când eram la vreo zece metri distanță de ei.

— Vești bune, strigă el.

Toate privirile se întoarseră către Griffin Scope. Îl cunoșteam pe om, firește. La urma urmelor, eram fiul unui vechi prieten și fratele unei angajate de nădejde. La fel ca toată lumea, eram și eu pătruns de admirație în fața bărbatului voinic cu ochi sclipitori. Era omul care ai fi vrut să te remarce – un fel de camarad ce te bate cu palma pe spate și îți oferă un pahar de ceva și avea rarul talent de a păși pe linia de demarcație foarte îngustă dintre prieten și angajator. O combinație ce nu funcționa decât rareori. Fie că șeful își pierdea respectul oamenilor și devenea prieten, fie prietenul începea să fie ocolit, atunci când șeful ar fi vrut să fie împreună cu el. Dar așa ceva nu se întâmplase cu Griffin Scope. El știa întotdeauna cum să conducă treburile.

Griffin Scope era uimit.

— Vești bune, Hoyt?

— Foarte bune, spuse Hoyt, încercând să zâmbească. Așa cred.

— Minunat, spuse Scope. Se uită la Wu. Wu dădu din cap, dar rămase pe loc.

— Atunci, spune-mi vestea cea bună, Hoyt, spuse Scope. Sunt numai urechi.

Hoyt își drese glasul.

— În primul rând, trebuie să înțelegi că niciodată n-am vrut să-ți fac rău. Mai mult chiar, am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să fiu sigur că nu va ieși la iveală nimic incriminator. Dar trebuia să-mi salvez și fiica. Cred că înțelegi asta, nu-i așa?

Pe chipul lui Scope trecu o licărire.

— Dacă înțeleg, dorința de a-ți proteja copilul? întrebă el, cu o voce ca un muget. Da, Hoyt, cred că înțeleg.

În depărtare, se auzi un nechezat de cal. În rest, era liniște. Hoyt își linse buzele și ridică în sus plicul cafeniu.

— Ce este asta, Hoyt?

— Totul, răspunse el. Fotografii, declarații, benzi. Tot ceea ce fiica mea și Stephen Beck aveau despre fiul tău.

— Există cópii?

— Numai una, spuse Hoyt.

— Unde?

— Într-un loc sigur. La un avocat. Dacă nu-i dau telefon într-o oră și nu-i dau parola, le publică. Nu vreau să sune a amenințare, domnule Scope. Nu am de gând se dezvălui vreodată ceea ce știu. Am la fel de mult de pierdut ca toți ceilalți.

— Da, spuse Scope. Așa este.

— Dar acum poți să ne lași în pace. Ai totul. Am să trimit și restul. Nu este nevoie să ne faci rău nici mie, nici familiei mele.

Griffin Scope se uită la Larry Gandle, apoi la Eric Wu. Cei doi oameni cu arme de pe margini se încordară.

— Dar cum rămâne cu fiul meu, Hoyt? Cineva l-a împușcat ca pe un câine. Crezi că am să-l las pe individ să plece nestingherit?

— Tocmai asta este, spuse Hoyt. N-a făcut-o Elizabeth.

Scope miji din ochi ca și când ar fi fost foarte profund interesat, dar mie mi s-a părut că văd în acea privire ceva înrudit cu amuzamentul.

— Chiar așa, spuse el, atunci cine a făcut-o?

L-am auzit pe Hoyt cum înghițea un nod. S-a întors și s-a uitat la mine. Apoi, spuse:

— David Beck.

Nu eram surprins de ce auzeam. Și nici măcar supărat.

— L-a ucis pe fiul tău, continuă el repede. A descoperit ce se petrece și a vrut să se răzbune.

Scope rămase cu gura întredeschisă și, apoi, își încrucișă brațele pe piept. În cele din urmă, se uită la mine. Wu și Gandle se întoarseră și ei către mine. Scope îmi întâlni privirea și mă întrebă:

— Ce ai de spus în apărarea dumitale, doctor Beck?

Mă gândeam ce să-i spun.

— Ar avea vreun rost să-ți spun că minte?

Scope nu răspunse și se întoarse către Wu:

— Te rog să-mi aduci plicul acela.

Wu avea un mers de panteră. Se îndreptă spre noi, zâmbindu-mi mie și am simțit cum mușchii mi se contractă instinctiv. S-a oprit în fața lui Hoyt și a întins mâna. Hoyt i-a întins plicul. Wu luă plicul cu o mână. Cu cealaltă – n-am văzut pe nimeni să se miște cu o asemenea viteză – îi smulse lui Hoyt arma din mână ca și când ar fi luat o jucărie din mâna unui copil și o aruncă în spatele lui.

— Ce naiba…, spuse Hoyt.

Wu îl împunse adânc în plexul solar. Hoyt căzu în genunchi. Stăteam și priveam toți cum cade în patru labe, horcăind. Wu îl înconjură, fără să se grăbească și îl lovi cu piciorul în cutia toracică. Am auzit ceva plesnind. Hoyt s-a rostogolit pe spate, clipind des, cu brațele și picioarele în lături.

Griffin Scope se apropie, zâmbind, în jos spre socrul meu. Apoi, ridică în aer ceva. Am clipit. Era ceva mic și negru.

Hoyt privi în sus, scuipând sânge.

Acum vedeam ce are Scope în mână. Era un player pentru casete miniaturale. Scope apăsă pe buton. Mai întâi, am auzit vocea mea, apoi pe cea a lui Hoyt.

„Elizabeth nu l-a ucis pe Brandon Scope.

Știu. Eu l-am ucis."

Scope închise cu o pocnitură magnetofonul. Nimeni nu vorbea. Scope privea în jos la socrul meu. Și eu mi-am dat seama de mai multe lucruri. Dacă Hoyt Parker știa că are microfoane în casă, cu siguranță știa că are și în mașină. De aceea, ieșise din casă când ne-a văzut în curtea din spate. De aceea, m-a așteptat în mașină. De aceea, m-a întrerupt când i-am spus că Elizabeth nu-l ucisese pe Brandon Scope. De aceea mărturisise că îl ucisese pe Brandon, pentru că știa că ei ascultă. Mi-am dat seama că în momentul în care mă pipăise, simțise și firul instalat acolo de Carlson. Voia să fie sigur că și polițiștii vor auzi tot ceea ce urma să-mi spună Scope. Am înțeles că Hoyt Parker luase totul asupra lui, că, deși făcuse multe lucruri cumplite, printre care și pe acela că îl trădase pe tata, toate acestea nu fuseseră acum decât un vicleșug, ultima lui șansă de răscumpărare și, în ultimă instanță, el și nu eu avea să fie cel sacrificat pentru a ne salva pe noi toți. Și mi-am dat seama că pentru ca planul lui să meargă, mai trebuia să facă încă un lucru. Așa că m-am îndepărtat. Și chiar atunci, când am auzit elicopterele FBI, ce începeau să coboare, și vocea lui Carlson prin megafon, strigând ca toată lumea să stea pe loc, l-am văzut pe Hoyt Parker cum duce mâna spre genunchi, scoate un pistol și trage de trei ori în Griffin Scope. Apoi, l-am văzut cum întoarce arma spre el însuși.

— Nu! am strigat eu, dar strigătul meu a fost acoperit de pocnetul final.

46.

Pe Hoyt l-am înmormântat patru zile mai târziu. Mii de polițiști în uniformă au venit să-i aducă un ultim omagiu. Detaliile în legătură cu ceea ce se întâmplase la moșia lui Scope încă nu fuseseră dezvăluite și nu eram sigur că vor fi vreodată. Nici chiar mama lui Elizabeth nu a pus prea multe întrebări, dar poate că aceasta se explică prin faptul că era nebună de bucurie datorită întoarcerii fiicei ei din morți. Aceasta a făcut-o să nu vrea să pună prea multe întrebări și să nu vadă prea bine fisurile. Puteau să mai aștepte.

Hoyt Parker murise ca un erou. Și poate că era adevărat. Eu nu sunt chiar cel mai bun judecător. Scrisese o confesiune lungă, cuprinzând în esență tot ce îmi spusese mie în mașină. Carlson mi-a arătat-o.

— Și, cu asta, cazul este închis? am întrebat eu.

— Trebuie să mai întocmim dosare împotriva lui Gandle, a lui Wu și a altor câțiva, spuse el. Dar acum, dacă Griffin Scope e mort, toată lumea dă din colț în colț.

Ca balaurul din poveste, mi-am zis eu. Nu este suficient să-i retezi capetele. Trebuie să-l înjunghii în inimă.

— Ai făcut bine că ai venit la mine când au răpit copilul, îmi spuse Carlson.

— Ce altceva aș fi putut face?

— Bine zis. Carlson îmi strânse mâna. Ai grijă de dumneata, doctore.

— Și dumneata, am spus eu.

Poate că vreți să știți dacă Tyrese s-a dus în Florida și ce s-a întâmplat cu TJ și cu Latisha. Poate vă întrebați dacă Shauna și Linda au rămas împreună și ce a însemnat asta pentru Mark. Dar nu pot să vă spun nimic din toate acestea, pentru că nu știu.

Povestea aceasta se termină aici, la patru zile după moartea lui Hoyt Parker și Griffin Scope. E târziu. Foarte târziu. Stau culcat în pat, alături de Elizabeth, și mă uit la pieptul ei care se ridică și coboară în ritmul respirației. Mă uit la ea tot timpul. Nu prea închid ochii. Visurile mele s-au inversat într-un mod pervers. Acum, visez că o pierd, că este moartă din nou și sunt iarăși singur. Așa că o țin mereu în brațe. Sunt disperat și însetat după ea. Și ea la fel. Dar o să ne descurcăm cumva.

Ca și când ar fi simțit privirea mea, Elizabeth se întoarce. Îi zâmbesc. Îmi zâmbește și ea și simt cum mă doare inima. Îmi amintesc ziua aceea de la lac. Îmi amintesc cum am pornit în derivă cu barca pneumatică. Și mi-am amintit decizia mea de a-i spune adevărul.

— Trebuie să stăm de vorbă, am spus eu.

— Nu cred.

— Nu ne mai ascundem nimic unul altuia, Elizabeth. Din cauza asta s-au produs toate aceste încurcături. Dacă ne-am fi spus totul… N-am mai terminat.

Încuviințează și ea din cap. Și îmi dau seama că știe. Că a știut întotdeauna.

— Tatăl tău a crezut întotdeauna că tu l-ai ucis pe Brandon Scope.

— Așa i-am spus.

— Dar la sfârșit… M-am oprit, apoi, am continuat: Când i-am spus în mașină că nu tu l-ai ucis, crezi că și-a dat seama?

— Nu știu, spuse Elizabeth. Îmi place să cred că poate și-a dat seama.

— Și s-a sacrificat pentru noi.

— Sau că te-a împiedicat pe tine să faci acest lucru, spune ea. Sau poate că a murit crezând că eu l-am ucis pe Brandon Scope. Nu vom ști niciodată. Și nici nu contează.

Ne-am uitat unul la altul.

— Ai știut, am spus eu, simțind cum mi se frânge inima. Chiar de la început, tu…

Elizabeth îmi pune un deget pe buze.

— E în ordine.

— Ai pus toate chestiile alea pentru mine în cutia valorică.

— Am vrut să te protejez.

— A fost în legitimă apărare, am spus, amintindu-mi sentimentul pe care îl încercasem, atunci când avusesem arma în mâini, reculul acela oribil, după ce am apăsat pe trăgaci.

— Știu, spune ea, înlănțuindu-mă cu brațele ca să mă tragă mai aproape. Știu.

Vedeți, eu eram acasă atunci când Brandon Scope dăduse năvală la noi în casă, în urmă cu opt ani. Stăteam singur în pat când se strecurase înăuntru cu un cuțit în mână. Ne-am luptat. Am scotocit după pistolul tatălui meu. S-a repezit din nou. Atunci, am tras și l-am ucis. Și, cuprins de panică, am fugit. Am încercat să-mi adun gândurile, să văd ce pot face. Când mi-am venit în fire, când m-am întors acasă, trupul dispăruse. La fel și arma. Am vrut să-i spun. Aveam intenția s-o fac în seara aceea, la lac. Dar, în cele din urmă, nu i-am mai spus nimic. Până acum.

Așa cum spuneam mai înainte, dacă aș fi spus adevărul chiar de la bun început…

Elizabeth mă trage mai aproape.

— Sunt aici, șoptește ea.

Aici, cu mine. O să-mi trebuiască ceva timp până să mă obișnuiesc cu asta. Dar o voi face. Ne ținem îmbrățișați și adormim. Mâine dimineață, ne vom trezi împreună. Și în dimineața următoare la fel. Fața ei va fi primul lucru pe care îl voi vedea în fiecare zi. Vocea ei va fi primul lucru pe care îl voi auzi. Și știu că asta îmi va fi întotdeauna îndeajuns.

Sfârșit

virtual-project.eu

Table of Contents

Table of Contents